

ПАВЕЛ ВЕЖИНОВ
ГОЛЯМАТА СТЬПКА

chitanka.info

1

Лятото в големия град е скучна работа...

Инспекторът Проданов много добре разбираше това и все пак вече шеста година прекарваше лятото си в София. Знае се, че такива работи се случват с криминални инспектори в романите. Знае се също, че те обикновено мечтаят да ловят риба на село или, протегнати на плажа край морето, да усещат как вълничките галят голите им пети. Разбира се, има и съвсем съзнателни инспектори, които предпочитат да попаднат на трудов обект и да устройват там просветни събрания, но за тях тук няма да говорим...

Инспекторът Проданов мечтаеше за много по-прозаични неща. В горещото лято едни горещи минерални бани щяха да му бъдат съвсем достатъчни. От няколко години ставите му бе започнал да гризе лекичко артрит и той знаеше, че тая работа не бива да се оставя без внимание. За съжаление всяко лято се случваше тъй, че трябваше да отстъпи реда си на някой колега с годеница или на някоя годеница на колега. А когато дойдеше есента, работата се усилваше толкова много, че за неговите мечти оставяше да напомнят само леките почуквания на артритата.

Това лято обещавахе да бъде особено скучно — необикновено топло още в първите дни, с бистро, синьо небе, по което не минаваше нито облаче. Единствено едрият хладен силует на Витоша привнасяше известна свежест в горещата градска панорама. Само студените пръски на фонтаните напомняха, че горе, в планината, където се белееше снегът, не е дошла дори истинската пролет. Улиците на града след всеки ден обезлюдяваха все повече и повече. Част от постоянните клиенти на инспектора бяха стегнали куфарите си и бяха заминали по дирите на чужденците към далечното синьо море. Подир тях бяха тръгнали и част от неговите сътрудници. В града бяха останали тия, които се въртяха около опразнените квартири — на пръв поглед доста лесничка плячка. Но ето вече няколко дни нито една ръка не бе се протегнала към тях, нищо особено не бе се случило. Може би ги

плашеше тъмната, строга сянка на инспектора?... Не може би, а наистина, ако познавате същността на нещата, макар тая сянка във физическия смисъл на думата да не представляваше нищо особено.

Тая сутрин той седеше в кабинета си на обикновен дървен стол, върху дебела, кръгла възглавница, избродирана криво-ляво от жена му. Слънцето грееше точно в тила му и го караше да се поти леко дори в тоя ранен час. Разбира се, беше много лесно да премести стола си, но затова му пречеше неговият спартански характер, който някои наричаха по-простичко инат. И наистина защо трябва да танцува със стола си около бюрото, когато след малко слънцето, отчаяно от тоя упорит човек, само щеше да се премести? И вълнената възглавничка на стола здраво го беше подгряла, но той и нея търпеше. Без възглавничка наистина не можеше. Тя успяваше донякъде да увеличи ръста му, достоен по-скоро за архивен библиотекар, отколкото за инспектор. Проданов не страдаше особено много за дребния си ръст, но усещаше, че той руши авторитета му. Та наистина кой престъпник ще се стресне, като го види да подава само носа си зад високото, масивно бюро? Всичко у него беше дребно. Обувките му бяха съвсем малки — почти дамски размер. Не по-голям беше и юмрукът му — мъчно можеше човек да си го представи в ръкопашен двубой с някой яростен нарушител на законите. Ушите му бяха плоски, косата малко рядка, зъбите малко пожълтели, макар като съзнателен човек да ги миеше редовно. Изобщо Проданов нямаше много изискан вид и никой свестен писател не би се занимавал с такъв смотан инспектор, ако той наистина нямаше и някои положителни качества.

Например лицето му — то бе живо и умно, а погледът — интелигентен и необикновено подвижен. В тоя миг той се бе спрял върху дамата, която седеше на удобния стол срещу него. Беше доста възрастничка дама с дълбоко деколте, над което простираше своята обширна територия пореста и поувехнала кожа. В бързината тя бе начервила небрежно не само устните, но и част от носа си, което ѝ придаваше войнствен изглед. Разтопеният, а след туй изсъхнал аркансил под очите подсказваше, че дамата е плакала. Проданов още в първия миг установи това, без да претендира за себе си, че е някакъв Шерлок Холмс.

Сега той каза:

— Прегледахте ли всичко?

— Всичко! — отвърна веднага дамата. — От игла до конец!...

— Погледнахте ли зад нощното шкафче?... Зад бюфета?...

— Погледнах — отвърна дамата. — Няма го никъде...

Ставаше дума за масивен златен пръстен със сапфир. Вчера след обед тя го оставила на нощната си масичка, преди да влезе в банята. Сутринта отново го потърсила — от пръстена нито следа.

— А какви са вашите предположения? — попита внимателно инспекторът.

— Какви!... Откраднала го е прислужницата — не може да бъде друго!...

Инспекторът лекичко се понамръщи.

— Извинете, но имате ли право да държите домашна помощница? — запита той.

— Разбира се! — отвърна обидено дамата. — Аз съм болна... Имам даже медицинско свидетелство...

— От какво сте болна?

— От задух.

Проданов веднага съобрази, че задухът ѝ ще мине само за един сезон, ако я направят някъде телчарка, но не каза гласно мнението си. Вместо това той натисна звънеца и в стаята влезе млад човек — червенокос, космат и рошав. Проданов с няколко думи му обясни какъв е случаят и отпрати и двамата — с известно чувство за опасност, която можеше да сполети неговия помощник — от страна на дамата, разбира се, не от страна на съмнителния престъпник.

Следващият посетител бе една стара мома, четвъртият годеник на която се бе просто изпарил с част от нейните скромни спестявания. Проданов с чувство на жива тъга гледаше нейното гладко, мъртво лице, причудливо бяло и опънато. Той знаеше много добре, че ако надникне зад ухото ѝ, ще намери там белег на козметична операция. Старата мома беше учителка по пиано.

— Опишете ми го как изглежда — каза внимателно инспекторът.

— Амии... доста хубав мъж — отвърна с непресторена свенливост учителката. — Такъв един едър, доста плещест, с мургаво кръгло лице...

Инспекторът се замисли.

— Пълничък?

— Н-не — отвърна неуверено учителката. — Но не е слаб, разбира се... Здрав мъж, доста запазен...

— Кръгло лице, казахте... Такъв — с подути бузи... като че ли се е нагълтал с гореща каша?...

Учителката го погледна с укор — навярно малко обидена заради своя любим.

— Не знам — отвърна тя обидено. — Никога не съм яла гореща каша.

— Сбъркали сте — отвърна инспекторът. — На малкото пръстче дълъг нокът?

— Да — отвърна учудено учителката.

— Така!... Косъмчета се подават от носа и ушите му?

— Моля ви се! — каза учителката.

— Постоянна лека кашлица — остатък от стар бронхит?

— Да, да...

Инспекторът отиде до някакъв шкаф, извади оттам подвързан албум и известно време мълчаливо се порови из него. Когато отново се върна, по лицето му личеше удовлетворение.

— Този ли е? — запита той.

— Да, да — каза учителката.

Опънатата кожа на лицето ѝ не трепна нито за миг, но инспекторът забеляза ясно мъката, която премина като мъгла през очите ѝ.

— Можете да си отидете — каза той. — Скоро ще ви потърсим.

Учителката стана бавно от стола си, прибра своята чантичка от черни, везани мъниста и с корава, мъжка походка се отправи към изхода. На прага тя спря и го погледна неуверено.

— Нали няма да му сторите нищо?

— Не, не — бъдете спокойна — усмихна се за пръв път инспекторът.

Когато жената излезе, Проданов отново позвъни. И тоя път в стаята влезе млад човек, доста висок на ръст, в лош зелен костюм.

— Кръстев, къде е Челопечки?

— Трябва да бъде в Разград — отвърна спокойно младежът.

— Добре, провери в Разград... Но не е там, дошъл е в София... За всеки случай потърси го на тия два адреса...

Проданов набързо написа адресите на акуратно изрязани бели хартийки. Едва Кръстев бе затворил зад себе си вратата и на вътрешния телефон се позвъни. Той вдигна слушалката.

— Проданов, ела при мен — чу се плътен, солиден глас.

Това беше гласът на полковник Желязков — неговия началник. След малко инспекторът седеше в удобен кожен фотьойл в кабинета му и търпеливо чакаше. Полковник Желязков говореше по телефона. Имаше нещо много сходно между неговата яка фигура и масивната желязна каса зад гърба му, в която заключваше секретните документи и личното си оръжие. Навярно всеки би казал за него, че е хубав мъж, ако не беше започнал лекичко да напълнява. Във всеки случай вратът му не се чувствуваше много удобно в коравата яка, а това като че ли бе усилило и червенината на солидното му лице. Един срещу друг двамата наистина приличаха на як котарак и поостаряло и проскубано мишле.

Най-сетне полковникът затвори телефона, погледът му, отначало все още разсеян, се съсредоточи и избистри.

— Та-ка! — каза полковникът. — Имаш ли свободни хора?

— В момента нито един, другарю полковник...

— Всъщност не е зле да отидеш ти сам...

— Какво се е случило, другарю полковник? — запита Проданов сдържано.

— Познаваш ли Митев?... От „Металимпорт“?

— Да, знам го...

— Е, не че туй е важно... Но в един от техните складове са откраднали чрез взлом каса с резервни части...

Кражба чрез взлом — туй не беше дребна работа. Полковникът откъсна най-горното листче от бележника си и му го подаде. Инспекторът хвърли бегъл поглед — не беше съвсем близко.

— Какви резервни части, другарю полковник?

— За леки коли.

— Тъй си и мислех — каза инспекторът. — Тая мания за коли ето докъде води.

Полковникът го погледна любопитно.

— На пазара има ли резервни части?

— В момента почти никакви... Но в складовете нали има?... Просто плачат да ги открадне някой, другарю полковник...

— Да, ясно — измърмори Желязков на себе си. — А лесно ли е да се пласират?...

— Не е много трудно... По-трудно е да се открият... В града работят частно, без специално разрешение, няколкостотин монтьори... Ако си нямаш работа — иди ги търси...

— Добре, иди виж какво е станало — каза Желязков.

Инспекторът се качи в стаята си. Първата му работа бе да позвъни в гаража — нямаше никаква свободна кола. Той погледна отегчен напечената от слънцето улица и за миг се поколеба — да тръгне ли веднага или да почака да се върне някоя от колите. В тая жега с трамвай, пък и пеша след това... А на всичко отгоре трябваше да помъкне в две чанти и необходимата техника. Той въздъхна притеснено, набърчи чело и заключи след себе си солидната врата.

2

Има часове на деня, които се наричат връхни точки на движението. В не връхна точка на движението инспекторът едва успя да се напъха в една от тия нагорещени консервени кутии, които някои наричат трамвай. Едва стъпил вътре, и множеството го понесе енергично напред. Тялото му се озова как да е в ремаркетото, но една от чантите заедно с припадащата се част от ръката все още се мотаеше из задната платформа. Проданов успя да прибере с мъка скъпоценния товар, но с това бедите не свършиха. Някакъв младеж с атлетическо телосложение така зле го настъпи по мазола, че инспекторът едва не изписка. Той успя да преглътне сълзите си, но не и чувството за отмъщение. Като го настигна малко по-късно на предната платформа, той язвително попита:

— Другарю, вие спортист ли сте?

— Не, статистик — отвърна младежът, без да го погледне.

— А изчислили ли сте колко дръвници има в трамвая?

— Засега виждам само един — все тъй, без да го погледне, отвърна младежът.

Проданов умееше да цени добрата реплика, затова замълча. Някаква огромна жена се опита да положи тежкия си бюст на врата му, но той предпазливо се отмести. Някакъв дърводелец го подпря с триона си по ребрата, но това можеше да се търпи. Най-последно дойде и спасителната спирка, но той едва ли не остави половината от палтото си в трамвая, докато слезе.

Складът на „Металимпорт“ се оказа доста широчка едноетажна сграда, която някога бе служила за текстилен магазин. Цялата предна фасада се състоеше от витринни стъкла, закрити с ръждясали рулетки, които може би от две десетилетия не бяха нито вдигани, нито свалени. Само една-единствена рулетка работеше — тая пред входната врата, — толкова тесничка, че през нея не можеха да минат никакви по-големи товари. Щом инспекторът отвори вратата, над главата му мелодично звънна звънче и след миг той сякаш потъна в прохладен, тъмен басейн,

едва-едва намирисващ на подово масло. Първоначално почти нищо не виждаше — толкова рязък бе контрастът между блясъка на слънцето и прохладния здрач на складовото помещение, после пред погледа му бавно изплава дребно, уплашено човече, което със заекване му обясни, че е магазинерът. Инспекторът се легитимира, очите на човечето станаха едва ли не умолителни.

— У нас за пръв път става такова нещо! — заговори то, като се пулеше срещу него с жълтите си очички. — Пък и откакто се помня като човек — кражба не ми се е случвала...

— Откъде е изнесена касата? — запита небрежно инспекторът.

— Ей оттук! — каза човечето.

И посочи с мършаво пръстче към задната стена. Наистина там имаше груба, двукрилна складова врата, малко по-широка от два метра, двата капака на която бяха докрай отворени.

— А откъде знаеш? — все тъй небрежно запита инспекторът.

— Ами няма откъде другаде — отвърна стреснато човечето.

Скоро инспекторът се убеди, че това е наистина така. Складовата врата не се заключваше с брава, а с железни пречки, свързани с верижка и масивен катинар. Именно този катинар бе избит от немного яките си панти и сега лежеше на бетонната площадка кажи-речи непокътнат, само изтръгнат от мястото си.

— Пипахте ли го? — запита инспекторът.

— Не, нищичко не съм пипал! — замига отново магазинерът. — Всичко си е тъй, както го намерих... Само се обадох в дирекцията, оттам ми казаха нищичко да не съм пипал...

Инспекторът погледна сивото разтревожено лице на магазинера, някак преждевременно увехнало, и изведнъж му дожаля. Не за пръв път той виждаше уплашени хора, съвсем обезличени от своята и без туй безлична работа — като дървесинни червеи, извадени на открито. Те се отдръпваха при най-малкото докосване, от всичко се свиваха и като че ли единственото желание в живота им беше никой за нищо да не ги закача.

— Спокойно, няма за какво да се плашите! — каза инспекторът. — Нищо страшно не е станало.

— А кой ще плати краденото? — запита магазинерът. — Как е по закон?

— Ако нямате никаква вина, ще мине като загуба на предприятието.

Проданов забеляза как видимо облекчение мина по лицето на малкия човечец.

— Каква вина? — забъбра той. — Ама съвсем никаква вина! — Колко пъти съм им казвал да вземат нощен пазач, ама кой да слуша... Даже рапорт съм подал — може сами да видите.

Инспекторът излезе навън и се огледа. Задното дворче се простираше в дълбочина не повече от двайсетина крачки. На лицевата му страна имаше широка желязна врата, която се затваряше с ключ. Именно през тая врата влизаха камионите, които возеха стоки, а носачите ги вкарваха в склада през задната врата.

— Дворната врата заключена ли е? — запита инспекторът.

— Разбира се! — трепна човечето. — Лично аз я заключих, преди да изляза. Пък и тая сутрин я намерих заключена, както си беше...

Опитното око на инспектора веднага прецени — ключалката беше съвсем проста, лесно можеше да се отключи с най-обикновен шперц. По всяка вероятност касата е била изнесена оттук, или...

Той се огледа. Дворчето бе заградено отзад с ниска, зидана ограда, малко по-висока от човешки ръст. Изглеждаше съвсем невероятно тежката каса да е била прехвърлена през оградата. Преди всичко нямаше никакъв смисъл. Дворната врата беше съвсем лесна за отключване, а задната улица беше толкова оживена, колкото и лицевата.

— Кажете сега какво знаете? — запита инспекторът, като извади бележника си.

— Честна дума — нищо не знам — заекна отново магазинерът.

— Не говоря за кражбата! — прекъсна го малко нетърпеливо инспекторът. — Кажете, като сте напуснали работа, беше ли всичко на мястото си? Спомнете си всичко най-подробно...

— Да, да — всичко помня! — забърза магазинерът. — Вчера затворих както винаги точно в пет часа. Най-напред спуснах рулетката отпред, за да не влизат повече хора... След туй още десетина минути попреглеждах книжата. Аз обичам моите книжа да са винаги ажур — туй ми е най-важният принцип в живота. Тия, които не внимават в книжата, рано или късно влизат в затвора.

— И после какво стана?

— После — нищо... Заклучих задната врата с катинара и излязох през дворната.

— А сутринта?

— Сутринта влязох през малката врата — тая на магазина. Като видях разбития катинар — сърцето ми просто подскочи от страх. След туй излязох на двора, проверих външната врата — заключена.

— Снощи, като излязохте от склада, къде отидохте?

— Ами къде — в къщи си отидох, другарю инспектор... Нямам кесия аз да ходя по кръчми и кина... Колко ми е на мен заплатата.

— Имате голямо семейство?

— Е, не много голямо... Имам две деца и един племенник... По-право — брат на жена ми... Той е студент тук, учи зоотехника.

— И след туй вече не сте излизали?

— Къде да ходя — никъде не съм ходил...

Инспекторът се замисли. Очевидно магазинерът имаше пълно алиби. Други хора бяха идвали на гости тук през тая нощ.

— Когато снощи излязохте — касата беше ли на мястото си? — запита той?

— Как иначе?... Зер някой ще я измъкне, без да я видя?

— А защо не?... Ако сте отишли през деня някъде, макар и до будката за цигари...

Магазинерът го погледна уплашено.

— Не, никъде не съм мърдал! — възкликна той. — Честна дума ви казвам. Пък и да отида някъде — зер съм луд да оставя отключено. Стока е туй, за нея аз отговарям...

— Къде беше точно касата?

Като ситнеше с късите си крачка, магазинерът показва мястото. То беше почти в ъгъла — доста далече от двете врати. На пръв поглед не личеше тук да е имало някакъв предмет, но инспекторът остави огледа за на края.

— От колко време е тук, в склада?

Магазинерът се замисли.

— Ами... трябва да има един месец. Но документите ми пратиха едва преди три дни.

— Защо толкова късно?

— Пак добре, че ги изпратиха — махна с ръка магазинерът. — Нали знаете какво е из нашите митници...

— Добре, дайте ми да видя книгата.

Магазинерът подскочи като гумена топка и веднага домъкна някаква зелена, грижливо подредена папка. Инспекторът внимателно прегледа документите. Наистина общата пратка бе пристигнала преди месец, но документът за касата датираше от три дни. Както бе означено в книгата, касата съдържаше фини резервни части от заводите „Рено“. Общата брутна тежест на касата бе 160 килограма...

Последното откритие го накара бързо да стане от мястото си. Силната лупа, която му бе открила досега не една тайна, нямаше ли да му помогне още един път? Той отиде до ъгъла, погледна озадачен мястото, после тихичко се обади:

— Нямате ли някаква стара престилка?

Магазинерът му донесе една толкова мръсна, че инспекторът се поколеба за миг дали не е по-добре да легне направо на пода. Все пак той я облече и коленичи с такъв напрегнат вид, с какъвто кучето чака пред някоя дупка в полето да се покаже лалугер. Когато след пет минути стана от мястото си видът му беше съвсем озадачен.

Наистина — що за дяволия? Очертанията на касата той все пак намери. Размерите не бяха големи — метър и десет на шейсет сантиметра. Но съвсем не беше в това работата — имаше нещо друго, съвсем непонятно.

— С какво внасяте и изнасяте по-тежките предмети? — запита той.

— С ръчната количка — отвърна магазинерът. — Или пък с тая малка платформичка...

И количката, и платформата бяха на малки железни колела. Ако са извозили касата с някоя от тях — помисли инспекторът, — не можеше да не остане по пода някаква следа. Но работата беше там, че никаква следа не беше открил с лупата, сякаш тежката каса бе вдигната с хеликоптер. Той погледна подозрително магазинера.

— Сигурен ли сте, че касата е била точно тук?...

— Ами как?... Съвсем сигурен, другарю инспектор... Точно тук — като че ли сега я виждам...

— На широката страна ли беше поставена или на тясната? — продължи да го разпитва инспекторът.

— На тясната... За да се пести мястото...

Като опънаха здраво мишците си, инспекторът и магазинерът едва успяха да качат на ръчната количка една каса с инструменти, тежка малко повече от петдесетина килограма. Те я придвижиха само няколко метра — след нея по намазания с подово масло под бе останала съвсем очевидна лъскава следа.

— Чудна работа! — измърмори Проданов.

— Какво е чудно, другарю инспектор?

— Нищо! — измърмори другият недоволено.

Той отново клекна с лупата и не стана, докато не изследва цялото пространство до задната врата. Когато най-сетне стана — лицето му бе малко нещо удовлетворено, но изразът все още неспокоен. Той обърна глава към магазинера, който не откъсваше от него очите си.

— А нещо друго да липсва от склада? — запита той внезапно.

— Нищо! — отвърна магазинерът.

— Съвсем нищо?... Даже един пирон или някакво въже на хамалите?

— Съвсем нищо, другарю инспектор... Аз тука всичко знам до последна бурмичка...

Инспекторът се огледа.

— А има какво друго да се краде, нали тъй?

— Ами има... Ето тези бургии, например... Или тези резци за стругове... Тук са хиляда парчета... по лев и петдесет...

— Да, но къде ще ги продадат?

— Туй е вярно! — закима бързо магазинерът. — Частни стругове сега никъде няма, а заводите не купуват на черно...

— А според вас колко струват откраднатите резервни части?

— Не знам — каза неуверено магазинерът.

— Кажете все пак — тъй... приблизително.

— Ами трябва да има... хиляда лева.

Сумата не беше малка, оправдаваше риска.

— М-да! — измънка инспекторът замислено. — А сега да прегледаме двора...

Инспекторът никак не предполагаше, че дворът ще му предложи толкова много открития. Още след първите крачки той някак особено се оживи, очите му светнаха, нещо алчно се появи в пестеливите му движения. Той най-напред извади лупата, след това някаква кутийка,

след това къса рулетка за мерене. Но изглежда, че тая примитивна техника не го удовлетвори, и инспекторът измъкна от чантата си специален фотоапарат с триножник. Когато най-после свърши, лицето му лъщеше от пот, бялата риза бе залепнала за гърба му. Той така се бе увлякъл в работата, че тоя път даже не усети слънцето, което, приближавайки своя зенит, още по-безмилостно печеше. Магазинерът, излязъл на прага, доста учудено видя, че инспекторът направи опит да се прекатери през тухлената ограда. Опитът, то се знае, излезе несполучлив, но по лицето на инспектора личеше доволство.

— Идиотска история! — възкликна той гласно.

Магазинерът, който неусетно се бе приближил, чу думите.

— Нищо ли не излезе? — попита той плахо.

Инспекторът го погледна внимателно.

— Спомняте ли си да се е разхождал вчера някой из тоя двор?

— Не, никой — отвърна уверено магазинерът. — Аз отварям дворната врата само като дойде камион...

— А камион кога за последен път е идвал?

— Май... преди пет-шест дни...

— Благодаря ви! — кимна инспекторът. — Огледът е свършен, можете да си гледате работата...

И като видя унилото му лице, той го потупа дружески по рамото.

— Не бойте се, всичко ще се оправи... Пък ако стане нещо непредвидено — аз познавам вашия директор...

Като каза това, инспекторът с чувство за честно изпълнен дълг напусна склада на „Металимпорт“.

3

След половин час той се разхождаше из кабинета си с такъв дълбоко замислен вид, сякаш решаваше на ум някаква сложна математическа задача.

Много работи бяха минали през главата на тоя дребен човек, много повече отколкото видът му подсказваше. Той бе чувал край ухото си бръмченето на куршумите и сам бе стрелял по тъмни, бягащи сенки. Веднъж за малко не се бе удавил в един от подземните градски капали. Бе хапан за ухото, бе рязан с бръснач. На два пъти си бе подавал оставката. Но точно такава странна история за пръв път му се случваше.

След като обмисли всичко до най-малките подробности, Проданов позвъни на полковника.

— Добре, ела — обади се с плътния си глас Желязков. — Само че побързай...

„Побързай, побързай! — помисли недоволно инспекторът. — Но като разбере каква е работата, май няма много да му се бърза“. Той слезе на долния етаж и погледна въпросително киселото лице на секретарката.

— Влизай! — обади се сопнато тя. — И моля ти се не го бави...

Още с влизането полковник Желязков сякаш забеляза възбуждението в погледа на своя служител. Той остави писалката и се облегна любопитно назад.

— Май нещо интересно се е случило? — запита полковникът, като едва забележимо се усмихна.

— Не, нищо особено — каза сдържано инспекторът. — Освен туй, че е кражба, извършена от гиганти.

— Как от гиганти? — погледна го с недоумение полковникът.

— Да, точно така — от гиганти! — кой знае защо, с нотки на някаква отмъстителност потвърди инспекторът. — От същества, надарени със свръхестествена сила. Те просто са грабнали касата с

резервните части и са я помъкнали така, както ние бихме помъкнали чувал със зелки...

Полковникът го погледна недоверчиво.

— По-добре почни отначало — каза той.

— Добре — кимна инспекторът. — Най-напред обстановката.

Той разказа подробно при какви обстоятелства бе извършена кражбата, без да изпусне ни най-малката дреболия.

— За мен има все пак някои необясними неща! — каза замислено инспекторът. Преди всичко защо са изнесли касата през оградата?... Да я изнесат през дворската врата е било много по-лесно и в края на краищата много по-безопасно... Винаги е съмнително, когато се прехвърля нещо през ограда...

— Наистина чудно — кимна полковникът.

— Но да речем — явила се е някаква пречка — продължи Проданов. — Имало е милиционер на улицата или пък някакви други хора са стояли вън... Те са се уплашили да не бъдат забелязани и...

— Защо говориш в множествено число? — прекъсна го полковникът.

— Били са най-малко двама... Най-напред са разбили с някакъв железен предмет катинара и са отворили вратата. Касата е била в най-далечния ъгъл. Въпреки нейната голяма тежест не са си послужили нито с платформата, нито с количката... Защо?... Колкото и човек да е уверен в силата си, все пак той търси леснината... Аз мога да нося и две дини под мишницата си, но все пак предпочитам да ги сложа в мрежа!

— Може да са били неколцина — каза полковникът. — И да са вдигнали касата с въжета.

— Отначало и аз помислих тъй — кимна Проданов. — Но не е така работата. Човекът, който е носел касата, трябва да е бил не само грамаден, но и да е притежавал страшна физическа сила... Още в склада аз видях следи от гумена подметка, но истинският и размер още не личеше. Но на двора забелязах нов отпечатък от обувката — в целия ѝ размер. На това място почвата е малко влажна, тъй като там е текла вода от дворната чешма. Идеален отпечатък ви казвам! Това е номер четиридесет и шести... Фабрична обувка... Грайферът на подметката е много особен — точно такъв не съм виждал никога досега. Абсолютно съм сигурен, че е задгранична и при това не внесена, а купена отвън...

— Охо! — засмя се полковникът. — Доста луксозен крадец...

— Не се смейте!... У нас обувки от такъв тип нито се произвеждат фабрично, нито се внасят отвън. И има ли смисъл? Колко души биха ги купили?

— И все пак не разбирам защо смяташ, че касата е била носена от един човек?

— Много просто... Ако имаше и други, следите им щяха да останат на влажната ивица... А там има само едни следи...

— И все пак твърдиш, че са били двама...

— Искам да кажа — най-малко двама. Като стигнал до оградата, натовареният гигант просто е положил касата върху нея... А след това?... Няма никаква възможност тя да се закрепил върху ръба на оградата. А пък просто да ѝ изтърси от другата страна също не е възможно, тежката каса моментално би се разбила. Очевидно крадецът е имал помощник...

— И двамата ли са били вътре?

— Това не мога да кажа със сигурност — измърмори инспекторът. — Но така е много по-вероятно... Били са двамата вътре, след това единият е прескочил оградата и е поел отвън тежестта... Има ясна следа от обувка, която се е хлъзнала по стената... По ръба на оградата още по-ясно личи как е била положена, а след туй местена дървената каса. Тухлите и ворта са грубо остъргани, дори една малка тресчица се е залостила между камъните... Впрочем — ето я...

Инспекторът извади някаква кутийка от джоба си и я подаде на полковника. В нея наистина лежеше някаква тресчица, доста грубичко издраскана в хоросановата мазилка.

— Излиза, че кражбата е добре организирана — измърмори полковникът.

— Точно тъй! — кимна инспекторът. — Те са знаели къде отиват и какво ще намерят там... Освен това навън навярно ги е чакало някакво превозно средство. Не мога да си представя, че са мъкнали тежката каса на гръб или на ръце през целия град.

— Интересно! — за пръв път съвсем удивен възкликна полковникът.

Едва видима коварна усмивка се появи на устните на инспектора, но полковникът не я забеляза. Той още не знаеше, че Проданов не е изгърмял всичките си патрони. Той мислеше. И колкото повече

мислеше, толкова му се струваше, че в тая странна история има нещо нелепо.

— Слушай, Проданов, имам лошото чувство, че някой си прави шега с нас — каза той най-сетне. — Да не би калпазаните да са намерили някакви чужди обувки?

— Не, другарю полковник, никой обикновен човек не може да носи такава голяма тежест... И да я вдигне при това на метър и осемдесет...

Полковникът клатеше със съмнение глава.

— Някаква грешка правиш!... Макар и да не разбирам каква!...

— Не, няма грешка! — понамръщи се Проданов. — След няколко дни ще ви ги докарам тук, тогава ще се убедите с очите си...

Полковникът го погледна любопитно.

— Май че имаш нещо предвид?

За миг Проданов като че ли се поколеба, веждите му леко се смръщиха.

— Хайде, хайде! — подкани го полковникът. — Да не губим време...

Инспекторът въздъхна. Той отлично знаеше, че в тая точка на своята хипотеза ще срещне най-силен отпор... Все пак по-хубаво е да атакува навреме, отколкото да остави противникът да дойде на себе си.

— Другарю полковник, според мен това са спортисти! — каза той решително, като следеше внимателно за ефекта на думите си.

Полковникът веднага се намръщи. Проданов отлично знаеше, че той е председател на една от спортните федерации и има към спортистите особена слабост. Но и полковникът знаеше, че Проданов не може да понася спортисти. Те му бяха създали доста неприятности и той ги смяташе едва ли не гнездо на всички зарази. Само неопровержими факти можеха да помирят, макар и временно, тия толкова различни позиции.

— Защо мислиш така? — запита полковникът късо.

— Няма значение какво мисля аз, а какво фактите говорят! — каза Проданов предпазливо. — Според мен не само един много силен човек, но и един отлично трениран спортист може да вдигне такава голяма тежест и да я покачи на такава височина...

— Именно в това се съмнявам, че е истина! — каза полковникът.

— Ще се уверите! — измърмори снизходително инспекторът. — И освен това споменах ви, че обувките са купени в чужбина, нали така? У нас най-често спортистите ходят насам-натам и си купуват каквото им падне. Ще ви докажа, другарю полковник, че обувките с гумени подметки не са купени у нас...

— М-да! — измънка полковникът, лекичко разколебан.

— Не вярвам нашата паспортна служба да е пуснала досега в чужбина някакъв крадец... Там хората са много внимателни — освен към вашите спортисти, разбира се... Тях обикновено закони не ги ловят...

— Прекаляваш, Проданов...

Инспекторът примигна лекичко, но не се предаде.

— Тъй е, за съжаление — измърмори той. — Много естествено е някой от тия дангалаци да си е купил обувки, каквито тук няма да намери... Особено в северните страни обувки с много голям номер не са никакво изключение... Само ние южняците, имаме такива деликатни крачета! — и инспекторът с известно удоволствие погледна обувките си.

Полковникът отлично знаеше, че това е именно така. Изобщо цялата хипотеза на инспектора, поне в тая област, беше съвсем убедителна, но на него все още не му се искаше да признае това. Инспекторът му се виждаше прекалено пристрастен, за да му даде така леко правото...

— Добре, Проданов, ще поживеем, ще видим — каза той. — В знак на доверие натоварвам именно теб да разследваш случая...

— Благодаря, другарю полковник — каза инспекторът. — Наистина ще ми бъде неприятно да ви наскърбя...

Ако би погледнал в тоя миг в дъното на душата си, инспекторът би открил там много чувствителна доза лицемерие. Но сега той гледаше в друга посока — към намръщеното лице на началника си.

— И за да бъда искрен докрай, ще ви кажа, че вие наистина ги разглезвате — добави той. — А това не им действа възпитателно... Те трябва ясно да разберат, че съвсем не се намират в разграден двор...

— Добре, добре — измънка полковникът леко отегчен. — Гледай си спокойно работата... Няма с нищо да ме наскърбиш...

Инспекторът се качи в стаята си. Там го чакаше неговият помощник с червената коса. Изглеждаше в добро настроение и явно

недокоснат.

— Намерихме го под нощното шкафче, другарю инспектор — каза той. — Но трябваше да го вдигне човек...

— Тъй си и знаех — измърмори инспекторът, унесен в мислите си.

4

Ако един обикновен гражданин поспори с шефа си или пък го засегне с нещо, първата видима последица от това ще бъде без съмнение известна загуба на апетит, известна унилоост и видимо понижение на настроението. Обратно, инспекторът Проданов се прибираще у дома си с повишено настроение и забележителен апетит, който, като го боцкаше леко с остена си, го караше да ускорява своите крачки.

Когато Проданов се изкачи на площадката пред апартамента, в който живееше, до тънкото му обоняние достигна доста определено миризмата на готвено. Това беше именно овнешко със зеле — неговото любимо ядене... Той натисна нетърпеливо звънеца. Ако овнешкото е наистина овнешко, а не някоя дръглива овца и ако зелето...

Вратата се отвори, срещу него се показва широкото, кръгло, усмихнато лице на жена му. Сега миризмата беше така очебийна, че той попита повече по навик:

— Овнешко със зеле ли?

— Стана чудесно! — отвърна жена му и без да го дочака, хлътна в кухнята.

Тук му е мястото да издадем единствената сериозна слабост на нашия герой — обичаше да си похапва. Наистина дори в това отношение той пазеше мярката — не се лакомеше, не се претъпкваше с храна, не прекаляваше — просто обичаше да си похапва. При това инспекторът проявяваше тоя добър апетит само у дома си — далече от ресторанти и келнери, далеч от сърдити готвачи, които нямат никаква милост към изтормозеното човечество. В управлението го смятаха за суров спартанец, за човек, отдаден само на своите задължения, напълно спасен от такива долни пороци, каквито са белотът или чашката изстудена мастика. Мислеха, че неговото строго око не би се спряло на никаква човешка съблазън. При това неговият вид подсказваше повече склонност към спанака или картофеното пюре, отколкото към кулинарните постижения. И при общите другарски

трапези той не бе проявявал към яденето някакъв особен интерес — естествено защото то бе извън мярката на неговия възискателен вкус. Сега всеки от тях би се смаял, ако го видеше с какво нетърпеливо изражение седи край масата.

Срещу него бе седнал Емил — синът му. Беше височко, хубавичко момче с малко загрубяла кожа, но слава богу все още без никакви пъпки. Известно време инспекторът мълчаливо наблюдаваше синчето си, сякаш не бе го виждал от месеци. Така, както расте това момче — помисли внезапно той, — дали няма да стане като ония крадци на резервни части? За миг тая мисъл му се видя толкова обидна, че той веднага я изгони от ума си. Отде накъде? В неговия род всички бяха нисички, но затуй пък яки и наперени като петлета. А може би на майка си да се е метнал хлапакът — тя е такава едра, белолика и спокойна. В тоя миг много му се искаше да попита сина си, но не знаеше какво — нямаше май между тях никаква обща тема за разговор. Като насили ума си, той най-сетне попита:

— Кога ще ви дават книжките?

— Идущата седмица — отвърна спокойно момчето.

— И шестици май — нито една...

— Само една — отвърна без никаква тревога момчето. — По физическо възпитание...

Някаква невидима отровна игла бодна по сърцето инспектора.

— Това не е възпитание, това е невъзпитание — измърмори недоволно той.

Момчето го погледна учудено.

— Да не мислиш, че е толкова лесно? — запита то.

— Добре де, какво толкова умееш в това възпитание?

— Всичко — отвърна момчето.

— А от всичко кое най-добре?... Вдигането на тежести?

— А не — глупости... Плуването — каза момчето.

Тоя отговор удовлетвори донякъде инспектора. Сам той смяташе плуването едва ли не за единствения полезен спорт. При него не само няма как да си счупиш крака, а няма как и кожата да си одраскаш. Сам той не умееше никак да плува и сега беше доволен, че синът му го е надминал поне в едно нещо.

— Плуването — добре — измърмори той. — И все пак щеше да направиш по-добре, ако възпитаваше така усърдно ума си...

— Ти да не ме смяташ за глупав? — попита учудено момчето. — Бележки и ум не е едно и също нещо... Аз не ламтя за бележки...

— Брей! — каза удивен инспекторът.

Край на този разговор сложи майката, която влезе с голям порцеланов супник в ръцете. Нейното внимателно лице и бавните и меки движения подсказваха, че е доволна от себе си.

— От какво е?

— От домати — каза майката.

Най-евтината и най-вкусната супа на света! — помисли инспекторът. Докато се хранеше, той нито говореше, нито мислеше за нещо друго, освен за яденето. След супата готвеното се оказа наистина на рядка висота. Дали да прибави към своята порция още четвъртинка? Тая мисъл го занимаваше, докато в чинията не остана нито капчица сос.

— Да ти досипя ли? — попита жена му.

— Не, благодаря — отвърна той с нечута въздишка.

— Сипи на мен! — обади се момчето.

Човек не бива да се лакоми! — мислеше инспекторът с доза горчивина. Все по-хубаво си е, като остане поне мъничко гладен... Така ще чака с апетит яденето и следния път... Тия мъдри и полезни мисли го занимаваха, докато майката внезапно се обади.

— Трябва да купим обувки на Емил...

Инспекторът я зяпна учудено.

— Та нали скоро му купувахме?

— Как скоро?... Трябва да има пет месеца оттогава...

— Това много ли е? — с едва скрит укор запита той.

И инспекторът наистина беше прав. На неговата възраст две години беше най-малкият срок, в който носеше обувките си — до тяхната последна възможност да се покриват с крѳпки и подметки с налчета.

— А какво да правя, Добри, като му умаляват! — каза майката.

Инспекторът я погледна подозрително.

— Ти го криеш! — отвърна той. — Нашият хубостник играе тайно футбол — в това съм сигурен...

— Как пък не — футбол! — каза презрително момчето. Поне да беше казал баскетбол...

— Той ли е виновен, че расте! — обади се и майката.

За виновен — наистина не беше виновен, но все пак не беше зле да поспре малко с това извисяване. За него един истински интелигентен човек с жив ум не можеше да бъде грамаден — масата просто поглъща духовната енергия. По такъв начин той обясняваше своите собствени достойнства в областта на мисленето.

— Я донеси обувките! — каза инспекторът.

Момчето веднага ги донесе. Те имаха наистина доста окаян вид, това се разбираше от пръв поглед. Но да му бъдат чак тесни!

— Обуй ги!...

Момчето ги обу с такава мъка, че инспекторът разбра веднага истината. На неговата възраст през лятото той ходеше бос, но баща му беше простичък кафеджия. Не може синът на един криминален инспектор да ходи бос, колкото и да струва това от бюджета на бащата.

— Добре, купете нови! — каза той. — И по-добре с гумени подметки...

При последните думи някакъв неприятен полъх мина през душата му. Може ли да каже кой да е баща какво ще стане със сина му, накъде ще го отвеят ветровете? Той едва не тръсна глава. Не, момчето е от сой, пък и инспекторът никога няма да остави да го възпитават някакви си спортни ръководители, които освен рекорди и победи — нямат нищо друго в ума си.

5

Един от тия спортни ръководители — и при това най-висшият — приветливо му отвори вратата на кабинета си. Щом влезе, инспекторът веднага реши, че тоя кабинет наистина си го биваше. Просторен, отлично мебелиран, с луксозно бюро — какво повече?... Но инспекторът беше потиснат от мисълта, че за нищо полезно не служи. Той бе виждал кабинети на висши научни институти в много по-окаяно положение. Младият човек все тъй приветливо се усмихваше и го гледаше очаквателно, без да каже нито дума. Дали не са го сбъркали с някой друг? Не, не бяха го сбъркали! Изненадан от доброто настроение на своя събеседник, инспекторът едва успя да промърмори:

— Моля да ме извините за безпокойството...

— Хайде, хайде! — каза свойски председателят. — Защо не седнете?

Председателят донесе кутия бонбони и я сложи на малката маса, край която бе седнал инспекторът. Сам той опъна леко гънките на изгладения си панталон и седна срещу него. Приветливото изражение все тъй не слизаше от лицето му.

— Та какво е станало?

— Малко неприятна история, другарю председател...

Инспекторът разви внимателно един бонбон. Беше от тия, които при липса на подходящ материал могат да служат и за лепило.

— Какво да правим? — засмя се председателят. — Не може всичко да бъде приятно на тоя свят...

Тая веселост се стори на инспектора доста неподходяща. Дали тоя млад човек няма да погледне на цялата тая история лекомислено? Освен с такава лоша мисъл доста трудно е да се говори и с лепкав бонбон в устата, но инспекторът успя да се справи със задачата си. Когато най-сетне свърши, той с известно удовлетворение забеляза, че лицето на председателя бе станало сериозно.

— Наистина интересно! — измърмори той. — На пръв поглед подозренията ви са съвсем убедителни... Само едно нещо ме

смущава...

— А именно? — някак снизходително запита инспекторът.

— Как да ви кажа... Някак си много любителски е извършено всичко... Та специален отпечатък на обувката, та следи по оградата... Не намерихте ли случайно и някоя носна кърпичка с инициали?

— Крадците са очевидно неопитни — каза инспекторът, неприятно засегнат.

— Не знам... Не вярвам да има такива прости момчета между моите... За да бъдеш добър спортист, се иска не само сила, но и жив ум...

Инспекторът беше точно на обратното мнение, но се въздържа да го каже.

— А се иска и известно нахалство, май! — каза той отмъстително. — Цялата работа е извършена така спокойно, сякаш са били у дома си...

— Да, да — разбрах вашия намек! — ухили се председателят. — Е, не споря — има и такива между нашите... Та какво всъщност искате вие?

— Достъп до тях, другарю председател... И колкото е възможно по-дискретен...

— За това не се безпокойте! — кимна председателят. — Това най-лесно ще уредим...

Инспекторът успя най-сетне да глътне проклетия бонбон. Лошото му чувство се поразпръсна — в края на краищата не бе очаквал такава бърза отзивчивост. Каквото и да е — помисли той, — но отговорен човек не може да не мисли и за общите интереси. Лицето на отговорния човек срещу него издаваше напрегнато мислене.

— Имаме неколцина такива бабанки! — каза той най-сетне. — Но са свестни момчета, няма петънце по техните биографии...

— Зависи кой пише тия биографии! — подметна с невинен глас инспекторът. — Спортните дружества не се престарават много в това отношение.

— Сигурен ли сте? — за пръв път малко недоволно попита председателят.

— Напълно!... Аз водих следствието срещу контрабандистите на нивалина... Любопитно е да прочетете биографиите им... Всички там бяха като ангели...

— М-да! — с доза унилоост измънка председателят. — Това наистина не беше по мое време...

— А как да се свържа с тях?...

Лицето на председателя се оживи.

— С бабанките ли? — усмихна се отново той. — Знаете ли, че имате късмет... Повечето от тях сега са събрани на подготовка — имат международни срещи... Ще ви изпратим там като лектор...

— Какво значи това? — попита инспекторът без въодушевление.

— Много просто — ще изнасяте там политически информации и беседи...

Много просто ли? Инспекторът усети как изведнъж вратът му изстина. От всичко на тоя свят той най-малко умееше да изнася информации и беседи.

— Не може ли нещо друго? — тъжно помоли той.

— Да, може! — усмихна се председателят. — Масажист, ако искате...

— Наистина предпочитам! — каза сериозно Проданов. — И ще се справя...

— Не, шегата настрана, работата е съвсем елементарна...

Председателят стана, порови нещо по бюрото си и скоро донесе неголям къс хартия. Като се увери, че работата е наистина съвсем елементарна, Проданов най-сетне каза:

— Добре, съгласен съм...

— Ето видите ли? — някак въодушевено възкликна председателят. — А тъкмо се чудех как да намеря лектор...

— Значи излезе нещо като капан?...

— Горе-долу...

— Сега остава да видим кой точно ще влезе в капана — каза Проданов и стана от мястото си. — Мога ли да почна утре?

— Още днес, ако искате... Вземете си необходимия багаж, малко литература и заминавайте... Ще бъдете там на храна и квартира...

— Никъде на света така лесно не се получава храна и квартира — каза Проданов, докато вървеше към изхода. — Изглежда, че точно тук е Ханаан...

Но дори и след тая бележка председателят не загуби доброто си настроение.

— И други са мислили, че е много лесно — отвърна той. — Но не са стояли дълго под нашия покрив...

Той му подаде сърдечно ръката си, инспекторът я стисна с удоволствие.

— И ще ви моля за пълна дискретност...

— Хайде, хайде — не сме деца! — отвърна председателят и все тъй вежливо отвори вратата пред претенциозния нос на инспектора.

6

На другия ден рано сутринта Проданов се движеше през градския парк с пътно куфарче в ръка. Утрото беше чудесно — със синьо стъклено небе, без никакво облаче. Вече от десет минути вървеше през гората, така успокояващо тиха, така приятно безлюдна, сякаш се намираше на десетки километри от града. След дъжделивата пролет сега навсякъде бе покарала буйна растителност, която горещото лятно слънце още не бе успяло да угаси. По малките полянки светеха на слънцето жълти цветя, жужаха пчели, силно и упоително миришеше на билки.

Най-после гората свърши, той излезе на открито. Висока телена ограда му подсказа, че хубавата разходка е свършила. След като мина през входа, от дясната му страна блесна със синевата си спокоен воден басейн — така прозрачно чист, сякаш никога никакъв човек не бе влизал в него. Вляво, под клоните на грамадните широколистни дървета, се провиждаха дъсчените къщурки на лагера — някак необикновено тихи и безлюдни в тоя утринен час. Наистина съвсем не бе попаднал на лошо място — капанът изглеждаше достатъчно съблазнителен. И докато крачеше по алеята, инспекторът с чувство на болка съзна, че точно това му бе липсвало през последните години на живота му — тая благословена свежест, зеленината, пъстрите сенки, големите бели пеперуди, които като омагьосани се люлееха из въздуха. За пръв път от две десетилетия дирите на престъплението го водеха сред красотата. Не, наистина трябва да вземе отпуск... Трябва непременно да вземе отпуск и да се запилее някъде по дивите планини. Точно това му е липсвало, а не е знаел...

Алеята, по която се движеше, неусетно се стесни, клоните слязоха по-ниско и заблестяха с росата си в очите му. Наляво и надясно се делиха малки пътеки, зашумени в прясна зеленина, но по коя от тях да тръгне? Тъкмо се колебаеше и до слуха му стигна висок, сърдит мъжки глас, който очевидно някого хокаше. Кой може и има право да

хока на тоя свят, освен някой началник?... Като се ориентира за посоката, инспекторът смело се запъти нататък.

Той не се излъга. Когато приближи, гласът вече ехтеше една октава по-високо и сякаш се прехласваше в себе си. На дъсчената врата бе окачен стар, олющен надпис — „комендант“... Ууу, комендант, голяма фирма за тия дъсчени бараки и техните сънливи обитатели. Той почука — никакъв отговор. Отново почука — тоя път с цялата си ръка.

— Влез! — обади се някой сърдито.

Инспекторът се вмъкна заедно с куфарчето си. Някакъв млад човек по спортна риза стоеше на две крачки от него зает с мигане. Това не можеше да бъде комендантът, естествено. Друг едър, разгърден мъж с плешива глава, цялата окосменост на която се бе прехвърлила на гърдите му и в ушите отчасти, въртеше пред лицето си също такъв грамаден, космат юмрук. Видът му беше достатъчно комендантски, словата също.

— Ти ли си най-големият будала в София, бе!... Ти ли си!...

Младежът видимо не бе съгласен с това определение, но предпочиташе да мълчи.

— Будала с будала! — кипеше комендантът. — На кого дават най-жилавото месо? На тебе!... На кого ще пробутат най-смачканите домати?... Пак на тебе!...

— На всички дават това! — попробва най-сетне гласа си младежът.

— Дават!... Не дават на всички!... Пък и да дават!... Ние всички ли сме? Другите скърцат цял ден с писалки, ние планини вдигаме!...

„Де да беше така! — помисли инспекторът. — Само с два километра да поместят Витоша назад — какво удобство за градоустройствените планове.“

— Ако ми докараш още веднъж такива домати — с тях по главата... Разбираш ли?

— Разбирам...

В тоя миг комендантът най-сетне забеляза инспектора. Изглежда, че неговият скромнен вид не му вдъхна никакво чувство за опасност.

— Вие какво искате? — попита той троснато...

— Ако разрешите, определен съм за лектор...

— А, тъй ли? — каза равнодушно комендантът. — Откога ви чакаме...

Но не личеше да го е чакал с особено нетърпение, защото веднага го забрави. Докато младежът със спортната риза отстъпваше заднешком към вратата, в стаята влезе нов човек. Но той беше наистина достоен съперник. Изглеждаше по-едър от коменданта, с възгрубичко лице и за разлика от него — с коса, посивяла вече, намокрена и грижливо сресана на път с рядък гребен. Той бе само по спортна фланелка и с долнище на анцуг, бос и, както се стори на инспектора, също сърдит. Инспекторът отстъпи крачка назад с немалка доза любопитство — как ще се ударят в тая канцелария тия два мастодонта.

— Слушай бе, приятелче! — започна сивокосият още от прага. — Ние спортисти ли сме или хамали?

Но никакъв сблъсък не стана. Приятелчето веднага смени гневната маска на лицето си с друга, неизразимо по-смирена и кротка.

— Не те разбирам...

— Какво се правиш на разсеян! — избухна сърдито сивокосият. — Всяка сутрин ли ще мъкнем тия щайги от входа, та чак до кухнята?

Комендантът мигаше като човек, който търси изход. И веднага го намери.

— Слушай, ти знаеш ли какво значат трудови навици? — запита той мрачно.

— Аз знам, но ти не знаеш!

— Кой?... Аз?... — Комендантът мигновено се самозапали. — Аз не знам?... Дето ви храня всеки ден!... Дето се грижа прах да не падне върху вас!... И таз хубава! — завърши той възмутен.

— Хайде, хайде — стига големи приказки... Питам те — защо камионите не влизат до кухнята... Тоя път за какво е?

— Защо ли? — кипна комендантът така, сякаш ей сега щеше да го срази с някакъв съкрушителен аргумент. Но вместо това тонът му изведнъж спадна. — Пък наистина — защо? — учуди се той сам на себе си. — Да им е лесно на шофьорите — за какво друго...

Така внезапно помирени, мастодонтите най-сетне седнаха на дървените столове. Сега вече те се гледаха съвсем приятелски.

— Ти сам знаеш — сутрин всяка минута ми е преброена — каза кротко сивокосият.

— Знам, знам — още по-кротко отвърна комендантът и в тоя миг погледът му за втори път попадна върху инспектора. — А, разгеле,

нали има едно свободно легло при теб?

— Няма...

— Как няма?

— Ами няма... На него спи моят помощник...

— Твоят помощник е длъжен да спи при момчетата... А при теб ще дойде нашият лектор... Запознайте се...

Инспекторът имаше здрава ръка, но ръкостискането на сивокосия мъж едва не го накара да легне по гръб на пода.

— Спиров! — каза той. — Мерси! — в погледа му се мярна благосклонност. — Е — щом е за вас — може...

Комендантът му намигна фамилиарно — т.е. нали виждате как бързо уреждам работите.

— Чаршафи... такива работи носите ли? — запита той.

— Не ми казаха! — смънка смутено инспекторът.

— Нищо, ще ви дам — от мен да мине. — Той погледна писмото. А на храна ви зачислявам от днес... При мен няма бюрокрация, при мен всичко звънти...

След малко инспекторът и сивокосият вървяха заедно по алеята. Сивокосият снизходително примери дребната фигура на своя съквартирант.

— Значи лектор? — измърмори той. — Хубаво, много хубаво... На нас лектори ни трябва просто като... — той се замисли за миг — като вода.

Но инспекторът не беше убеден, че сивокосия цени особено водата. Ако беше казал като ракия, щеше да се чувствува по-сигурен.

— Извинете, не чух добре името? — каза той.

— Спиров! — отвърна с достойнство сивокосият. — Но ми викат бай Пешо... Не че съм стар — още от младеж тъй ми викат... А вие с какво се занимавате... иначе?

Инспекторът се бе подготвил за такъв въпрос.

— Читалищен деец съм — отвърна той скромно. — Занимавам се с книги...

— Това е хубаво! — каза с уважение бай Пешо. — Аз съм държавен треньор... Тренирам тук националния отбор...

— По борба?

— Как по борба?... По бокс! — каза той натъртено. — Ние не сме пехливани, ние сме джентълмени...

На Проданов му се прииска да каже, че отдавна не е виждал джентълмен с боси крака, но замълча. Бай Пешо му беше станал още от първия миг симпатичен, а на симпатичните хора той беше готов да прости и по-големи недостатъци.

— М-да! — измърмори той примирително.

Но бай Пешо, изглежда, долови съмнението в гласа му.

— Та що, не вярвате ли? — запита той. — Знаете ли какво е казал Иполит Тен?

Инспекторът едва не се опули от учудване.

— Иполит Тен ли казахте?

— Да, той, той! — кимна уверено треньорът. — Всеки джентълмен — е казал той, — всеки мъж, който уважава себе си, трябва да знае да боксира.

— Много интересно! — каза инспекторът с чувството, че Иполит Тен е паднал малко в очите му.

Те закусиха в стола — на открито под сенчестите клонки на дърветата. Макар масите да бяха положени направо върху голата земя, навсякъде бе чисто и добре изметено. И закуската не беше лоша — парче масло, доста по-голямо парче сирене, конфитюр, гребнат свободно с голяма лъжица, но по-скоро кисел, отколкото сладък. И освен това по четвърт прясно мляко, разбира се...

— Закуската е добра! — каза доволно инспекторът.

— Тая закуска?... Добра?... Хе, хе! — усмихна се презрително треньорът. — Това изобщо не е закуска...

— А какво е закуска според вас?

— Ако прибавим към всичко туй поне няколко яйца — пържени с шунка, разбира се... Или четвърт колбаси... Или нещо от този род...

— Като идея не е лошо — съгласи се инспекторът. — Но после вашите боксьори едва ще ходят...

— Охо! — възкликна треньорът. — И ще подхвъркват биля...

След закуската двамата се упътиха към бараката, където инспекторът щеше да квартирува. Бай Пешо крачеше така бързо с босите си крака, че Проданов едва успяваше да го настигне. Сигурно бе минал петдесетте, но изглеждаше така запазен и бодър, сякаш токущо излизаше от казармата. Като изскочи на главната алея, той видя група спортисти, които тичаха един след друг — в неособено бърз темп, колкото да се каже, че тичат...

— Това са моите, момчета! — каза бай Пешо с едва прикрито чувство на гордост...

Проданов ги погледна разочарован. Не, не ги биваше!... Сто пъти не ги биваше!... Сториха му се в тоя миг дребосъци — мършави при това. И най-едрият от тях надали би могъл да вдигне нещо повече от каса с макарони. Тука каузата му изглеждаше съвсем загубена — нищо нямаше да намери при боксьорите...

— Четвърт час одих! — подвикна след тях бай Пешо. — И на закуска!

След последния боксьор яздеше на стар велосипед сух младеж с тясно лице.

— А Венко къде е? — запита треньорът.

— Иде! — отвърна велосипедистът.

Бай Пешо поклати загрижено глава. След малко по алеята се зададе нещо, което накара Проданов да притаи дъх. Един грамаден младеж, висок най-малко два метра, с мощно телосложение, но доста хармонично развит, тичаше мъчително, като оросяваше с пот пътя си. Треньорът сви устни...

— Край! — подвикна му той. — Давай ходом!...

Трудно беше за гиганта да спре изведнъж. Лицето му бе като одрано от руменината, мощният му гръден кош тежко се издигаше и спадаше.

Навярно ще е нужна цяла лопата конфитюр, за да се възстановят загубените калории.

— Лекар тук има ли? — запита той подозрително.

— А, не берете грижа за туй... Цял институт се грижи за здравословното им състояние...

Те бяха стигнали до бараката. Квартирата не се отличаваше с особен комфорт — чисто и просто малка стаичка с дъсчени стени, две походни легла, две шкафчета, малка дървена маса. Но вътре всичко светеше от чистота. Бай Пешо веднага се залови за своето шкафче.

— А сега да довършим нашата работа — каза той.

Докато Проданов се мъчеше да си припомни каква работа бяха почвали, той извади от шкафчето доста големичък шпеков салам, няколко домата, буца сирене.

— Да позакусим! — подкани той гостолобиво.

— Та нали закусихме?

— Туй беше за чиновници. А сега почва за треньори...

— Не си спомням днес да сме тичали — каза инспекторът не кой знае колко тактично.

Бай Пешо го погледна втренчено, сякаш се чудеше да се засегне ли от тия думи или да ги отмине без внимание. Едва сега инспекторът забеляза, че очите му са съвсем сини, лишени от каквото и да било коварство или хитрост. Бяха толкова честни мъжки очи, че Проданов в миг се позасрами.

— Знаете ли какво е лапи? — попита внезапно треньорът.

— Да, знам!... Разбира се!...

— Какво е според вас?

Инспекторът малко се затрудни.

— Ами как да ви кажа... Ония меки части на...

— Вятър знаете! — махна с ръка бай Пешо. — Нищо не знаете... Лапи са един вид боксови ръкавици или нещо подобно... Слагам ги на ръцете и ги държа пред боксьора — точно там, дето уж трябва да бъде неговият противник... Вместо по него той бие по лапите с все сила... А знаете ли колко тежи един удар?

Инспекторът, естествено, не знаеше.

— Различно — според категорията на боксьора и според силата му... Но средно да речем по двеста килограма... Ако получа триста тежки удара на ден — това колко прави?... Шест хиляди?... Не, какво говоря — шейсет хиляди килограма!...

Младият гигант ги отмина, но инспекторът все още го гледаше — и така алчно при това, сякаш беше готов да го глътне.

— А кой е тоя? — запита той доста несдържано.

— Този ли?... Моят... тежкият...

— Ето това вече е боксьор! — каза Проданов с удовлетворение.

— Точно той още не е боксьор! — отвърна с въздишка бай Пешо.
— Още го мъчим...

— Наистина го мъчите! — съгласи се веднага Проданов. — Изглеждаше като утрепан...

— Ами не му е лесно... Другите носят кой петдесет килограма, кой шейсет, а той — сто и десет...

— И къде бягат?... По парка ли?

Треньорът се усмихна снизходително.

— По сенките?... А, не — умря тоя господ... До Витоша бабам и обратно...

— Как?... До тая Витоша... до планината?

— Ами до коя?... Мислиш до ресторант „Витоша“ — да изпият там по една бира?

Тоя начин — да му отговаря с въпроси — не беше съвсем изчерпателен. Неволно инспекторът си припомни закуската.

Бай Пешо сам се удиви на сметката си — види се, за пръв път я правеше.

— Как се удържа на тая тежест! — заключи той. — Със сирене и конфитюр?

И сякаш да приключи тоя разговор, енергично схруска парче шпеков салам.

И животът на лагера си имаше своите хубави страни.

Вместо да седи в нагорещената стая в тежко сако и вратовръзка на шията. Проданов се движеше бавно по сенчестата алея, примамван от синината на басейна. Натам някъде бе изчезнал и големият човек, по чийто дири вървеше. Чувствуваше се съвсем леко в спортната риза, дишаше спокойно и с пълни гърди. И ако се забавеше някой и друг ден със залавянето на престъпника — бедата наистина нямаше да бъде толкова голяма. Разбира се, той не смееше да мисли така, но нещо подобно само си живееше в дъното на душата му. Така или иначе факт беше, че няколко часа след своето пристигане той все още не си беше съставил какъвто и да е план за действие. Всъщност без план понякога нещата по-добре се нареждат, винаги е опасно да натъпкваш живота в някакви предварително съставени схеми.

Като наближи басейна, Проданов ясно забеляза, че младият гигант е спрял близо до душовете и говори с някакво тъничко, стройно момче в съвсем теснички сини плувки. Като се взря по-добре, той внезапно откри, че това момче е неговият собствен син. Изненадата му беше толкова голяма, че едва ли не обърна гръб, за да потегли в обратна посока. Все пак работата не стигна дотам, той се притули зад един от храстите и търпеливо зачака.

Какво търсеше тук неговият син? И какво общо имаше той с младия гигант? Инспекторът седеше търпеливо зад храста и озадачено се чешеше по рядката косица на темето. Разбира се, опасно е сега да излезе от скривалището и да се присъедини към беседващата двойка. Момчето сигурно ще го нарече „татко“, а може би младият гигант, знае с какво се занимава тоя баща. Инспекторът стоеше зад храста и чакаше. Нищо особено не се случи. Двамата размениха още няколко думи, после гигантът съблече лекото си облекло и се инсталира под един от душовете. Тая работа не продължи повече от няколко минути. След това младежът се изтри с голяма хавлиена кърпа, облече отново анцуга си и изчезна нанякъде.

Едва сега инспекторът излезе из своето доста прозрачно скривалище. Синът му бе седнал край басейна и гледаше разсеяно синята вода. Като видя баща си, той здравата се ококори от учудване.

— Ти какво правиш тук? — попита бащата.

— Аз ли?... Ами, нищо — къпя се...

Разбира се — какво друго може да се прави тук, освен да се къпе.

— А защо не ходиш на големия басейн?

— Този е по-евтин — отвърна момчето. — Пък и по-спокоен...

Ето това се казва син — даже икономисва. Той седна на горещия цимент до него и го погледна подозрително.

— Кой беше тоя големият — дето говореше с него?

— Този ли? — лицето на момчето някак особено се проясни. — Боксьорът Кацарски... Шампион в тежката...

— Брей, много ги знаеш тия работи! А да те питам кой е написал „Метаморфозите“ — сто на сто няма да знаеш...

— Знаем — каза момчето. — Овидий...

Това беше истинска изненада за инспектора.

— Хм!... А какво общо имаш ти с тоя Кацарски?

— Нищо...

— Как — нищо?... Кой говори с непознати хора?

— Попита ме дали е студена водата... А аз му казах, че е доста студена...

Разбира се, всичко беше съвсем просто и естествено.

— А с какво толкова е известен тоя Кацарски?... Какво е направил?

— Той ли? — усмихна се едва забележимо момчето. — Нищо особено досега... Освен дето миналия месец нокаутира Шмид...

— Шмид ли?

— Да, Шмид... Той е западен германец, втори в Европа в тежка категория. Нашите загубиха с шест на четири, но Кацарски просна Шмид като пешкир на пода...

— Ууу, ти там ли беше?

— Чух да разказват... И изобщо той е нашата най-голяма надежда...

— Не е нашата най-голяма надежда! — отвърна малко сопнато бащата. — Нашата най-голяма надежда е някъде из лабораториите... Или в кабинета на някой учен или писател...

— В бокса — исках да кажа — поправи се момчето.

— Нашата най-голяма надежда в бокса е нашето най-голямо отчаяние в живота! — каза поучително бащата.

При такива различни позиции разговорът трудно можеше да продължи. Известно време двамата мълчаха.

— Слушай, нито ме знаеш кой съм аз, нито ме познаваш — каза малко неловко инспекторът.

— Ясно! — отвърна с готовност синът.

И не зададе никакъв въпрос повече. „Не е глупаво момчето!“ — помисли с удоволствие бащата.

— А какво е „спаринг“ — попита той гласно.

— Спаринг ли?... Туй е нещо като учебен бой... Пак се боксира, но с определени задачи... И не съвсем сериозно...

— Много ги знаеш тия работи — измърмори бащата. — Добре си ги изучил...

След малко инспекторът стана. Бай Пешо му бе казал, че сутринта ще имат „спаринг“. И, бе го поканил, разбира се.

Инспекторът не знаеше какво точно ще прави на спаринга, но усещаше, че трябва да бъде колкото се може по-близко, до своя вероятен клиент. Не беше много трудно да открие спортната площадка. Рингът беше инсталиран на открито — под гъстите клони на дърветата. Зад белите му въжета вече работеше една двойка — и доста интензивно при това... Скоро инспекторът се убеди колко са относителни човешките понятия. Това, което другите наричаха учебен бой, си беше чисто и просто един порядъчен пердах. Само един-два от тия „леки технични удари“ — както се изрази бай Пешо — бяха съвсем достатъчно да проснат на земята всеки обикновен човек...

Но инспекторът почти не следеше двубоите, той не изпускаше из погледа си Кацарски. Всъщност между тия дребосъци само той правеше впечатление със страшната си физическа мощ. Инспекторът беше убеден, че ако реши да се развърти — не с юмруци, с плесници макар, — за половин минута всички тия слабосилни момчета щяха да се натъркалят като зелки по земята. Сега гигантът бяхтеше с боксовите си ръкавици някакъв тежък кожен чувал и Проданов наистина се чудеше как още не е изкъртил из корен дървото, на което чувалът бе закачен.

— По-живо, по-живо! — подканваше го енергично младият помощник на бай Пешо.

Младежът му отвърна с виновна усмивка и на инспектора се стори, че се е изчервил може би. Той озадачено се почеса.

Нещо необикновено симпатично имаше в младия гигант, нещо, което предизвикваше по-скоро съчувствие вместо страх и желание да му помогнеш, вместо да се плашиш от него. Би ли могъл такъв срамежливец да извърши една толкова брутална кражба? Проданов се беше убеждавал неведнъж колко измамлива е човешката външност и все пак клатеше със съмнение глава. Но нищо, няма нужда да бърза с външността, нека провери най-напред всички факти...

— Венко при мен... И Стефчо! — обади се внезапно бай Пешо.

Проданов много ясно забеляза как младият гигант трепна и се изчерви. Докато тътреше големите си крака към ринга, един друг боксьор, не съвсем млад и с начало на лека плешивост, леко се вмъкна между въжетата.

— Хайде, хайде! — подкани нетърпеливо бай Пешо.

Кацарски реши да прекрачи въжетата, но си заплете краката и едва не се изтърколи на ринга. Наоколо момчетата доста откровено се изкискаха, инспекторът се намръщи. И все пак луд ли е тоя треньор — да противопостави двама толкова неравностойни противници? Най-странното беше, че противникът на Кацарски не изглеждаше ни най-малко разтревожен — по-скоро развеселен, защото по едно време лекичко смигна на момчетата, които зяпаха любопитно зад въжетата.

Бай Пешо погледна часовника си, после привично изкомандува. — Бокс!...

Може би няма да се удрят! — помисли Проданов с надежда. Но още мисълта му не беше отлетяла и малкият боксьор се придвижи неусетно и стовари два тежки удара в корпуса на Кацарски. Гигантът се поразклати, но замахна силно и ударът му профуча съвсем близо до главата на противника му.

— Боже, луди хора! — помисли Проданов поразен.

Наистина Кацарски и следния път не улучи, но му беше достатъчно да улучи само един път — един-единствен път, за да хвъркне противникът му зад въжетата.

Играта продължи тъй около две минути, напълно неуспешна за Кацарски. Дръзкото момче увисваше все по-близо и по-близо до

лицето на младия гигант, отклоненията от ударите ставаха все по-малки. Той сякаш не боксираше, а танцуваше по ринга, но инспекторът забеляза, че очите му през цялото време останаха зорки — широко отворени, почти неподвижни, изпълнени със съсредоточеност и внимание. Ударите на Кацарски ставаха все по-неловки, все по-смутени, все по-безпомощни, лицето му се зачерви от срам, долната му устна лекичко увисна, целият му вид беше някак трогателно жалък. Инспекторът усети учуден, че в този миг му се иска гигантът най-сетне да улучи, непременно да улучи, макар и не силно. А защо пък не — напротив, силно, достатъчно силно, за да накаже дързостта на младия нахалник.

Може би сега!... Да, точно сега!...

Проданов дори не долови как се бе стигнало до това положение. Малкият най-сетне бе притиснат в ъгъла на ринга. Грамадната фигура на Кацарски бе затворила пътищата му за отстъпление. Малкият стоеше опрян на подпорката за въжетата, отпуснал ръце под гърдите. Цялата горна част на тялото му бе така открита за удар, че инспекторът веднага разбра — този път няма да му се размине. Докато се чудеше сам на своето злорадно чувство, той видя очите на малкия. Те не трепкаха, не примигваха, нямаше в тях ни смях, ни уплаха, ни мисъл, ни сянка от тревога — нищо, освен внимание. И в същото време никакво напрежение не се чувствуваше във фигурата му, сякаш тялото изобщо не подозираше това, което виждаха очите.

Това трая само няколко мига. След това дясната ръка на Кацарски профуча като гюлле.

Какво стана?

Инспекторът, който гледаше напрегнато, едва успя да забележи как младият боксьор леко отмести главата си, направи странична стъпка и като се провря светкавично под лявата ръка на Кацарски, излезе зад гърба му. Високият, увлечен в силата на празния удар, връхлетя стремително върху въжетата, загуби равновесие и падна върху тях. За щастие на това място се оказа бай Пешо. Точно когато грамадното тяло бе готово да се прекатури през въжетата, той успя да го задържи и върне назад.

Боксьорите, които гледаха отстрани, се изсмяха.

Не, никак не е смешно! — помисли инспекторът възмутен. — И на вас може да се случи, глупци такива!...

— Стоп! — изкомандува бай Пешо.

Гигантът се отпрати с наведена глава към ъгъла си. Треньорът отиде при него, избърса с кърпа мокрото му от пот лице и усмихнат, добродушно започна нещо тихичко да му говори. Какво можеше да му каже сега? — мислеше инспекторът ядосан. — С какво можеше да го успокои, след като го бе направил за смях? От всичко на тоя свят най-мъчно се измива срамът и най-дълго се помни. Кацарски мълчеше с наведена глава. Сега треньорът триеше врата му с леки, грижливи бащински движения и все още се усмихваше. И изведнъж се случи нещо съвсем странно — младият повдигна глава и също се усмихна, малко накриво макар, но се усмихна. Инспекторът навъсен се почеса — само дяволите могат да ги разберат тия спортисти.

Половин час след спаринга Проданов все още беше сърдит и навъсен. Когато тръгнаха да обявдат, той недоволно измърмори:

— Не биваше да срещаш Кацарски с малкия...

Бай Пешо го погледна развеселен. Не за пръв път му се случваше да се сблъска с току-що излюпени авторитети, такива имаше достатъчно и между неговите началници.

— Защо?

— Как защо?... Преди всичко те бяха съвсем различни... И боят не можеше да бъде естествен.

— Имаше смисъл — каза шеговито бай Пешо. — Това е точно по предписанията на института, аз изпълнявам техните препоръки... С такива срещи Кацарски се приучва към бързи и живи реакции и към по-бързо придвижване по ринга... На него именно бързина му липсва.

— Е да, но стана за смях! — намръщи се Проданов. — А това убива неговото самочувствие...

Бай Пешо махна с ръка.

— Нищо, нищо!... Нека се учи!... Ами утре може и на ринга да изпадне в такова положение... Нека свиква навреме...

— Само с туй не бива да свиква човек — да става за смях...

— Не бива, ама ако се случи?... Тогава ще се смути и ще стане хептен за резил... По-добре да свиква тук, между приятели...

Треньорът се цапна енергично по врата — някакъв комар бе кацнал там. Ако го е улучил — помисли инспекторът, — надали ще може да става дума даже за тленни останки.

— А не е зле сега да похапнем — обади се бай Пешо с гладен глас.

8

Обедът беше минал, двамата лежаха под чаршафосаните одеяла и почиваха, Проданов дори не можеше да си спомни от колко време не бе почивал в работен ден след ядене. Удоволствието беше толкова голямо, че той веднага се отдаде на своето любимо занимание — да мърда бавно под завивката пръстите на краката си. Това толкова го увлече, че по едно време доволно измърка:

— Хубаво е у вас... Чистичко, приятно...

Бай Пешо се усмихна поласкан.

— Ергенски навици! — отвърна той добродушно. — Ако няма кой — сам се запретвам, но мръсно не търпя...

— Ерген ли сте? — запита инспекторът любезно, като продължаваше да мърда с наслада пръстите си...

— Охо!... Как щяло да съм ерген!... Син имам студент, другарю... И щерка в гимназията...

— Не — щото сам казахте... — смотолеве инспекторът.

Бай Пешо махна ръка.

— А бе то кажи-речи — работата е тъй! — въздъхна той. — Уж женен, пък колко съм у дома... Нали виждаш?... Туй е няколко пъти в годината... Пък като сложиш командировките, пътуванията в чужбина, разните първенства — колко ми се събира да стоя в къщи?... Няма как, свикнал съм да си шетам...

— Момчетата не помагат ли?

Бай Пешо искрено се разсмя.

— Момчетата ли?... Леле, да те чуят отнякъде!... Знаеш ли какви са моите момчета, другарю Проданов?... Бетер барони!... Не смее човек да ги пипне — кой шампион, кой майстор на спорта...

— Даже доматите не искат да носят...

— Не искат! — съгласи се унило бай Пешо. — Обидно им е... Какво да ги правиш, уж големи момчета, пък акълът им още детински... Кой ти гледа да шетат, ами поне да не ме ядосват... А те, кажи-речи, всеки ден ще ми сервират някоя беля...

Инспекторът моментално престана да мърда пръстите си.

— Каква беля? — попита той уж нехайно...

— А бе то една ли са и две ли са! — въздъхна бай Пешо. — Вчера се случи такава магария... Един от тях — от най-добрите при това — намерил тук някъде мотоциклет. И кой му дал акъл — започнал да се учи на него. Не щеш ли — още на първия завой се обърнал и — прас! — лявата ръка... В бюрото веднага ме подбраха — тебе, бай Пешо, ще държим отговорен... А бе отговорен, неотговорен — кой ти гледа, ама сега в тая категория няма кой да го замести...

Инспекторът се облегна разочарован на възглавницата си.

— Пък и момичета, другарю Проданов, знаете ли каква са напаст! — продължи бай Пешо със своя огорчен тон. — Не мога да ги увардя от тях... Не знам какво харесват на кривите им мутри... Искам — не искам и на вардиянин се обърнах... Вечер с часове обикалям край оградата...

Инспекторът лицемерно се прозя.

— Бели кахъри са това, бай Пешо! — каза той фамилиарно. — Друго е, ако почнат да се крадат един друг... Или пък нещо отвън да пипат...

Треньорът някак особено се намръщи, сякаш бе кацнала муха на лявата му буза.

— Преди година и туй стана! — каза той. — Започнаха да изчезват ту пари, ту часовници... Заложихме капан и го пипнахме... То се знае, веднага изхвърча от физкултурното движение, но не е там работата... Иначе способно момче беше...

— И оттогава — нищо?...

— Нищо — да не чуе дяволът...

— Тук нищо, пък вън знаеш ли?

— Не, добри са тоя път момчетата — каза бай Пешо уверено. — Поне за тия работи съм спокоен...

— Добре е — измънка инспекторът. — Стига да е вярно...

— Ами вярно е... Иначе шило в торба стои ли?... Все ще избие нанякъде... Пък тука аз съм торбата — мене пръв ще ме боднат... А вече остарях, не мога всичко да търпя...

— Кой ли може? — въздъхна инспекторът.

— Ааа, като бях млад — можех... Ако дип ми додееше някой, шляпна го зад врата и толкоз! Нали аз съм му и баща, и настойник...

Сега дума не може да става за такива работи. Трябва все с думи да ги възпитаващ, все с пример...

Настана кратко мълчание.

— Не е лесно наистина — съгласи се инспекторът.

— Как ще е лесно... Колко ги молих нашите, от ръководството: а бе мина ми времето, другари. Дайте ми една юношеска школа, пък тогаз да говорим. Да ги почна още докато нямат ни характер, ни навици. Да ги науча не само на бокс, ами на честност, на трудолюбие, на другарство... Та като отговарям — поне да има защо... А сега само си дера гърлото с тях, а излязат ли оттук — знам ли къде отиват — при какви приятели, при какви майки, при какви бащи...

Инспекторът неволно погледна към своя събеседник. Сега лицето му бе съвсем сериозно, даже малко унило. Както често му се случваше — решението мигновено узря у него. На тоя човек наистина може да се довери. Той седна в леглото и впери в тренъора пъстрите си очи.

— Слушай, бай Пешо, ще ти кажа искрено защо съм тук! — започна той решително. — Стига, разбира се, туй да си остане между нас...

— Ако трябва! — отвърна предпазливо бай Пешо и за пръв път някак си особено го обхвана с поглед.

— Наистина трябва! — каза твърдо инспекторът.

— Добре, да чуем...

Инспекторът бавно и внимателно му разказа за кражбата, като изпусна все пак някои съществени подробности. Той усещаше през цялото време как расте вниманието на неговия събеседник, как се превръща в жив интерес, как започна да работи и съобразява и неговият ум. Сега и бай Пешо се бе изправил в леглото, веждите му се доближиха, някак особено се набръчка немного високото му чело. Когато най-сетне свърши, настана дългичко мълчание — сигурен белег, че разказът му е направил впечатление.

— Гледай ти каква работа! — обади се най-сетне бай Пешо.

Помисли малко и добави:

— Не ми се вярва да са от нашите...

— Добре, да почнем отначало — каза инспекторът. — Не снощи, миналата вечер къде бяха момчетата?...

— Там е работата, че наистина ги бяхме пуснали из града...

— От кога до кога?
— Ами от обед... до към десет часа вечерта...
— До десет... — повтори замислено инспекторът. — А всички ли се върнаха?
— Всички... Не, не всички. Кацарски остана в града...
— Тъй ли? — трепна инспекторът.
— Така се бяхме уговорили, — понамръщи се бай Пешо. — На другия ден трябваше да му правят изследване в института и той помоли да си спи у дома...
— Какво изследване?...
— Как да ти кажа — все още е муден... Трябваше да се изследват координацията на движенията, бързината на рефлексата...
— За колко часа беше изследването?
— За десет...
— Значи имало е време да спи тук и пак да отиде...
— А бе време имаше, но защо да разкарвам момчето. — А освен туй ми каза, че рано сутринта имал проба при шивача... Шият му костюм — наш, на съюза, за официални случаи. Него с една проба мъчно можеш да го докараш...
— Това е интересно! — измърмори неволно инспекторът.
Треньорът го погледна втренчено, после бавно поклати глава.
— Не знам... но за него някак си ми е най-трудно да повярвам!
— рече той. — Ако кажеш за него, че е скромен — малко ще бъде... Чисто и просто скромен е като момиче... Както виждаш, дори да удари не смее като хората...
— Не смее или не може?...
— Кажи не смее, пък няма да сбъркаш...
— В Мюнхен нокаутирал някакъв много силен противник...
Бай Пешо учудено го погледна.
— Нокаутът беше съвсем случаен — каза той убедено. — Онова говедо просто му се набоде на удара...
И като въздъхна, добави с искрено огорчение:
— Де да можеше да го прави нарочно...
— Отдавна ли го познаваш? — продължи неуморно инспекторът.
— От една година... Той ни е кажи-речи най-новият. Колко време пропиляхме, докато го убедим да боксира. Нямаме тежък боксьор, пък тоя — по удар, по фигура — да не намериш втори като него...

— И защo не искаше?

— Де да го знам — нямаше мерак момчето... Как не го кандърдисваме — ела при нас, ако не друго — поне свят ще видиш... Изглежда, че това подействува... И което е право — видя... Досега два пъти сме го водили в чужбина.

— И двата пъти ли спечели? — попита инспекторът.

— И двата... Особено първия път как му дадоха победата и досега не ми е ясно. Много коректно боксира момчето, пък умее да става симпатичен и на съдиите... Което е право — знае да се държи — такъв един любезен, внимателен. Докато пътувахме, нито веднъж не го видях да дремне — очите му все навън, през прозореца... Всичко гледа, всичко попива...

— Пешо, да е търгувал там, нещо да е купувал?

— Кажи-речи — нищо... Все на обувки налиташе. — Внезапно треньорът го погледна стреснато. — Няма що — вярно е, туй за обувките... Пък и прав е според мене — тука не вадят такива номера, гледа момчето да се запаси...

Инспекторът помълча малко.

— Ще се наложи май да му прегледаме шкафчето! — каза той внимателно.

— Туй е най-лесна работа! — кимна бай Пешо. — Но не вярвам да ги държи всичките тук...

— Знаеш ли къде живее?

— При своите... Някъде в Овча купел май беше... Да, да — там... Баща му е теляк в банята... Виждам съм го — простицък човек, но як като канара. Нещо и с масажи се занимава — да не му падне човек в ръцете... Но точно къде живее — не мога да ти кажа, трябва да питаме моя помощник...

— Ако стане нужда — каза инспекторът.

Бай Пешо погледна оживено своя събеседник.

— Трябва да видиш и другите — каза той. — Между борците има две грамади — бетер моя... Най-малко по сто и двайсет кила тежат единият... Ако влязат и двамата заедно в един асансьор — край!... Никога няма да тръгне...

— А щангистите?

— Там има само един малко над мярката... По килограми, не по бой. Иначе не ми се вижда много висок... Но ако е за сила — това е

сила! Може да вдигне не каса, а вагон — честна дума ти казвам... Но довечера ще ги видиш всичките, като ги съберем да им говориш...

Докато Проданов записваше имената им, бай Пешо неспокойно измърмори:

— А сега какво ще кажеш — да дремнем малко? След обед работа ме чака.

Интересният разговор не попречи на бай Пешо, един миг след като бе положил глава на възглавницата, доста силничко да захърка. При тоя шум и с пламналата си от мисли глава инспекторът, то се знае, не можа да мигне нито минута. Точно в четири часа бай Пешо стана като някакъв автомат с навит в себе си часовник. Изглежда, че сънят бе обрал лошите му мисли, защото каза уверено.

— Дума да не става — не е моят!... Ще разбереш, като видиш и другите...

Още същата вечер Проданов проведе своята първа беседа със спортистите... Докато момчетата се събираха, той наблюдаваше внимателно лицата им. Бяха грубички лица безспорно, не можеше да се забележи в тях никаква изнеженост. Не, в никой случай не бяха мамини синчета, свикнали бяха на суров живот и на изпитания. Очите им живи и будни, движенията пъргави, нещо непринудено весело и жизнено имаше в държанието им. В края на краищата това беше елитът на тия три тежки спорта — помисли инспекторът. Тия момчета бяха ходили по света, виждали бяха различни хора и нрави — дали нямаше да сбърка със своята беседа, приготвена повече за големи деца?

В тоя миг вниманието му бе привлечено от двама млади гиганти, които седнаха на задните места. Единият от тях беше доста мургав — тъмни, бадемовидни очи и леко прегърбен нос — явно ориенталски тип. Малките му мустачки придаваха нещо комично на неговата мощна фигура със солидни и уверени движения. Вторият му се стори по-млад — рус и необикновено снажен, със самоуверено лице и малко присмехулни очи. В цялото му държане, едва-едва нехайно, се чувствуваше прекалено самочувствие. Инспекторът усети тъничко някаква неприязън към него — наистина никак не обичаше

самоуверените хора с вирнати носове, не можеше да ги търпи ни в службата, ни в живота.

— Това ли са борците? — попита той тихичко бай Пешо, който беше седнал до него.

Треньорът поклати едва забележимо глава.

— Този с мустачките е Юсеин Алиев — каза му тихо. — Той е нашият световен шампион...

— А другият?

— Тоя, русият?... Това е Иван Богданов, също от тежката категория... Студент е момчето... Не се знае в момента кой от двамата е по-добър...

И като го погледна завистливо, някак недоволно измърмори:

— Пък и храбър е, спортна страст има у него... Ако беше дошъл при мене — човек щях да направя от него...

— Вижда ми се малко самонадеян...

— В спорта не е — сече му главата... А иначе...

Той повдигна очи, погледна някак гузно инспектора и измърмори:

— Виж от него можеш да се заинтересуваш... Чувал съм, че походва с разни компании...

— Какви разни?...

Но бай Пешо като че ли бе загубил всякакво желание да говори — доносите явно не бяха по характера му...

— Знам ли какви... Но не е от най-свестните... Я виж — ето щангиста...

С групата на щангистите бе дошъл някакъв спортист, който в първия момент не му бе направил никакво впечатление. Във всеки случай не беше гигант, ръстът му не правеше впечатление. С мощните си рамене и с масивната си фигура, издялана сякаш от груб камък, той изглеждаше по-скоро нисък, макар всъщност да беше доста по-висок от средния ръст. Могъщите му мускули не можеха да се сравнят с нищо, което бе видял досега — те сякаш му пречеха да се движи свободно и леко. Още по-як, по-набит и по-мускулест изглеждаше вратът му — по размери сякаш по-широк от лицето. Но за разлика от другите спортисти държанието му изглеждаше някак неуверено, движенията стеснени, изразът на лицето чужд и умислен.

— Как се казва? — запита инспекторът.

Бай Пешо набърчи силно малкия си нос.

— Такова едно име — Гончев се казваше май... Като че ли ще се намери кой да го гони... Някакъв нов е, не знам откъде са го домъкнали... Казват, че бил страшен...

Страшен, страшен, пък от тия страшни все някой е свършил работа — помисли инспекторът недоволено. Много му се искаше в тоя миг да види обувките на щангиста, но нямаше как — страшният бе седнал някъде по средата на редицата, лицето му изглеждаше отпуснато и сънливо. Изглежда, не блестеше нито с интелект, нито с особен интерес към живота, особено когато той му се поднася във вид на беседи. Инспекторът бавно измъкна от джоба си малък, тънък бележник. Изведнъж го обзе страх — истински, човешки страх, съвсем неподходящ за пазител на законите. Дали няма да се заплете? Дали няма да сбърка?... Страхът от словото бе за него един проблем, който винаги му се струваше непреодолим.

— Да почнем — каза бай Пешо. — Вече всички са тук...

— Да почнем — каза тъжно инспекторът.

Същата вечер той си легна като никога към девет и половина. Чувствуваше се така изтощен от половинчасовата беседа, че пръстите му все още леко потреперваха. Сполучлива ли беше беседата? Сам не знаеше. Бяха ли го слушали с интерес момчетата? Не можеше да разбере. На всичко отгоре бай Пешо се бе запилял някъде, та не можеше да чуе поне неговото мнение.

Най-после към десет часа бай Пешо се върна в стаичката.

— Браво! — възкликна той още от прага. — Те това е... А другото човек може да го намери и във вестника...

Инспекторът усети как неочаквано силно и предателски се изчервява. И наистина добре беше, че точно в тоя момент бай Пешо се бе навел над обувката си. Струваше му се, че нито е заслужил тоя комплимент, нито е очаквал да му направи такова неизразимо приятно впечатление. По-горд не беше се почувствувал даже когато техният генерал го бе споменал с особено отличие в доклада си.

Когато след пет минути бай Пешо звучно захърка, той все още лежеше в прохладното легло с широко отворени очи. Бе толкова тихо, че се чуваше даже шумоленето на листата през отворения прозорец.

Прохладата слизаше от близката планина, боровата гора, която го обкръжаваше отвсякъде, я правеше ароматна и свежа. Даже когато в черния квадрат на прозореца се показва нацърбената луна, той все още не беше заспал, все още мислеше.

Отдавна, много отдавна не бе се чувствувал така доволен от себе си.

9

На другата сутрин Проданов навярно би спал до късно, упоен от чистия въздух, ако бай Пешо не бе го бутнал по рамото.

— Хайде, ставай! — намигна му той. — Работа ни чака!

Инспекторът го погледна стреснато. Тъкмо сънуваше, че щангистът Гончев го бе вдигнал като пакет в могъщите си ръце и с все сила се мъчеше да го напъха в някакво малко, кръгло прозорче.

— Колко е часът? — попита инспекторът.

— Минава седем...

— А момчетата?

— Отдавна бягат към Витоша... Трябва да използваме, докато ги няма...

Спалното помещение на боксьорите бе общо за всички. Леглата още не бяха оправени и навсякъде личеше такъв безпорядък, че бай Пешо се почувствува длъжен да обясни:

— Щом станат — бягат на кроса, докато не се е вдигнало слънцето... Пък леглата после оправят...

— Кое е леглото на Кацарски? — запитва инспекторът.

— Ето го това — крайното...

Инспекторът спря любопитно край него.

— Не му ли е малко?

— Малко му е, разбира се... Краката му стърчат отвън, пък и одеялото му е късо... Колко пъти вече се разправям с нашия домакин, той все едно си знае: „С такава мярка никъде не мерят, на него и ковчегът ще му е къс“. Виж му приказките, пък съди за ума му... А поне легло можеха да направят, да не се мъчи момчето...

Инспекторът бе забелязал, че до всяко легло има високо шкафче, доста неугледно, в което момчетата държаха личните си вещи. Преди да пристъпи към шкафчето на Кацарски, той се наведе и погледна под леглото му. Това, което видя, го накара лекичко да притаи дъх... Както очакваше, обувките на младежа бяха там и той още в първия миг разбра, че са с гумени подметки. В движението, с което ги дръпна към

себе си, наистина имаше нещо хищническо и грабливо. Инспекторът се изправи и ги погледна.

И бай Пешо го следеше с напрежение. Инспекторът ги отпусна и каза тихичко:

— Грайферът не е същият...

Той забеляза как треньорът с облекчение въздъхна.

— Е, слава богу — изтръгна се неволно от устата му.

Проданов извади от джоба си малка тенекиена рулетка и грижливо премери подметката.

— И номерът не е същият — каза той. — Този е четиридесет и пети...

Лицето на бай Пешо съвсем се оживи.

— Тъй си и знаех! — каза той доволно. — Не може да бъде Венко, не е такова момчето...

Инспекторът бавно поклати глава.

— Не бързай! — каза той. — И аз нося понякога трийсет и девет, понякога четиридесет, както прилегне... А големите номера сигурно не са чак толкова прецизни... Той се наведе и отново сложи обувките под кревата. Лицето му беше замислено.

— Обувките не са купувани тук — измърмори той. — А както сам казваш, той не е купувал само един чифт...

Бай Пешо замълча. Проданов се опита да отвори шкафчето, но то се оказа заключено. Не е никак трудно за един криминален инспектор да отвори едно купено от магазините шкафче. Първото му впечатление бе, че вътре е много грижливо подредено. Костюмът бе сгънат внимателно, изгладените ризи бяха наредени една върху друга. В долното отделение бяха натрупани десетина книги — малко по-небрежно, отколкото другите вещи. Инспекторът набързо ги прегледа — не бяха лоши книги, имаше вкус момчето.

— Доста чете — обади се бай Пешо. — Колкото всички други, взети заедно...

— Да, виждам — каза инспекторът. — Освен този костюм — друг няма ли?...

— Не знам... Тук все с този си ходи...

— А анцуг?...

— Има даже два... Единият за тренировки, другият официален... Но официалните са в общия гардероб...

Сакото беше спортно — едър, бежов щрайгар, панталонът габардинен. Целият костюм изглеждаше доста нов и запазен. Първата му работа беше да го разстеле и да го прегледа най-внимателно. Ако той беше носил тежката каса, много трудно беше да не остане някаква следа. Сигурно щеше да има скъсани или претъркани нишки или някакви следи от амбалажа — тресчици или прахуляк. Първият повърхностен преглед не даде никакъв резултат. Той отново извади лупата и отново прегледа тъканта — сантиметър по сантиметър.

— Нищо! — измърмори неволно той.

Дали не е бил по риза? Много възможно. Но и по ризите нямаше никаква следа. Разбира се, не е чудно точно тази риза да е била дадена за пране. Не е чудно да е подложил нещо меко на рамото си, така че следата да е останала именно върху подложката. Много работи бяха възможни — важното в случая беше, че по тия вещи нямаше никаква следа.

И погледът на останалите вещи не доведе до нищо — цялото съдържание на шкафчето говореше за един съвсем примерен младеж. Проданов бе запомнил много добре порядъка, в който бе намерил вещите, и започна да ги слага обратно в същия ред — така изкусно и точно, че бай Пешо неволно се възхити. След пет минути всичко беше в тоя вид, в който го бе намерил, и той с чисто сърце заключи шкафчето. Двамата приседнаха на леглото.

— Опитай се да разбереш дали са го виждали с други обувки — каза инспекторът. — И какви са били горе-долу... Внимателно, разбира се — да не разберат, че разпитваш...

— Бива — отвърна бай Пешо. — Но все ми се чини, че тука напразно си губиш времето...

Внезапно инспекторът усети, че вратата се отваря, и обърна натам глава. Това, което видя, го накара да трепне — толкова голяма бе изненадата. Широката рамка на вратата бе цялата закрыта от едрата фигура на Кацарски, който стоеше на прага, без да мръдне. Той гледаше към тях някак смутено и явно се колебаеше — да влезе или да се върне назад.

— Ти какво правиш тук? — възкликна бай Пешо така смаяно, че инспекторът се намръщи.

— Нищо!...

— Как така нищо? Защо не си с другите?...

— Вчера лекарят ме освободи... Каза ми да правя крос през ден...

— Казал ти!... А ти защо на мен нищо не каза?... Да не съм аз тука лукова глава?...

— Забравих — каза боксьорът смутено.

Инспекторът разбра, че е време да се намеси.

— Остави момчето — каза той шеговито. — И теб, ако те блъскат между въжетата, и ти ще почнеш да забравяш.

Кацарски го погледна внимателно.

— Натам води цялата работа — каза той с едва прикрита горчивина.

— Хайде пък сега! — още по-сърдито се обади бай Пешо. — Мене, като са ме блъскали толкова години — аз идиот ли съм?...

Някакъв смях се мярна в погледа на младежа, но той премълча това, което бе минало през ума му. И бай Пешо изглежда разбра, че трябва някак да замаже работата.

— Нищо, както и да е — измърмори той с променен глас. — И влез, какво стърчиш там?...

Младежът направи няколко неуверени крачки.

— Другарят Проданов искаше да види как живеете — И ето за съжаление какво завари.

— Ние след туй разтребваме — обади се младежът.

— И не правите лошо — все тъй шеговито подхвърли инспекторът. — Тук, ако не друго — поне за женитба ще се подготвите...

— Аз съм готов — усмихна се младежът. — Мене майка ми отдавна ме е научила...

— Да не вярваш — каза бай Пешо със съмнение.

— Не сте ме виждали, другарю треньор, с домашна престилка — отвърна младежът. — В къщи чиниите аз мия.

— Сериозно? — повдигна недоверчиво вежди бай Пешо.

— Съвсем сериозно... Майка ми с туй се занимава в един стол... А пък да го прави и в къщи — вече много й идва...

— Я гледай! — вече съвсем искрено се учуди бай Пешо. — Та на мен точно такъв трябва. Ако почакаш малко — може да те направя и зет...

— Вече са ме ангажирали — усмихна се младежът. — Знаете ли колко жени има на тоя свят, дете не могат да мият чинии...

— Като ви гледам ръчичките — каза инспекторът, — сигурно малко от тях са останали здрави...

Младежът още по-широко се усмихна.

— Има нещо вярно — призна той. — И отсега съм решил — като отидем на европейското първенство, ще се върна оттам с порцеланов сервиз...

— Ти гледай да се върнеш с медал — обади се бай Пешо. — Пък сервиза аз ще ти го купя — с мои пари...

— Тогава почвайте да събирате пари, другарю треньор — отвърна младежът. — Защото медалът ми е сигурен.

Момчето е духовито и умно — разсъди в себе си Проданов. Той наистина не бе очаквал това от боксьор — и при това толкова грамаден. Сега, когато го гледаше съвсем отблизо, той виждаше, че и лицето му е интелигентно, с гладка кожа на човек, който не се е занимавал с груба физическа работа.

Бай Пешо се изправи.

— Тъй и тъй от инспекцията нищо не излезе — каза той — ами поне да си вървим...

Като излязоха вън, бай Пешо помълча малко, след това с отвращение каза:

— Ама пък я свършихме... Добре, че не дойде, докато бъркахме из шкафчето.

— Остави! — махна с ръка инспекторът. — Никога така не съм се излагал...

И за да промени неприятната тема, запита:

— Душове имате ли в лагера?

— Имаме — отвърна бай Пешо. — Но ме е страх да не са малко студени за теб.

Душовете се оказаха съвсем студени — с вода, която идваше от водопровода. След малко Проданов стоеше край един от тях, инсталиран съвсем близо до плавателния басейн, и предпазливо опитваше с пръст водата. Нямахше какво да се прави — трябваше да се реши. Това беше желязно правило в живота му — да прави всяка сутрин гимнастика и да взима душ — не такъв студен, разбира се, с вода от бойлера. Той се съблече в една от кабинките, взе си пешкира и

решително се запъти към душа. В ранното утро край басейна нямаше никакъв човек. Водата бе така спокойна, така студено синя и гладка, че Проданов почувствува по гърба си леки, хладни тръпки. Не, няма да стигне дотам, душът ще му бъде съвсем достатъчен. Като посъбра кураж, той се пъкна решително под водната струя, постоя само няколко мига и изскочи така стремително, сякаш му пареше под краката.

Не, няма да бъде туй баня, но както и да е. Той взе сапуна и леко се насапуниса. Тая работа не вървеше много бързо, защото умът му все още бе зает с Кацарски. Ако е виновен, младежът навярно се е усъмнил какво търсят тия двама мъже около леглото му. Пък и бай Пешо така откровено се стресна и опули, като го видя, че и един подосетлив човек би разбрал каква е работата. След това цялото поведение на боксьора би могло да бъде игра. Но не приличаше на игра.

Той изпусна сапуна и с досада се поогледа. А, ето го във водния улей край басейна. Той се наведе да го вземе и в тоя миг се случи нещо съвсем неочаквано. Кракът му се подхлъзна по лугавото дъно на улея, той загуби равновесие и бухна надолу с главата в басейна.

Първото му чувство бе на инстинктивен ужас. Инспекторът потъна стремително, запляска отчаяно с ръце и излезе над водата. И веднага се досети да потърси дъно. Той се поотпусна с протегнат крак, водата го заля и отново тръпки на панически ужас сковаха сърцето му.

Нямаше дъно!... Инспекторът запляска с ръце и в очите му отново блесна слънцето. Едва сега той видя колко близко е всъщност циментовият ръб на басейна. Малко под ръба бе монтирана дълга стоманена тръба, поставена специално, за да се ловят на нея тия, които плаваха. Точно туй инспекторът направи — протегна отчаяно ръка натам, но пръстите му увиснаха във въздуха. Басейнът не бе напълнен добре, тръбата беше доста високо.

Внезапно той съзря над себе си уплашеното лице на Кацарски.

— Помощ! — извика дрезгаво инспекторът.

Грамадната фигура прелетя над него и бухна шумно във водата. Някаква могъща ръка го сграбчи, повдигна го нагоре, след това неочаквано го изпусна. Но страхът мигновено бе изчезнал от сърцето на инспектора. Голямата ръка се протегна и хвана желязната тръба. В същия миг той дочу хрипкавия глас на младежа.

— Дръж се за мене!...

Поканата беше съвсем излишна. Инспекторът и без туй така здраво го бе сграбчил за талията, че надали би го пуснал дори ако онзи полетеше към дъното.

— Сега се хвани за тръбата! — командуваше младежът.

Инспекторът се повдигна и я докопа с разтреперани пръсти.

Като се движеха по нея, след малко те стъпиха на дъното — младежът до коленете, инспекторът, кажи-речи, до кръста. Гледката наистина беше доста весела — пребледнелият дребен човек и исполинът в син анцуг, по който все още изобилно се стичаше вода. Двата побързаха да излязат навън.

— Брей, за едната хубост щяхме да се издавим! — възкликна Кацарски учудено.

— Как тъй да се издавим? — не разбра инспекторът.

— Ами какво друго? — ухили се младежът. — Да не мислите, че аз знам да плувам?

Инспекторът го гледаше смаяно.

— Не знаете да плувате? — възкликна той. — Как е възможно?

— Ето на — възможно е... Ами вие защо не знаете?

— Искях да кажа — тогава защо се хвърлихте във водата?

— Ами как?... Зер да ви оставя да се удавите?

— Можеше да ми протегнете ръка например...

— Кой да се сети в бързината. Аз помислих, че вече се давите...

Ама да знаете, другарю лектор, как се бяхте ококорили. Струва ми се цял живот няма да ви забравя...

Боксърът се засмя и се огледа.

— Добре, че не ни видяха! — добави той. — Иначе щяха да се пукнат от смях...

— Какво има тук смешно! — каза възмутено инспекторът. — Смешно ли е да се дави човек?

— За нас не е смешно, ами за другите... По-добре да си мълчим и никому да не казваме...

— Напротив — длъжен съм да кажа на всички! — възрази инспекторът разпалено. — И да ви посоча за пример!...

Боксърът заклати глава.

— Само туй не бива да правите! — каза той убедено. — Я вижте къде сме се давили — до самия ръб на басейна... Ами те са спортисти, другарю лектор, хич няма да ви разберат. Ще станем за смях — и вие,

пък и аз. Има след туй да ни майтапят с месеци... Не, слушайте мен — аз добре ги познавам...

Като разгледа още веднъж местопроизшествието и като размисли, инспекторът се съгласи, че младежът е прав. Прав или неправ, но това не променяше същността на нещата — без него той сега щеше да лежи с подут корем на дъното на басейна. Хубав край на едно дело, което бе започнал с такава увереност.

Инспекторът отиде до кабинката и се облече. Когато се върна, младежът грижливо изстискваше мокрия си анцуг. В дъното на очите му все още се таеше сдържан смях.

— И изобщо права излезе майка ми — каза той. — Тя ми предрече, че ще си счупя тука главата. И едва ли не ме прокле...

— И тя ли не обича спортистите? — запита инспекторът.

Младежът го погледна внимателно.

— Защо?... И вие ли не ги обичате?

— Не, не исках да кажа такова нещо. А иначе какво ще търся тук?

— А аз какво търся? — каза младежът с едва забележима горчивина. — Това за мене ли е работа?

— Аа — защо? — погледна го учудено инспекторът. — Напротив, изглежда тъкмо за вас...

— Не е така! — поклати бавно глава младежът. — Боксът не е за такива като мен... У нас — големите хора — всичко изглежда някак бавно и смешно... Има ли смисъл човек насила да става за смях?...

— Наистина прекалено сте чувствителен за боксьор — каза инспекторът.

— Не, не съм прекалено чувствителен... Но не съм и дебелокож... Още като изляза на ринга, се чува едно дълго-предълго — „Еее!“ — като че ли съм кой знае какво чудо!... И, разбира се, почват да се сипят забележки — „Ей, малкия, какво си ял, та си толкова пораснал?“

— Можеше да им отговориш спокойно — тикви!

Младежът го погледна учудено.

— Знаете ли, че не сте много далеч от истината? Ние и досега отглеждаме тикви в дворчето... Като бях малък — от есен до зима това ми беше обедът, това вечерята... И видите ли докъде стигнах! — той с

неудоволствие погледна грамадното си тяло, безкосмено като на момиче...

— Добре де, насила не са ви накарали — усмихна се едва забележимо инспекторът. — Защо се съгласихте да си хванете тая беля за главата...

— Защо! — измърмори недоволно. — Ами как щях да видя иначе широкия свят! Туй ми е било мечта още от най-ранно детство. Ако не беше боксът — тъй и щях да си овехтея в моята книжарница...

— Как тъй — вашата?...

— Е, не е моя, разбира се... Но продавам там книги на щанда за художествена литература...

— Доста интересна комбинация! — усмихна се инспекторът. — Литератор и боксьор...

— Не съм литератор — отвърна сериозно младежът. — Но и да бях — комбинацията пак нямаше да бъде съвсем лоша. Знам аз какво да правя, но не мога. Като че ли мисълта ми и тялото ми са две различни неща... Истински дуализъм на практика...

— Добре де, тогава защо не се откажете? — попита любопитно инспекторът.

— Как да се откажа?... Та нали вече съм почнал?... Пък и хората разчитат на мен... В края на краищата пари са похарчили и надежди възлагат. Туй, което казах на нашия треньор за медала, не е шега... Дето се казва, по корем ще се влача, но медал ще им донеса. Пък тогава ще видим. Може би най-сетне ще престанат да се кискат край ринга...

— Глупци на тоя свят винаги е имало... И ако се води по тях човек, никъде няма да стигне...

— То е тъй! — малко унило отвърна младежът. — Но и ние нали за една чест живеем!... Просто косата ми се изправя, като си помисля, че на някоя среща може да дойде и майка ми.

След малко Кацарски взе мокрия си анцуг и се запъти към бараките. Инспекторът приседна на една пейка с лице към слънцето. Неговата топлина сега му беше приятна, изстиналата от водната баня кръв приятно пълпеше под кожата. Той усилено мислеше. Ако вярваше на интуицията си, трябваше веднага да задраска младежа от списъка на съмнителните. Момчето беше умно, сърдечно и добро — това личеше от всяка негова дума и всеки жест. Трудно можеше човек да си

представи, че такъв едър, добродушен младеж е в същото време рафиниран лъжец и лицемер, че ловко играе една двойствена игра. Такива работи могат да се случат само в книгите. Пък и ако се погледнеше съвсем обективно — срещу него нямаше никаква що-годе сериозна улика.

Инспекторът дълбоко въздъхна. Не, имаше все пак...

Оставаше си факт, че Кацарски единствен между боксьорите не бе прекарал в лагера през нощта на кражбата...

Оставаше си факт, че имаше слабост към чуждестранни обувки и бе купил досега няколко чифта от тях...

Той беше длъжен да провери всички факти. Беше длъжен, а нямаше никакво желание да стори това. Струваше му се, че ще извърши предателство спрямо приятел...

10

Въпреки лошите мисли инспекторът закуси с голям апетит. Изглежда, студената баня, съчетана със силни преживявания, може да събуди издъно скритите възможности на организма. Той изяде закуската си до последната хапка конфитюр и натезжал, се запъти към бараката, където го чакаше бай Пешо...

Още щом влезе в стаичката, инспекторът усети, че треньорът има да му говори. Той вдигна очи към масата, където пишеше нещо със своя едър, недодялан почерк, и някак особено го погледна.

— Е, — запита инспекторът.

— Аз проверих — измърмори без желание бай Пешо. — В неделя той е бил с други обувки...

— Кой ти каза? — запита инспекторът.

— Моят помощник... Преди да ги пусне в града, той ги попрегледал за всеки случай... Кацарски бил със сиви обувки, той много добре си спомня това... Доста хубави, затуй ги и запомнил...

— С гумени подметки?

— Това не знае...

— Добре, бай Пешо, благодаря! — каза сдържано инспекторът.

Треньорът го погледна поучуден — очакваше тая новина да му направи по-силно впечатление, да се вчепка в нея с многобройни въпроси. Защо така мимоходом и хладно я бе отминал?

Инспекторът наруши мислите му:

— Днеска трябва да се позанимая с борците — каза той все тъй сдържан.

— Стига да искаш! — отвърна с облекчение бай Пешо.

— Кажи ми най-напред нещо за треньора им.

— Ааа, много свястно момче! — отвърна бай Пешо с готовност.

— На него може да му имаш пълно доверие...

— С много лека ръка гарантираш...

— Как няма да гарантирам... Той е партийен секретар на съюза...

— Виж, това е друга работа — измърмори инспекторът. — Можеш да си гледаш спокойно работата, бай Пешо, аз ще го намеря сам...

Двете бараки на борците не бяха много далече. Като разбра в коя стая живее треньорът, Проданов внимателно почука на дъсчената врата. От вътре се чу едно енергично „влез!“ и той я отвори. В тясната стаичка над малка пишеща машина седеше млад човек, който спокойно можеше да мине за журналист или учител. Беше облечен в чисто бяла риза и с лек сив панталон. Кръглото му светло лице, добило пшеничен загар от слънцето, изглеждаше живо и умно. Като го видя, младежът стана от столчето, ръкува се сърдечно и го покани да седне.

— Чух за вашата беседа — каза любезно той. — Момчетата много я харесаха... А те поне в това отношение са много взискателни...

— Тъй ли? — попита инспекторът, като се мъчеше да скрие обхваналото го приятно чувство. — А вие защо не дойдохте?

— Ето, виждате ли? — Той посочи машината. — На всичко отгоре ме натовариха да правя доклад... Как върви подготовката и какви са шансовете ни за успех... Като че ли много ще ги сгрее тая работа, ако загубим срещата...

— Ще я загубите ли? — запита любопитно Проданов.

— Хич и не мислим... Но и туй може да стане, ако трябва всеки ден да пишем по един доклад...

— Прощавайте, другарю Ненов — започна внезапно Проданов. — Но идвам при вас с малко неприятна мисия...

Младият човек го погледна бързо.

— Вие сте от милицията навярно?

— Да, от милицията — кимна сдържано Проданов. — Защо, личи ли?

— За мен личи! Това неприятно ли ви е?

— Да ви кажа право — малко неприятно... По принцип умеят да ни отличават тия, които се плашат от нас...

Младият човек се засмя.

— Не се безпокойте — каза той. — Работил съм няколко години в МВР. Там бях спортен инструктор, имам представа за хората... Та за какво се касае? — погледна го той любопитно.

— За кражба! — спокойно и твърдо отвърна инспекторът.

— Сериозна кражба?

— Доста сериозна... Казвам ви го предварително, нямам никакви особени улики, освен туй, че кражбата е извършена от грамаден и много силен човек. А вие имате такива, както виждам.

Лицето на младия човек сега беше съвсем сериозно.

— Такива имам — отвърна той. — Но не са крадци... Поне аз тъй си мисля. Не че се хваля, но моите момчета са едни от най-свестните в нашето физкултурно движение. Може би са малко по-простички от другите, това е вярно. Повече от тях са от провинцията, някои даже са от селата. Мъчно мога да си представя как ще извършат кражба в София.

— Понякога, другарю треньор, фактите отиват по-далече от въображението.

— И това е вярно — съгласи се треньорът.

— Затуй най-напред нека проверим фактите. Спомняте ли си къде са били вашите момчета в понеделник вечерта?... Излизал ли е някой от тях из града?

Треньорът се замисли дълбоко.

— В понеделник?... Да, спомням си много добре... Следобед имахме до пет часа занимания. Към седем дойде нашият председател, събра ни да поговорим за срещата. Спомням си много добре, че на тая беседа присъствуваха всички, защото за всеки от тях стана дума... Малко закъсняхме за вечерята, направихме я към осем и половина. Да, след вечерта пак бяхме заедно. Един от нашите посвири на акордеон, посмяхме се... После...

Треньорът за миг замълча.

— После?

— После? — нищо! Отидоха да спят... Те са свикнали да лягат малко по-рано от другите...

— Вие при тях ли спите?

— Не, тук... На това легло...

— Проверихте ли след това дали всички са легнали?

Треньорът поклати глава.

— Обикновено проверявам... Не че проверявам — минавам, за да видя какво е положението. Но тоя път, спомням си, не минах. Нямаше смисъл, току-що се бяхме разделили...

— Веднага ли легнахте?

— Не, не... Зачетох се... Трябва да съм чел най-малко до дванайсет часа.

— Тъй... Нещо подозрително да сте чули?

— Нищо.

— Но по принцип е възможно, докато всички спят, някой да се измъкне навън?

Треньорът не отговори веднага.

— Възможно е — отвърна той най-сетне. — Защо да не е възможно?

— Досега ставало ли е такова нещо?

— Да, имахме такъв случай — отвърна някак неохотно младежът. — Случи се с Велин — от леката категория... Някой станал към дванайсет и видял, че го няма. Разбира се, още на сутринта ми докладваха.

— И какво излезе!

— Нищо особено — среща имал човекът. Разследвахме работата и се установи какво точно е било. Момичето живеело някъде наблизо, идвало да се къпе в басейна. През деня успели да се уговорят, през нощта се срещнали. Разбира се, дърпахме му ушите за тая работа...

— Излезе все пак, че не са толкова скромни, колкото ги препоръчахте.

Треньорът се усмихна.

— Все пак човешко е — каза той снизходително. — Това са млади хора.

— Добре, да оставим тая работа... Кажете ми нещо за двамата от тежка категория.

Треньорът отново се замисли. Инспекторът усещаше съвсем ясно, че е добросъвестен и че се старае да говори обективно.

— Според мене Юсеин трябва веднага да се изключи от сметката. Преди всичко той едва познава София и никъде не ходи самичък. От едно турско село е, някъде от Разградско. Откакто стана шампион — той е нещо като божество за турското малцинство. Не е нито без пари, нито без храна, а на него какво му трябва повече... Зер ще си рискува името, пък и славата на световен шампион заради някаква си кражба? И да го видя, няма да го повярвам.

Инспекторът сам чувствуваше, че в тоя случай треньорът е прав. Едно обикновено селянче от турско село при това да тръгне посред

нощ из непознат град — това наистина изглеждаше съвсем невероятно. А да са го чакали във?... Не, не — откъде може да има такива познанства... Това не е работа на селянин, градски човек е пипал тук.

— А другият?

— Ванчо ли?... Виж за него не мога да гарантирам, макар че е най-събуденото момче в нашия отбор... Студент е, ако сте чули — следва във ВИФ... На пръв поглед нищо — нито пие, нито пуши... И все пак...

— И все пак?

— Малко шарена му е компанията.

— Какво искате да кажете?

— Какво искам да кажа — не е никак равнодушен към жените. Именно към жените, не към момичетата. И ги търси там, където могат да се намерят...

— Нещо по-конкретно?

— Нищо... Сам аз не съм го виждал къде ходи и какво прави... Но понякога нали гледам какви хора идват тук на свиждане... Онзи ден се домъкна една такава червенокоса, че ми се прииска да я изпъдя от лагера...

— Софиянец ли е?...

— Да, софиянец е, от добро семейство... Мисля, че баща му е юрисконсулт...

Инспекторът си спомняше много добре неприятното впечатление, което му бе направил снощи борецът.

— Вижда ми се малко с вирнат нос.

— Има нещо такова — съгласи се треньорът. — Държи се малко настрана от другите и, как да ви кажа — гледа на тях малко отвисоко. Вярно е, че са по-простички от него, но това не го извинява.

— С никого ли не дружи?...

— Интересно е, че най се погажда с Юсеин. Само към него проявява видима почит и уважение... И понякога с часове си приказват... Ами световна титла е това, а той се стреми към нея с все сила.

— Това наистина е интересно — измърмори инспекторът. — Иначе дисциплиниран ли е?

— В тренировките — да... Но в живота не особено. Като бяхме в Стокхолм, ми направи доста сериозна неприятност. Един следобед

изчезна, не се върна и през нощта. Пък на всичко отгоре и куфарът му го нямаше. Какви ли не лоши мисли минаха през главата ми. На сутринта обаче се върна — ни лук ял, ни на лук мирисал. Някаква шведка го поканила, пък нашият Ванчо може ли да откаже на дама?

— Сигурен ли сте, че е бил наистина с тая... шведка?

— Не — как може да бъде човек сигурен... Пък и туй не е България — да провериш...

— А куфарът!

— Куфарът — нищо, оказа се на мястото си. Само че багажникът излезе малко особен... Само той се сетил, че това е багажник... Като се върнахме в България, федерацията го наказва да не участва шест месеца в международни състезания. Доста тежко му дойде това наказание, имахме през туй време много интересен спортен календар.

Инспекторът се замисли. Несъмнено Богданов трябваше да бъде разследван по-старателно.

— Ще се наложи да им направим малък обиск! — каза инспекторът.

— И на двамата ли?

— За да ни бъде чиста съвестта — и на двамата... Но, разбира се, при пълна тайна. Трябва да изберем време, когато не са в лагера.

— Ще я нагласим някак си — кимна треньорът.

— Имате ли извън лагера подобни грамадни мъже? — попита инспекторът.

— Имаме още един-двама, но са в провинцията. Не знам дали ви е известно, но тук са само борците от свободния стил... Тия, които се борят в класическия стил, в момента не са в подготовка.

Изненадата беше доста неприятна. Той едва сега си припомни, че в борбата наистина има два стила.

— Да, това бях забравил — въздъхна инспекторът. — А между тях сигурно също има грамадни мъже.

— Има даже по-грамадни от нашите — каза треньорът. — Но доколкото знам, и те са в провинцията, не вярвам някой от тях да е в София...

— Добре, ще проверим — кимна инспекторът.

Треньорът погледна часовника си — беше време за тренировка. Инспекторът отиде за няколко минути с него — искаше му се да види още веднъж отблизо двамата гиганти. Момчетата бяха вече се събрали

и той веднага зърна между тях силните фигури на тия, които му трябваха. Студентът беше малко по-дребен, но в замяна на това много по-добре сложен от световния шампион. Фигурата му бе хармонично развита, под грамадните плещи следваше тънка талия и малък таз. Това, което бе направило първия път неприятно впечатление на инспектора, личеше и сега — нещо небрежно се чувстваше в позата му, на хубавото му светло лице бе изписано отегчение.

— Алиев не е туй, което беше преди три месеца — каза тихо треньорът. — Поотпуснал се е на село, позатлъстят е от селските баници. Трябват ми поне още десетина дена да го върна в старата форма.

— А кога ви е срещата?

— Сега в неделя... Ще ни гостуват иранците. Последният път загубихме срещу тях в Техеран, но тоя път мислим да се реваншираме... У дома си те наистина са почти непобедими...

Треньорът извади от джоба си никелирана свирка и лекичко свирна. Инспекторът побърза да се отдалечи.

Точно в пет часа инспекторът имаше контролна среща с един от своите сътрудници. Много му се искаше да дремне и той следобед, но се уплаши да не се успи и не посмя да легне. В пет без пет той облече самото си и лекичко се измъкна от бараката. Слънцето се бе наклонило на запад, сенчестата алея сега беше доста прохладна и съвсем безлюдна. Само по посока на басейна се носеше лека човешка врява и между клоните на дърветата се мяркаха цветните трика на тия, които се къпеха.

Като наближи изхода, Проданов внезапно спря и побърза да се прикрие зад един от декоративните храсти. На тревата, близо до телената ограда, бе седнал Иван Богданов и гледаше неподвижен и замислен пред себе си. Чакаше ли някого?... По всяка вероятност — да... Иначе за какво би седнал толкова близо до оградата и на слънце при това. Навярно този, който щеше да дойде, нямаше да влиза в района на къпалнята, тъй като тогава Богданов би го чакал на входа. И Проданов се отпусна лекичко на тревата, без да го изпуска из поглед. — Добре, ще почакаме — помисли той. Поне в тоя спорт бе добре трениран — можеше да чака, без да се отегчава, не с минути, а с часове.

Но не се наложи да стои зад храста много дълго. След десетина минути Богданов внезапно стана и бързо се запъти към оградата. В тоя момент тъкмо там спираше лека кола — новичко сиво „Рено“. От колата излезе висок, елегантно облечен млад човек с цигара в устата. Като видя студента, той приветливо му махна.

Двамата говориха няколко минути през рядката телена ограда тихичко и без особено оживление. След това студентът се обърна и бегло се огледа около себе си. Инспекторът едва забележимо се усмихна. Той знаеше много добре какво ще се случи сега, познаваше от дългата си практика това неспокойно движение. Сега единият от тях щеше да предаде на другия някаква вещ. Той неволно притаи дъх.

Да, наистина и тоя път не се излъга. Елегантният младеж зад оградата посегна и му подаде цигарата си. Студентът дръпна няколко пъти от нея, като пускаше дискретно пред себе си дима, след това я хвърли на земята и стъпка с петата си. Нищо особено не беше се случило, не бе взета или предадена никаква вещ. И все пак инспекторът знаеше, че нещо се е случило, нещо, което бе убегнало на едно чуждо внимание. И тоя факт сега никак не му се струваше без значение.

Двамата младежи край оградата размениха още няколко думи, после тоя отвън се качи на колата си и замина. Разбира се, инспекторът отдавна бе успял да прочете автомобилния му номер. Студентът се обърна и тръгна бавно към бараките. Нищо не можеше да се забележи в изражението му — нито весело или приятно чувство, нито тревога. Като крачеше бавно, той се скри зад завоя на алеята.

Голямата входна врата се отвори, в лагера влезе малък автобус. Като се разминаваше с него, инспекторът все още мислеше за това, което бе видял. Човекът с леката кола наистина не приличаше на крадец чрез взлом или дори на съучастник в кражба. Все пак трябваше да се провери тая среща, колкото и невинна да изглеждаше на пръв поглед.

Когато излезе от изхода, Проданов зърна в далечината зеления костюм на своя помощник. Това камуфлиращо облекло наистина можеше да служи само за среща в гора, за нищо друго.

След четвърт час Проданов отново се върна в лагера. Пред бараката на боксьорите беше приседнал Ненов. Беше очевидно, че чака именно него, защото щом го видя, нетърпеливо стана от мястото си.

— Момчетата отиват до вещевия склад! — каза му той тихо, макар наоколо да нямаше никакви хора. Сега е удобно да направим обиска.

— Да — кимна инспекторът. — Добре... Но засега искам само едно да ви кажа — Богданов пуши...

— Пуши ли? — възкликна учудено треньорът.

— Да, пуши, с очите си го видях... Но държа да не му правите бележка днес или утре...

— Интересно — измънка изненадано младия човек. — Никога не съм го виждал.

— Изглежда, че момчето умее да се прикрива — каза инспекторът. — Или пък вие напразно сте служили в нашето министерство.

— Аз бях там само спортен инструктор — малко навъсено се обади треньорът.

— И тъй да е... Повечко наблюдателност никак не е излишна. Вие не сте само треньор, а и възпитател.

Младият човек замълча. След десетина минути те изпратиха автобуса, който отиваше за града. Инспекторът много добре забеляза, че студентът бе обут със спортни кецове, с които преди малко го бе забелязал и на срещата. И дрехите му бяха спортни — долнище и горнище на анцуг. Така беше много добре — всичко, което му трябваше, навярно бе оставено в шкафчето. Студентът се качи в автобусчето с чудна за неговата тежест лекота и седна малко напред край прозореца. Той се обърна, забеляза инспектора, който стоеше с разсеяно изражение край бараката, и в този миг погледите им неволно се срещнаха.

Инспекторът бе сигурен, че неговият поглед не бе се изменил, останал си бе все такъв — разсеян и равнодушен. Но в погледа на младежа той забеляза нещо, което го смая, макар да потисна чувството си. Какво беше то? Не можеше да каже. Все пак имаше нещо в този поглед, нещо, което сякаш му проговори... Може би съвсем лека ирония?... Или може би някакъв малък укор... А отде накъде — те нито се познаваха, нито пък досега студентът бе проявил най-малък интерес към него... Какво можеше да означава това?... Във всеки случай не нищо, поне в това бе сигурен...

— Да вървим, а? — обади се Ненов.

Проданов едва ли не трепна — така дълбоко се бе замислил. Този път той навреме се разпореди и предвидливо заключиха вратата на спалното помещение. Обискът не им отне много време. Обувките на студента бяха обикновени, български, с подметки от гьон — четиридесет и пети номер. И по дрехите той не намери никакви следи, габардиненият му костюм бе съвсем запазен. Освен дрехите в шкафчето намери две колоди карти и връзка с писма.

— Играят ли често на карти? — попита инспекторът, докато ги разглеждаше внимателно с лупата си.

— Чукат малко белот — отвърна предпазливо треньорът.

— На пари?

— А, не... На локумчета или на лимонади.

— Сигурен ли сте?

— Е, не, ноо... тъй съм виждал.

— Станал сте малко по-скромен в преценките — забеляза с удоволствие Проданов.

Все пак картите не бяха белязани. Инспекторът взе писмата и почна да ги чете едно след друго. Всичките бяха от жени и ако се съдеше по датите и подписите, изглеждаше, че младият нехранимайко поддържа едновременно връзка с няколко. И при това бяха глупави и наивни писма от глупави и наивни жени, на които никак не беше ясно, с какъв точно човек си имат работа. Ако се събереха мненията на всичките, той трябваше да бъде лекомислен, нежен и добър. Лекомислен — както и да е, макар че това беше най-слабият начин да се окачествят многобройните му връзки. Добър — в никакъв случай, защото всички се оплакваха, че ги е изоставил. А най-малкото нежен можеше да бъде тоя грамаден човек, чиято милувка навярно тежеше не по-малко от петдесет килограма. Само една от тях го бе обвинила направо, че е жесток. А може би тя единствената бе улучила истината! Той беше вече готов да захвърли писмата, когато вниманието му бе привлечено от голям бял плик без марка и адрес. То навярно му бе донесено на ръка, защото на лицевата му страна, бе написано с едър, мъжки почерк — „За Ванчо“.

Инспекторът отвори плика. Вътре имаше само един лист с няколко реда, написани със същия едър и малко небрежен почерк. Съдържанието му гласеше:

Ванчо,

Дай, моля ти се, парите на Марин. Ако нямаш в себе си, вземи на заем или — направи някаква комбинация. Трябва да ги имам до утре вечер, тъй като на човека му трябват.

Васил

Писмото нямаше дата, подписът едва се четеше. Марин!... Дали не беше тоя, с когото се срещна преди малко край оградата?

Инспекторът помисли, после даде писмото на тренъора. Младият човек внимателно го прочете, устните му леко се присвиха.

— Интересно наистина — измърмори той.

— Познавате ли хора с такива имена?

— Не, не познавам никой от неговите приятели...

— Да сте забелязали да е идвал някой при него?... С кола например?

— И това не съм виждал... А, да — той сам веднъж пристигна с лека кола в лагера...

— Видяхте ли каква беше?... На цвят?... Или пък марката?

Тренъорът се замисли.

— Наистина не мога да си спомня... Но ми се видя малка кола — „Рено“ може би...

— Поне не забелязахте ли кой кара колата?

— Някакъв млад човек беше, добре облечен. Той го докара до самата барака и веднага си замина...

— Добре, сега да видим другия! — каза инспекторът.

Както очакваше, в багажа на Юсеин не се намери нищо подозрително — това беше просто багаж на човек от село. Нищо по дрехите, нищо по обувките освен самия им номер — най-сетне четиридесет и шести. Но подметките им бяха от гьон и бяха доста грубо изработени от някой провинциален обушар.

Инспекторът излезе от спалното помещение мълчалив и замислен. Нямаше никакво съмнение, че през тоя ден картината бе започнала да се усложнява. Наистина що за птица е тоя Богданов?... Всички факти около него бяха доста противоречиви, но като че ли надделяваха неблагоприятните.

— Забравих да ви кажа — обади се тренъорът. — Преди година ние изключихме един от нашите тежки борци... Милицията го залови в някаква валутна афера, но до съд не се стигна...

Проданов притеснено въздъхна. Тоя млад човек наистина вадеше гиганти като дребните пари от жилетката си.

— Само той ми липсваше — измърмори инспекторът. — Сега в София ли е?

— Да, в София — видях го случайно преди един месец. Доста е изпаднал, но мълчи, не се оплаква. Той сам усеща, че като борец вече няма да го бъде, затова и не хлопа на вратите ни.

— С какво се занимава сега?

— Не знам... Не го питах.

— Е, за днес достатъчно — благодаря ви! — каза инспекторът.

Тая нощ той доста трудно заспа. Бяха се събрали нови факти и се мъчеше да ги подреди, да ги свърже, да си ги обясни, ако може. Но тая работа не беше никак лесна. Повечето от фактите си останаха противоречиви, не можеха да се сглобят в що-годе приемлив порядък.

Между всичко друго най-неприятна си оставаше откритието, че Кацарски е бил с други обувки в неделя. Добре, къде са тия обувки? Щом не са в лагера, значи ги е оставил у дома си. Дълбоко в себе си Проданов беше убеден, че младежът е невинен. Но това убеждение все пак не му даваше право да остави случая без проверка. И точно тук нещата като че ли навлизаха в сляпа улица. Трябваше да провери, а усещаше, че няма сили да го направи. Каквото и да беше престъплението, тоя човек така или иначе му бе спасил живота. От каквато и нравствена гледна точка да погледнеш, той нямаше право да се отнася с него както с всички останали.

И като не можеше да реши по никакъв начин неприятния случай, той мълчаливо го остави на заден план. Наистина имаше за какво друго да се мисли.

Например борците от класическия стил. Дали истинският престъпник не се криеше някъде между тях, а той губеше тук времето си напразно.

И третият факт не беше за пренебрегване. Един от борците, чийто физически портрет отговаряше на търсения, бе изключен от спортното движение за криминална простъпка. Не е никак трудно един корумпиран човек, стъпил вече на хлъзгавата плоскост, да се подхлъзне докрай... И тоя човек трябваше да бъде непременно проверен.

А Богданов?... Неговата работа му се струваше най-заплетена. При това доста от фактите сериозно го оневиняваха.

Преди всичко до десет часа той не е напускал лагера. Нямаше никакво доказателство, че го е напускал и след десет.

В багажа му не се намери ни най-малка улика, че е участвувал в кражбата. При това обувките му бяха с по-малък номер и от съвсем друг тип.

Да е участвувал с чужди обувки? Предположение, което не почиваше съвсем на нищо.

Разбира се, в склада той бе открил и една следа с по-малък номер. Добре — чия е тогава голямата следа? Може би на Серафимов — изключения заради валутни сделки борец. Но и това беше само едно предположение...

Единственият факт, който предизвикваше много сериозни съмнения, беше писмото на неизвестния засега Васил. Разбира се, и тая странна среща след тренировката. Инспекторът чувствуваше, че има някаква връзка между тях. Богданов бе взел от някого пари или най-малкото дължеше пари на някого. Ако се е издължил, откъде ще вземе пари, щом цяла седмица не е напуснал лагера? Неизвестният Васил е знаел, че Богданов е способен да извърши някаква „комбинация“ или пък и друг път е вършил комбинации... Това беше много съмнително... Ето една хипотеза за „комбинации“, която може да обясни някои факти...

Богданов е чувствувал остра липса на пари, които е дължал някому. В понеделник през нощта той е напуснал неусетно спалното помещение. Там го е чакал младият човек с леката кола — тоя Марин може би, за когото става дума в писмото. Същата нощ Богданов е извършил грабежа с помощта на някой свой приятел, или колега — примерно с помощта на Серафимов. На другия ден, когато Богданов е бил вече в лагера, откраднатите резервни части са били пласирани на някой доверен човек. Марин е взел парите, уредил е дълга му и снощи е дошъл тук да предупреди, че работите са наред.

Всичко това беше възможно, но нямаше никакви доказателства, че наистина се е случило. Все пак много тънката нишка трябваше да се проследи докрай. Отде да знае, че тя най-сетне няма да го доведе до истината?

С тая надежда в душата си инспекторът успя най-сетне да заспи.

12

Но другият ден се оказа съвсем безплоден.

Тоя път излезе съвсем вярна поговорката, че денят се познава от сутринта. Преди всичко Проданов се успя — като някакъв студент, който има изпит, а е оставил да преговори сутринта няколко от най-важните въпроси. Когато се събуди — минаваше осем и той просто се затича към столовата. За негово щастие бай Пешо още не беше отишъл на тренировката, търпеливо го чакаше край опразнената маса. Бяха се наговорили тая сутрин бай Пешо да го запознае с треньора на щангистите и чрез него да потърси начин да проверят нещата около Гончев. Но сведенията на бай Пешо за треньора на щангистите бяха доста предпазливи, пълни с леки намеци. Излизаше, че тоя треньор е „много нахакано момче“, че е в същото време мълчалив и необщителен, че не дава „прах да падне на момчетата му“. Така или иначе, какъвто и да беше той, стана явно, че трябва да се отнесе с него много предпазливо и внимателно.

Закусил — не закусил, Проданов потегли нетърпеливо към спортната площадка на щангистите. Тежкоатлетите бяха дошли първи в лагера и бяха заели най-хубавото място, под най-гъстата сянка на дърветата. Инспекторът още отдалече съзря масивните фигури на щангистите, облечени в избелели трика. В спортните екипи те изглеждаха наистина много по-мускулести, по-яки и по-набити от всички други спортисти в лагера. На кръста си почти всички носеха здраво пристегнати кожени пояси, кожени каишки стягаха китките на ръцете им. Когато двамата наближиха, един от щангистите тъкмо се готвеше да направи опит за вдигане на тежката щанга.

Вълев, треньорът им, стоеше малко настрана и наблюдаваше спортиста със спокойно, съсредоточено изражение. Инспекторът веднага го позна по предварителното описание. Не беше съвсем млад, нисък на ръст, мургав, силно черновежд и наистина, поне на външен вид, доста неприветлив. Лицето му издаваше енергичен и амбициозен

човек, който е свикнал да издава заповеди и те безпрекословно да се изпълняват.

— Хоп! — изкомандува той леко и отсечено.

Инспекторът не разбра какво точно е станало, но младежът бе вдигнал огромната щанга до гърдите си. В този миг той наистина наподобяваше на чудесно помагало за студенти — медици. Мускулите му бяха така набъбнали от напрежение, че всеки от тях личеше с пределна яснота — оставаше само да отбележи с химически молив латинското му наименование. На инспектора дори му се стори, че ще се пръснат всеки миг от напрежението по възловите точки, ако не бяха така здраво стегнати с кожените каиши.

Едва в този миг инспекторът забеляза още един цивилен човек, който се разхождаше неспокойно край дъсчения подиум. Беше около четиридесетгодишен, доста добре гледан и доста грижливо облечен, макар дрехите му точно сега да не бяха в някакъв особен порядък. Гладко обръснатото му румено лице издаваше някакъв необикновен прилив на чувства, за които никаква що-годе оправдателна причина не можеше да се намери наоколо. Инспекторът веднага разбра, че това е навярно някой от ония запалянковци, които си въобразяват, че без тях не може да мине никаква тренировка.

— Хоп! — този път по-енергично изкомандува треньорът.

Щангистът направи някакво светкавично движение с краката си, мускулите му ритмично се раздвижиха и тежката щанга само за миг се оказа върху изправените му ръце.

— Браво! — извика екзалтирано цивилният човек.

Инспекторът го погледна с досада — навярно и без неговото „браво“ момчето щеше да свърши чудесно своята работа.

— Браво, ето това е! — все тъй ентусиазирано се провикна човекът.

И изглежда, че тия викове му се сториха недостатъчни, защото поривисто се затича към щангиста. Точно в този момент той пусна щангата, тя с грозен трясък се строполи комай в краката на цивилния. Проданов уплашено отмести поглед. Когато погледна отново, видя, че човекът е цял и невредим и с все сила разтърсва ръката на младия спортист.

— Това е всичко — възкликна той възбудено. — Остава само да го повториш и с поляците...

Младежът все още смутено примигваше и бършеше с длан мокрото си чело.

— Можеш ли? — продължаваше да бръщолеви досадният човек.
— Ето, видя се, че можеш... Тогава защо да не го направиш?

— Там е по-друго — каза тихо младежът.

— Друго ли?... Та какво му е другото?

— Хората гледат, другарю председател...

Е, значи председател бил — помисли с тон на отстъпка Проданов. Тогава има все пак някакво право да им се бърка в работата. Председателят разпери безпомощно ръце.

— Какво като гледат, бе човек!... Та нали искат да ти помогнат!...

— Да, но ми пречат...

— Какво ти пречат?

— Пречат ми... като мисля за тях...

Едва сега председателят прибра своите разперени ръце, сви ги в юмрук и в тоя вид едва успя да ги напъха в джобовете си. Внезапно целият ентузиазъм на лицето му угасна, сякаш бяха духнали с уста някаква свещ.

— Там е цялата работа! — каза той с понижен глас. — Трябва да се изолираш от тях, както се изолираш от нас. Ако на туй не свикнеш — никога няма да напреднеш...

И като наведе глава, замислено се запъти към другите. Проданов вече бе успял донякъде да му прости. Бай Пешо, който бързаше за своята тренировка, реши да посъкрати процедурите.

— Другарю Давидов, това е нашият нов лектор! — каза той.

Председателят погледна разсеяно към Проданов, но нито кимна, нито подаде ръка. Дори ако беше председател на република, пак трябваше да се държи по-учтиво. Тъкмо Проданов се чудеше как да реагира и онзи внезапно му заговори, при това с такъв свойски тон, сякаш се познаваха от години.

— Сто пъти съм казвал, че това не е спорт на мускулите, а спорт на волята...

И двеста пъти да го беше казал, инспекторът слабо се интересуваше от тия работи. Той си имаше достатъчно свои грижи на главата.

— Не е ли тъй? — запита той отново.

Слава богу, без да го е грижа дали ще получи някакъв отговор, побърза да си отговори сам:

— Така е, разбира се... За да повдигнеш повече, отколкото можеш при обикновени условия, трябва да имаш такава тренирана воля, каквато имат само йогите, ако сте чули нещо за тях.

Инспекторът отново започна да се дразни — никак не беше ясно, с кого точно говори тоя човек.

— Чувал ли сте? — запита председателят отново.

— Да, чувал съм! — отвърна Проданов троснато.

— В това е цялата работа! — продължи председателят. — Пълна концентрация на волята... При другите спортове главното е мисленето и рефлексът, съчетан с техника... При нас мислене няма...

— Да, очевидно! — каза отмъстително Проданов.

Едва сега Давидов погледна към него така сякаш го виждаше за пръв път.

— А какво? — попита той сериозно. — Да не мислите, че мисълта е по-съвършен продукт от волята? Имате много здраве... Всеки горе-долу приличен човек е мислещ, но колко са волевите?... Огледайте се и ще разберете. А тук не се иска просто воля, а тренирана, обучена воля. Трябва да я събереш като в юмрук, да се прицелиш точно и да удариш с все сила... Но никак не е лесно. Някои екзалтирани типове вдигат в залп от чувства, като шибнати с остър камшик от емоции. Но тая работа никак не е сигурна. Емоционалният взрив може да се разсипе само за миг на безброй гаснещи искри. Подемните възможности на волята са много по-големи...

Инспекторът усещаше, че разпаленият председател е попаднал на любима тема, в която би плавал с часове, стига да има кой да го слуша. Не може ли да се съкрати някак тая работа?

— Прав сте — каза инспекторът. — Но защо е нужно?

Председателят го погледна смаяно.

Как защо?

— Много просто — каза Проданов. — Човешката цивилизация е насочена главно към това — да спаси хората от тежки физически усилия и от прекалено физическо напрежение... Не е ли така?

Председателят го слушаше и мигаше срещу него.

— Така е — отвърна той неочаквано учтиво. — Но смисълът на всяко физическо упражнение е да подготви човека за практическа

дейност...

— Доколкото разбирам — по тоя начин вие може да ги подготвите само за хамали, за нищо друго. А техниката всякак се стреми да замени хамалския труд с подедни машини... Не е ли така?

Председателят просто изпъшка.

— Ееех, лектор! — каза той с дълбока горчивина. — Вие изучавали ли сте някога биология?

— Струва ми се — да.

— Тогава сигурно знаете, че функцията създава и поддържа органа, нали така?

— Да, така...

— Изчезна функцията, атрофира се органът. И понеже техниката измества всички, физически действия на човека, вие тук агитирате за неговата пълна физическа атрофия, така ли?... Наш лектор, платен с наши пари...

— Май така излиза! — засмя се Проданов. — Но съгласете се, умереното упражнение е едно, а това съвсем друго...

— Другарю лектор, това не е гимнастика, а спорт! — каза председателят и за пръв път в тона му се прокраднаха нотки на истинско раздражение. — Щом се е създал като факт, той си има вече свои собствени закони на развитие и свои върхове. Ние не агитираме всички хора да се стремят към рекорди, ние искаме от тях да спортуват в интереса на своето здраве. Но нашият спорт като всички други не би имал притегателна сила, ако не беше годен за изключителни постижения и ако нямаше в него спортна борба. Така е, другарю лектор, довиждане...

Давидов махна с ръка и се отдалечи стремително към другия край на площадката. Там той седна под сянката и лицето му доби такъв израз, сякаш никакъв лектор не съществуваше на километри наоколо. И треньорът се бе заел отново с момчетата, така че Проданов се почувствува изведнъж съвсем изоставен. Явно беше сбъркал тактиката и трябва да дойде по-късно, когато не е тук поне тоя изкукуруригал председател.

— Да вървим! — обърна се той към бай Пешо.

Двамата тръгнаха по алеята. Лицето на стария треньор изглеждаше затворено и недоволено, но тоя път Проданов тактично мълчеше.

— Не биваше тъй — обади се най-сетне с лек укор бай Пешо. — Направо обиди човека.

— Не обичам запалянковци — измърмори виновно инспекторът.

— Ами ако той не е — кой? Пък е свестен човек, в нашия съюз го уважават...

— Е, аз не съм от съюза! — каза инспекторът. — И не съм длъжен.

— Всички го уважават — не скланяше бай Пешо. — Зер не сте чули за него, той е писател.

— Ооо! — възкликна Проданов и в тоя кръгъл звук наистина се чувствуваха нотки на съжаление.

Давидов остана в лагера до обед, така че Проданов не можа да се приближи нито на сантиметър до своята цел. Свободното време той използва да събере някои данни и веднага щом се наобядва, слезе в града. Без да бърза, се запъти към една малка уличка в центъра и скоро намери къщата. На втория етаж откри това, което му трябваше — визитна картичка с надпис „Георги Серафимов“ и под името, с мастило — „звъни два пъти“. Инспекторът позвъни два пъти, след това още два пъти. Тъкмо се бе поотчаял, и на прага се появи грамаден, небръснат мъжага, доста сънен или подпухнал от нещо — навярно не от злоупотреба с малинов сироп. Зачервените очи го гледаха недружелюбно и нищо от вида му не подсказваше, че е готов да се отмести от входа, макар и с един сантиметър.

— Серафимов? — попита инспекторът повече за успокоение на съвестта си. Ръстът на бившия борец говореше повече от визитната му картичка.

— Да, какво искате? — повдигна вежди борецът, като придържаше с една ръка разкопчания колан на панталона си.

Проданов се легитимира и му каза, че е дошъл по справка. Лицето на грамадния човек потъмня.

— Влезте! — каза той сухо.

Проданов влезе в някаква невероятно разхвърлена стаичка, не разтребвана и не метена навярно от месеци. Миришеше силно на непрани дрехи, нечисти чорапи и на още нещо, което в тоя миг инспекторът нямаше никакво желание да определи. Той седна предпазливо на един стол, след като отмести гнусливо с два пръста някаква скъсани чорапи, и се огледа. Гигантът бе седнал на ниското

легло, отпуснатият му корем се бе надиплил на няколко тежки пояса. Зачервените му очи го гледаха с явна неприязън.

— Можете ли да си припомните къде сте били в понеделник вечерта? — запита направо инспекторът.

Лицето на бореца съвсем потъмня, той тежко избоботи:

— Дотам ли стигнахме?

— Нямам съвсем никаква вина за туй, гражданино Серафимов! — отвърна сдържано инспекторът. — Ще си спомните ли?

Но, изглежда, не му беше лесно да си спомни дори кой ден е днес. След няколко минути грамадният човек пресметна как да е и каза мрачно:

— Бях на „Копитото“...

— С кого?

— С цяла компания. И мъже, и жени...

— И докога стояхте там?

— До дванайсет... После се натоварихме на служебния рейс заедно с музикантите и слязохме в града.

— Така... А след туй си отидохте в къщи?

— Не, отидохме в Астория...

— Всички заедно?

— Не, двама мъже и две жени. Там стояхме докъм пет часа, струва ми се. Като излязохме — навън беше вече видело...

— Сигурно не ви се случва за пръв път? — запита иронично инспекторът.

Борецът го погледна враждебно.

— Това си е вече моя лична работа! — каза той. — Не съм спортист, та да ми държите сметка...

— А кой плащаше?

— Намира се кой да плаща... Докато имах пари, около мен поминуваше цял рояк хора... Сега, където да седна, никой няма да каже — „Циба, Серафимов, не трябваш на масата!“

В гласа му се чувствуваше горчивичка гордост.

— Ще почнат и да казват! — обади се намръщено инспекторът! — И туй ще стане.

— Няма да стане! — каза мрачно борецът.

— Добре да не спорим... Но кой може да докаже, че всичко туй е истина?...

— Хората, с които съм бил...

— Само те ли?

— Мене всички ме знаят! — отново с някакво мрачно достойнство каза грамадният човек. Нали там имаше музиканти, келнери, може да ги питате...

Инспекторът помълча за миг.

— Благодаря ви, това е всичко.

Но все още не му се искаше да стане, струваше му се, че не е приключил докрай мисията си.

— За колко време ви изключиха? — запита той. — Искам да кажа — от спортното движение...

— Завинаги — отвърна намръщено бившият борец.

— Хм!... Наистина не е добре!... А не може ли някак да се поправи?...

Събеседникът му го погледна изпод вежди — сякаш се мъчеше да разтълкува смисъла на въпроса.

— Сигурно ще може след някое време — отвърна той неохотно.

— Но Серафимов тогава няма да е същият. Пък да свиря на втора цигулка — туй не ми е по характера...

— Не знам — поклати бавно глава инспекторът. — Но и да я карате туй — от маса на маса — не бива... Съвсем ще се унищожите...

— Не се безпокойте за мен! — каза нетърпеливо борецът. — От дете съм се отгледал самичък.

Проданов напусна квартирата с потиснато настроение. Имаше нещо симпатично в тоя грамаден човек, колкото и да бе изпаднал. Нещо мъжко имаше в характера му и съвсем не му бе чуждо чувството на лично достойнство, макар да бе почнал да отърква чуждите маси. Тия, които го бяха изключили, можеха да се заинтересуват малко повече от него. След като години наред бе плел тяхната кошница, те сега, изглежда, съвсем бяха забравили, че съществува такъв човек.

На улицата Проданов погледна часовника си. Ако побързаше малко, можеше да завари своя помощник в управлението, преди да е тръгнал на контролната среща. Той ускори крачките си, все още зает от мислите си за изключения борец. Струваше му се излишно да проверява алибито му — без съмнение неговите данни щяха да се потвърдят. Още един човек трябваше да бъде отписан от прякото подозрение, но това не означаваше никакъв успех.

Траян наистина беше в кабинета си. Като го видя, лицето му леко просветна.

— Тъкмо се готвех да тръгна — каза той, като подстана чинно от мястото си.

— Нещо ново?

— Шефът каза да бъдете при него утре в осем...

— Добре... Знаеш ли дали е сериозно?

— Не, нищо не знам...

— Началник за хубаво не вика — измърмори инспекторът. — Нещо друго?

— Проверих за борците от класическия стил. Нито един от тежките не е в София...

— Може да е за хубаво — измърмори отново инспекторът.

— А Кацарски не е имал проба при шивача си... Пробата му е била определена за днес...

— Тъй ли? — трепна инспекторът. — Наистина неприятно.

Младежът го погледна поучуден. Какво неприятно може да има тук? Това е все пак някакво указание. Но той не бе свикнал да задава въпроси на началника си, който бе за него образец на безукорен служител.

Инспекторът му предаде новите си разпореждания и побърза да излезе. Тъй или иначе въпросът с щангистите трябваше да се реши днес, нямаше повече никакво време за губене. Но като стигна в лагера, разбра, че съвсем напразно бе бързал. Оказа се, че треньорът им бил извикан на някакво заседание, нямаше никаква следа и от председателя. Момчетата се шляеха из двора, някои пиеха лимонада в бюфета, другите се къпеха в басейна. Инспекторът забеляза между тях и мощната фигура на Гончев. И най-страшното беше, че тая грамадна и тежка човешка маса плуваше така леко и без никакви усилия, сякаш не беше човек, а попова лъжичка. И изражението му се стори на инспектора някак особено променено — развеселено и жизнерадостно.

Когато тренировката на боксьорите свърши, Проданов разказа на бай Пешо за мнимата проба на Кацарски. Треньорът само се намръщи и каза мрачно:

— Ще видим тая работа...

— Когато го запитах — искам да бъда и аз...

— Тъй ще стане — все тъй недоволено се обади треньорът.

Още същата вечер бай Пешо извика младежа в малката стаичка, която служеше за спалня. На вратата се почука лекичко и Кацарски се появи пред тях с весело и безгрижно лице, което подсказваше, че не усеща опасността, надвиснала над главата му. Бай Пешо, който се бе опънал на леглото, нито стана, нито го покани да седне. Мрачното му лице угаси веднага усмивката на младежа.

— Обади се шивачът ти! — започна бай Пешо сърдито. — Днес защо не си бил на проба?

Кацарски се плесна непринудено по челото.

— Забравих, другарю треньор! Съвсем ми щукна из ума...

Треньорът го погледна иронично.

— Я, какъв човек!... Когато трябва да отиде — забравя! А когато не го викат — лъже!...

— Как лъже? — започна Кацарски, но изведнъж се досети и млъкна.

— В понеделник нито си бил там, нито са те викали! — продължи да атакува бай Пешо.

Кацарски мълчеше, дълбоко изчервен. Нищо по отпуснатата поза на инспектора не подсказваше с какво напрежение следи той разговора.

— Язык, че имах такова мнение за тебе!... А ти да ме лъжеш като някакъв гамен!...

Младежът вече пламтеше като божур.

— А къде си бил? Какво си правил?

— Не ми беше удобно да ви кажа, другарю треньор...

Той погледна смутено към инспектора, сякаш чакаше помощ от него, и добави със зачервени уши:

— Имах среща с моята приятелка. И не можеше да не отида...

— Ей че безсолна лъжа! — взмути се искрено бай Пешо. — Не можа ли да измислиш нещо друго?

— Не, тоя път казвам истината, другарю треньор...

— Истината!... На мене ли тия истини?... Та кой глупак прави срещи сутрин в осем часа?...

За пръв път облаче от смях мина по лицето на младежа.

— Има и такива! — обади се виновно той. — Не беше точно среща. Тя заминаваше за Варна, пък нали трябва да мъкне някой куфарите.

Бай Пешо се замисли.

— Добре де!... Тогава защо не ми каза?... Или е по-лесно да лъжеш!...

— Как да ви кажа, другарю треньор! — въздъхна младежът. Нали знам как се ядосвате, като стане въпрос за момиче.

Бай Пешо знаеше, че това е именно така, затова отново замълча. Все пак лицето му не предвещаваше нищо хубаво.

— А как да знам, че не ме лъжеш и сега? — запита той мрачно.

Младежът го погледна сериозно и също се замисли.

— Наистина няма как! — отвърна той неохотно. — Освен да я питате...

— Знаеш ли адреса й?...

— Знам го, разбира се... Международния студентски лагер — Варна...

— Ууу, студентка! — измърмори иронично бай Пешо. — А какво следва?

— Литература...

Но специалността й, изглежда, не се понрави на треньора.

— Трябваше да кажеш, щом е за изпращане!... А не с лъжа!... Тука мразим лъжата повече от кражбата!...

Младежът се понавъси. Изглежда, че проповедите на треньора бяха почнали да го дразнят.

— И ще проверя! — добави сърдито бай Пешо. — Ако си ме излъгал и тоя път — да си го знаеш, между нас двамата всичко е свършено...

— Може да проверите! — отвърна сериозно Кацарски. — И ако не излезе тъй, което ви казах — правете, каквото вие знаете... Сам аз не бих ви се мярнал повече пред очите...

— Добре! — каза треньорът. — Сега можеш да си вървиш!...

Преди да излезе, младежът хвърли къс поглед към инспектора, изпълнен и с укор, и с разочарование. Навярно бе очаквал той да се намеси по някакъв начин в негова полза, да се застъпи за него, да му помогне. И може би — помисли инспекторът — е имал право на това. Хора, свързани с тайна дружба, би трябвало да си имат повече доверие.

— Как ти се видя? — попита бай Пешо.

— Изглеждаше искрен! — каза с неуловима въздишка инспекторът.

— Ех, момчета, момчета! — въздъхна бай Пешо. — Щом и багаж мъкне — не му е лека работата... Да не би да изпусне, да остане стар ерген...

Когато си легнаха и лампата угасна над главите им, Проданов вече можеше да си даде ясна сметка. Симпатиите му към младежа вече надминаваха нормалната граница, той си затваряше очите пред неща, които у друг човек направо би сметнал за крайно подозрителни.

Точно в осем без пет минути Проданов влезе в кабинета си. Край малкото бюро седеше Траян и пишеше нещо в миниатюрното си тефтерче, малко по-голямо от една юбилейна пощенска марка. Щом видя лицето му, Проданов усети, че днешният ден няма да бъде така празен.

— Е, — запита той кратко.

Докладът на Траян беше доста изчерпателен за такова малко тефтерче. Собственикът на колата се казваше Марин Стоилов, 34-годишен, лекар — гинеколог в една от градските болници, разведен, безпартиен, неосъждан и изобщо не уличен в нищо досега, освен в подозрение за извършване на незаконни аборти. Колата му нямаше гараж, стоеше обикновено пред неговия дом на улица „Асен Златаров“. Повечето от тия сведения той бе получил от КАТ и от един сътрудник на МВР, който живееше в същия дом. Кварталният отговорник бе прибавил към това съвсем малко. Понякога Стоилов се връщал с колата си едва ли не призори, при това доста силно тряскал вратата на реното, така че отговорникът получил оплакване от някакъв гражданин в същия дом. Стоилов наистина се познавал с Богданов — кварталният отговорник ги виждал няколко пъти заедно. Самият Богданов той познавал много добре, тъй като бил любител на свободната борба.

— А Васил?

— Намерих и Васил, ако е същият — каза Траян с прикрито задоволство. — Но предполагам, че е същият. Васил Маринов, 28-годишен, неосъждан, студент по индустриална химия. Той е под наблюдение, другарю инспектор. Живее, както изглежда, от дребни покупко-продажби — главно женска и мъжка мода, която купува от чужденци. Говори отлично чешки, защото е следвал две години в Прага. Говори освен това немски. Пие малко, но доста често посещава луксозните заведения. Политически никога в нищо не е уличаван. Дружи с хайлайфни момичета, доста хубавички при това. Навярно на такава база им е връзката с Марин, пък и с Богданов, изглежда...

— Как го откри? — любопитствува инспекторът.

— Малко просташки, другарю инспектор! — засмя се Траян. — Просто се обадох на Стоилов по телефона с най-такъв... свойски глас: „Марине, ще видиш ли днес Васил?“... И той веднага се хвана. „Ще дойде тая вечер в базата“... И изведнъж се досети — „А бе кой е на телефона?“... Аз, разбира се, отрязах някаква дума по средата, сякаш са прекъснали линията... Нали е малко просташко? — запита с надежда, че ще чуе обратното.

— Е, щом номерът е минал! — отвърна инспекторът неохотно.

— Да, но къде им е „базата“?... Такива хора обикновено не ходят в малки заведения. Открих ги в немската сладкарница на чаша бира. Марин познах по снимката, пък Васил се оказа, че го познава Борис келнерчето...

— Да, добре — каза инспекторът замислено.

Траян знаеше, че инспекторът не обича да разглезва с похвали, това му беше достатъчно. Проданов бавно разтъркваше с длан късото си носле. Сега той разбираше, че следващата стъпка трябва да бъде решителна, ако иска да постигне нещо.

— Задръж Маринов и извърши в дома му най-щателен обиск! — каза инспекторът. — Аз ще бъда в управлението...

Траян приличаше на куче, на което са подхвърлили едър залък. Той го грабна още във въздуха и без да погледне повече началника си, се запъти към вратата. След малко Проданов го видя как се качи в черната газка, колата избуча и тръгна. Тая дълга зелена гъсеница с лице на древен християнин всъщност беше енергичен и делови човек, който винаги избираше най-късите пътища. Умозрителността никога не беше по вкуса му, той винаги предпочиташе да действува. Отначало това малко дразнеше инспектора, но неговите несъмнени успехи го накараха постепенно да се примири.

Телефонът иззвъня. В слушалката гръмна дрезгавият глас на секретарката на полковника.

— Каза да чакаш! — Ще те повика след малко!...

Проданов познаваше много добре тия тембри в гласа ѝ, които се появяваха регулярно, точно през месец. Освен всичко друго това означаваше, че е крещяла на мъжа си най-малко до полунощ и сега е кисела и сънлива. Към девет часа секретарката отново се обади и му нареди да слезе веднага. Той въздъхна с облекчение и само след

половин минута беше в кабинета ѝ. Секретарката седеше зад бюрото си с кисело лице и непристъпна — в такива дни дори полковникът избягваше да я вика в кабинета си.

— Сам ли е? — попита Проданов предпазливо.

— Не, има някакъв човек, но каза да влезеш.

Инспекторът отвори тежката врата и едва не спря на прага. На коженото кресло седеше, протегнал удобно крака, Давидов. Проданов зърна смаяното му лице, прибра чинно петите на обувките си и безстрастно каза:

— Другарю полковник...

— Ха! — възкликна Давидов. — Вие тук?

— С ваше разрешение, другарю председател! — отвърна инспекторът с чувството, че най-после и той е спечелил един рунд.

— Седни, Проданов! — каза полковникът. — И не се безпокой, вече разбрах, че сте се виждали в лагера...

Давидов продължаваше да го гледа като човек, на когото са устроили лоша шега.

— Всъщност трябваше да се сетя, че не сте никакъв лектор — измърмори той, ядосан повече на себе си. — Да ви кажа право, вие съвсем лошо си изиграхте ролята...

Рунд на рунд! — помисли Проданов опечален.

— Артистът се стареа според публиката! — отвърна той с невинен глас.

Проданов отново поведе по точки. И точно в тоя момент полковникът сложи край на състезанието.

— Ето каква е работата, Проданов — намеси се той. — Другарят Давидов дойде при мен с малко неочаквана молба. Неговият състезател от тежка категория е получил призовка от нашето окръжно управление във Варна да се яви там по бърза справка. В понеделник, така ли беше?... В осем часа сутринта. Там е работата, че в понеделник вечер щангистите имат международна среща с Полша и сериозно разчитат на Гончев. Другарят Давидов ме помоли да вляза във връзка с Варна и да поискам да отложат справката с ден-два. Преди малко поисках бърз, служебен разговор с полковник Урумов и чакам всеки момент да ме свържат...

— Гончев знае ли за призовката? — попита инспекторът.

— Да, знае — отвърна Давидов.

— Подозира ли за какво го търсят?

— Не!... Но ми казаха, че се развълнувал и изглеждал доста потиснат. При това положение или трябва сериозно да го успокоим, или да го пратим във Варна. Състезател с потисната психика не е пълноценен състезател...

— А защо е с потисната психика? — изтръгна се неволно от устата на инспектора.

— В края на краищата не го викат на имен ден — измърмори недоволно Давидов...

— Когато на човек му е чиста съвестта...

— Оставете съвестта — махна с ръка Давидов. — Моята съвест слава богу е чиста, но ако получа призовка, няма да се зарадвам.

— Но няма и да изпаднете в паника...

— Не съм казал, че Гончев е изпаднал в паника...

— Хайде, не се карайте! — прекъсна ги намръщено полковникът. — Аз искам да помогна и на двамата... Не е зле, Давидов, да разкажеш каквото знаеш за тоя човек.

Давидов го изгледа внимателно.

— Съгласен съм, но откровеност за откровеност! — каза той сериозно.

— Добре, обещавам — усмихна се слабо инспекторът.

Давидов се замисли, погледна още веднъж подозрително към инспектора и някак неохотно започна:

— Намерих го съвсем случайно във Варна — беше мияч в един от автосервизите. Биографията му не е безупречна... Като младеж е лежал в един изправителен дом... Но ако...

— За какво е лежал? — прекъсна го Проданов.

— За кражба! — отвърна троснато Давидов. — Майка си той не помни, другарю Проданов, а баща му е бил цял живот най-обикновен пристанищен хамалин. От Гончев съм чул, че постепенно се е алкохолизирал и е вече съвсем негоден за работа. Освен това има по-малко братче, което работи като момче за общи поръчки в някакъв хотел на Балкантурист. Както виждате, обикновена история, не разчитам да ви развълнувам с нея. Важното е, че през последните пет години Гончев е бил съвестен и дисциплиниран работник. Проверихме и в милицията, и в квартала. След изправителния дом в никакви отрицателни прояви не е бил уличаван...

— Но навярно и в никакви положителни?

— Е, да, не мога да кажа, че е бил читалищен активист — отвърна недружелюбно Давидов. — Но нали споменах, че е бил добросъвестен и дисциплиниран работник... Според мен това не е малко...

— Не споря с вас — отвърна миролюбиво инспекторът. — Просто разпитвам...

— А всъщност спорите — каза Давидов. — Но за мене мигналото му не беше от особено значение. Аз съм писател, не съм кадровик. Тоя човек все трябва да бъде някъде приютен, все трябва някой да му помогне. Ако събираме около себе си само ангели, дяволите някой ден ще ни пробият гемията...

Пред очите на Проданов като че ли се мярна за миг подпухналото лице на Серафимов.

— В това отношение съм напълно съгласен с вас — отвърна той.

Давидов го погледна изпитателно, лицето му като че ли поомекна.

— Ако сте искрен — ще се разберем с вас — каза той. — И бъдете сигурен, че Гончев с нищо не сме го разглезили. Намерихме му скромна работа, която той върши добросъвестно. И струва ми се — вече е започнал да стъпва на краката си. Разбира се, неговата биография не разказваме на всички, това не е нужно. Но самият факт, че го отделихме от старата му среда, е вече за него един процес на обновление...

Инспекторът мълчеше. Сам той се бе занимавал дълги години с детска престъпност и знаеше много добре колко сложен е тоя проблем. От дългия опит той се беше уверил, че е почти невъзможно такъв човек да бъде поправен наведнъж, да бъде рязко прекъснат и изместен жизненият му път. Пълното поправяне идваше обикновено след конвулсии и рецидиви, след грешки и опасни лъкатушения... А как да обясня това на тоя разпален писател — хуманист, който винаги е склонен да превърне своите добри намерения в действителност?

Полковникът прекъсна пръв тягостната пауза.

— Проданов, разкажи на другаря Давидов какво търсиш в техния лагер. Затуй те повиках — между тия два случая може да има някаква връзка...

— Разбира се, другарю полковник — кимна инспекторът. — Нали вече обещах...

Той подробно разказа не само за кражбата, но и за своите безплодни търсения до тоя момент. Давидов изслуша историята едва ли не с притаен дъх, очите му някак особено заблестяха. Когато най-сетне инспекторът свърши, той възбудено възкликна:

— Знаете ли, че от тая работа може да излезе нещо?

— Какво нещо?

— Нямам вкус към криминални романи, но тая история е малко по-особена.

Едва сега Проданов разбра за какво става дума и се усмихна.

— Отстъпвам ви на драго сърце сюжета — отвърна той. — Само че още не съм успял да го скърпя...

— Не, не се безпокойте, вие сте на прав път! — каза все така оживено Давидов.

Внезапно той се досети за нещо, лицето му помръкна.

— Има си хас моят калпазанин да е свършил тая работа! — измърмори той. — Ама вие наистина не го знаете каква е хала — ще отнесе касата на гръб чак до лагера... И за друга ще пита...

— Знаете ли къде са били вашите щангисти в понеделник вечер? — запита внимателно инспекторът.

Давидов пресметна нещо бързо на ум.

— Не, наистина не знам... Не бях в лагера тоя ден...

— Сигурно не можете да кажете нищо и за обувките му...

— А, виж — това мога! — каза Давидов зарадван. — По-окаяни обувки не можете и да си представите... Сега му правим нови, може и да са готови вече. Но такива, за каквито говорите, досега не съм виждал на краката му.

Телефонът зазвъня силно и полковникът вдигна веднага слушалката.

— Урумов, ти ли си?... Здравей... Полковник Желязков ти се обажда... Виж каква е работата.

Но полковникът трябваше да държи линията пет минути, докато разбере всичко, каквото му бе нужно. Най-после той затвори телефона и се обърна към другите.

— Работата е доста неприятна — каза той. — Неговото братче е извършило няколко сериозни кражби. Вмъквало се през разни

прозорчета в хотела и успяло да открадне доста вещи. Между тях три фотоапарата, транзистор, няколко часовника. Нашите органи успели да го проследят и заловят. Част от откраднатите вещи са намерени, част е успяло да продаде. Най-неприятното е, че е подарило и на брат си един от часовниците. То твърди, че брат му нищо не знаел, но нашите органи имат право да се съмняват... Часовник е това!... Как може едно съвсем бедно момче да подарява часовници. Брат му, който не е без опит в тия неща, според тях не може да не се е досетил.

— Къде му е подарил часовника? — запита инспекторът. — Тук или във Варна?

— Във Варна... Той е бил преди време там...

— Не знам да е ходил във Варна — измърмори Давидов.

— А ето, че е ходил — вдигна рамене полковникът.

— Много неприятно! — каза Давидов. — И накрая какво се разбрахте?

— Най-доброто за вас! — каза полковникът. — Докато мине състезанието — изобщо няма да го закачаме. Ще го разпитаме след това, и то тук — в София... Сега доволен ли си?

— Доволен съм — каза Давидов умърлушено.

Полковникът се усмихна.

— Хайде, не се отчайвай! — каза той. — Понякога хората не си знаят интереса. Може да загубиш един състезател, пък да спечелиш тема...

— Предпочитам обратното! — каза Давидов и стана от мястото си. — Добре, да не ви задържам повече... — той се обърна към Проданов. — А с вас ще се видим следобед в лагера... Ще се опитам да ви помогна...

И Проданов стана, но полковникът го задържа с дискретен жест. Инспекторът отново седна на мястото си, изпълнен с недобри предчувствия. Когато Давидов затвори вратата, полковникът премести върху него тежкия си поглед.

— Проданов, всъщност за друго бях те извикал — каза той с едва доловимо колебание в гласа си. — Ти съвсем се отдели, а ни трябваш тук, няма кой да движи твоята работа. В края на краищата не си човек за някакъв си сандък с резервни части. Не е ли по-добре да възложим разследването на някой друг? На Траян например. Той навярно и без друго е в течение на цялата работа...

Инспекторът усети как руменина залива бузите му.

— Както наредите, другарю полковник — каза той. — Но ви моля да вземете пред вид и моето мнение. Аз държа да свърша тая работа. Това е за мене не само въпрос на чест, но и на известно морално задължение.

— Какво задължение? — вдигна едва забележимо вежди полковникът.

— Държа много да не стане грешка и да не бъде някой несправедливо обиден. А на мен ми се струва, че има такава опасност. Ако няма друг изход, моля да ми дадете част от годишния отпуск... Вярвам, че след няколко дни ще се справя...

Полковникът разпери ръце.

— Знаех си, че тъй ще стане! — каза той с въздишка. — Добре, да бъде както ти искаш.

Когато Проданов се качи в стаята си, Траян го чакаше там. Неговото дълго лице на постник светеше от такова вътрешно задоволство, че инспекторът трепна.

— Доведохме го, другарю инспектор! — каза той с повишено настроение. — Тоя път май попаднахме на нещо...

— На какво?

— На автомобилни части... И при туй от заводите „Рено“.

Макар да очакваше в себе си такава развързка, инспекторът се изненада. Все още не смееше да се зарадва, както трябва, на случая.

— Каза ли откъде ги има?

— Не, не съм го питал, разбира се... Дори се престорих, че не са ми направили никакво впечатление.

— Чудесно! — възкликна доволно инспекторът. — Доведи го веднага при мене!...

След няколко минути Траян въведе в кабинета му уплашен млад човек с пребледняло лице. Но освен лицето външният му вид бе в най-добър порядък — чиста, добре изгладена бяла риза, костюм от хубав плат, жълти, безукорно лъснати чешки обуца. Изразът му бе на едва-едва покварен младеж, но несъмнено интелигентен и прекарал детство без несгоди и лишения. Щом видя уплашените му очи и безпомощния вид, с който се отпусна на стола, инспекторът веднага разбра, че тук особена съпротива няма да срещне.

— Срамота! — каза троснато инспекторът. — Това на студент ли е работа? За това ли харчи толкова пари държавата по тебе?

Младежът мълчаливо преглътна.

— Аз нямам баща! — каза той дрезгаво. — Няма кой да ме храни... Даже аз трябва да храня майка си — тя не работи...

— Хм!... Не вярвам много да ѝ отделяш... Както си свикнал да харчиш...

— Може да проверите колко ѝ давам! — каза младежът мрачно.

— Тогава значи много печелиш...

— Колко много? — въздъхна младежът. — Сега цените са ниски... Кажете-речи ние всичко произвеждаме, пък каквото не произвеждаме, държавата внася...

— Брей, държавата хвали! — каза иронично инспекторът. — Кажете ми каква работа си имал с Богданов?

— С Ванчо ли? — по лицето на младежа мина сянка на облекчение. — Дадох му един магнитофон, другарю инспектор. Продаваше го един от нашите доценти, който тъкмо се беше върнал от Берлин. Много хубав магнитофон, съвсем запазен — Филипс. На нашия доцент му трябваха пари, защото бе намерил квартира на свободен наем... Той лично ме помоли да му намеря клиент...

— Колко му искаше?

— Двеста и петдесет... Нищо не е за такъв хубав магнитофон... И аз веднага се сетих за Ванчо, той ми беше поръчал... Отдавна имаше мерак за хубав магнитофон...

— Хе!... Баш Ванчо останал без магнитофон. Нали той постоянно ходи в чужбина?

— Ходи, но колко им дават там?... Пък и той не е от тия, дето пренасят контрабандно валута...

Младежът млъкна.

— Нищо, разправяй! — подкани го инспекторът. — Плати ли го...? Кога...? С какво?

— Ами с какво — с пари... Най-напред ми даде сто и петдесет, пък след туй още сто...

— Кога след туй?... Преди колко време?

— Преди няколко дни.

Инспекторът го погледна остро.

— Лъжеш! — каза той сърдито. Не ти е платил с пари!... Със стока ти е платил!...

Младежът примигна уплашено, лицето му съвсем пребледня.

— Слушай, Маринов! — започна инспекторът отново. — Ти знаеш, че за незаконна търговия подлежиш на глоба и на затвор. Кажете ми истината, за да се държим и ние човешки с тебе!... С какво ти плати?

— С пари, честна дума ви казвам! — забъбра студентът с разтреперани устни.

— Той лично ли ти ги даде?

— Не, не той... Донесе ми ги Марин, един наш общ познат... Той ме беше запознал с Ванчо Богданов, дадох му магнитофона под негова гаранция...

— Кажи ми тогава откъде имаш резервни автомобилни части?

— Ааа, за туй ли питате?... От Игнат, от монтьорчето в сервиза... Даде ми ги на консигнация...

— Какво ти даде?

— Ами два карбуратора... Делка, релета...

— Преди колко време?

— Трябва да има месец.

— Месец?... Я си припомни добре!... Да не е по-малко?

— Може и повече да е...

— Ти издължи ли му се?

— Да, дадох му парите за туй, което продадох...

— Помниш ли какво си продал и кому?

— Ами да — помня, разбира се...

— Как му е презимето на тоя Игнат?

— Не знам... Но е лесно да се намери, там всички го знаят...

След едночасов подробен разпит инспекторът не можа да научи нищо повече. Работата започна да изглежда съвсем обърквана. Най-сетне бе намерил автомобилни части, но следите не водеха нито към Богданов, нито към който и да е от спортистите. Освен туй кражбата беше извършена в понеделник, а студентът беше продал последната автомобилна част още преди седмица. Очевидно новата следа нямаше нищо общо с тая, която го интересуваше, или пък той не можеше да открие засега никакви допирни точки. Накрая инспекторът намръщено каза:

— Слушай, Маринов, ако всичко туй, което казваш, е истина, ще те освободим... Но ако си ме разигравал с лъжи и измишльотини, ще бъда безпощаден към тебе... Така или иначе, но в интереса на следствието ще останеш още няколко дни при нас...

Долната устна на студента печално увисна.

— Другарю инспектор, майка ми много ще се уплаши...

— Сега ли се сети за майка си? — каза сърдито инспекторът. — Ще гледаме да не се уплаши...

След малко една от колите на управлението замина за сервизната работилница, за да доведе Игнат. Докато чакаха, Проданов погледна

любопитно помощника си.

— Как мислиш, има ли такъв Игнат?

— Предполагам, че няма! — отвърна спокойно Траян. — Такива номера не за пръв път ни играят...

— За съжаление — има! — каза инспекторът. — И работата ще си остане май пак на същото място...

— Много им се церемоните, другарю инспектор! — каза Траян предпазливо. — Ако ги съберете всички заподозрени за половин час в тая стая — всичко ще се разбере...

Инспекторът едва доловимо се намръщи.

— А ако те сложа и теб между тях — много ли ще ти бъде приятно?

Групата се върна след половин час. Монтьорът се оказа невероятно мършав млад човек, около трийсетгодишен, но вече съвсем оплешивял, в омаслени работни дрехи. Лицето му бе начумерено и недружелюбно като на човек, когото за глупости отделят от работата му. Инспекторът го покани вежливо да седне и веднага „улови бика за рогата“.

— Отде познаваш Маринов? — запитва той.

— Не го познавам... Но е идвал чат-пат в гаража...

— Много си доверчив към непознати хора — каза инспекторът.

Монтьорът го погледна недоволено.

— Какво имах да рискувам? — попита той мрачно.

— Ами какво — парите си най-малко... Давал ли си му да пласира някакви резервни части?

— Да, давал съм му...

— От каква кола?

— От „Рено“...

— Само от Рено?

— Да, само от Рено — отвърна монтьорът нетърпеливо. — Аз нямам представителна фирма.

— И какво му даде?

— Доколкото си спомням — два карбуратора и няколко релета.

— Делка?

— И три делка...

— А откъде имаш тия интересни нещица?

— Подари ми ги един швейцарец — каза с досада монтьорът.

Тоя отговор беше съвсем неочакван. Инспекторът го погледна неприятно изненадан.

— Интересен благодетел — измърмори той. — И за какво ти ги подари?... Просто тъй, от симпатия?

— Понякога и от симпатия подаряват — каза монтьорът. — За тях това е нищо.

— Отде го познаваш тоя швейцарец?... Да не ти е роднина?

— Не се шегувайте — каза намръщено монтьорът. — Дойде с колата си в сервиза. Останах заради него извън работно време — поправих му динамото и му регулирах клапаните. За благодарност, че му услужих, той ми даде тия работи. И освен това един колан и една вратовръзка. Беше богат човек, какво му коства.

— Помниш ли му името?... Или пък номера на колата?

— Името му знаех, но съм го забравил. Пък и за какво ми е — да не му отида на гости?... Но сигурно го има във фактурата — той си плати на сервиза отделно.

— Колана и вратовръзката продаде ли?

— Не, у дома са...

— А кога стана това нещо?

— Ами трябва да има един месец...

— А как стана, че даде вещите точно на Маринов? Нали едва го познаваш?

— Тъй се случи — каза мрачно монтьорът. — Той дойде с някакъв свой приятел, който имаше „Рено“... Някаква част му липсваше, попитаха ме дали нямам. От дума на дума и направихме пазарлъка...

Инспекторът се замисли.

— Във всеки случай много интересен чужденец! — измърмори той. — Запасил се е с резервни части, като че ли ще извърши две околосоветски пътешествия!

— Това не мога да знам — каза монтьорът. — Може мостри да са били... Или пък да е представител на фирмата...

Инспекторът зададе още няколко дребни въпроса.

— Сега си свободен! — каза той накрая. И все пак те съветвам — избягвай да взимаш подаръци от чужденци...

— Това си е моя работа! — каза монтьорът студено. — Не съм чул да е забранено от законите.

— Имам чувството, че ще се видим с теб още един път — намръщи се инспекторът. — И то много скоро...

След като монтьорът излезе, Проданов дълго ходи из кабинета си, дълбоко замислен и разочарован. Тая глупава кражба, която отначало му се виждаше толкова лека за разкриване, след всеки изминал ден се усложняваше все повече и повече, буташе го по все по-забъркани следи. Цялата история, която му разказа монтьорът, можеше да бъде, разбира се, и съчинена. Та наистина кой разумен човек ще се запасява с излишни резервни части?! И ако са му били необходими — защо ще ги подарява? Нещо нечисто имаше в цялата история, но как да провери, как да докаже?... Нима може да отиде в Швейцария — да пита чужденеца дали наистина е подарявал нещо и какво?... Заминал, свършило се. Разбира се, много лесно е Маринов и монтьорът да се сговорят, че са получили частите преди месец. Но Маринов доказваше освен това кому е продал частите и кога. Естествено той не би могъл да наговори всички свои купувачи да лъжат кога са получили от него резервните части...

Проданов погледна часовника си — минаваше един. Бе пропуснал обета в лагера, но бедата не беше голяма. И без това трябваше да се мерне у дома си — жена му сигурно бе вече започнала да се тревожи. Една от служебните коли беше свободна и той направи това, което много рядко правеше — отиде у дома си с нея.

Жена му наистина бе започнала да се тревожи — той позна това по лицето ѝ. Когато сложи пред него чинията с яденето, тя предпазливо запита:

— Марине, да не е опасно?

— Глупости! — отвърна той. — По-безопасна от тая работа никога не съм имал...

— Вярно ли казваш? — попита тя със съмнение.

— Съвсем вярно! — отвърна той убедено. — Безопасна, но... трудна...

Трябваше да каже навярно глупава, за да бъде съвсем в тон с истината. Каквото и да е, но в понеделник ще отиде на работа в управлението. Тоя път ще трябва да преглътне ироничния поглед на шефа си.

— Щото месцето е от балканско теле! — каза печално жена му. — Донесе ми го Вачко от Тетевен...

Едва сега Проданов се взря в яденето, но докрай не успя да оцени, както трябва, неговите истински качества. С тая работа се бе заел Емил, който без никакво затруднение изконсумира две солидни порции. Тези спортисти ще изядат ушите на държавата — помисли той, но сега мисълта му беше съвсем беззлюбна. Веднага, щом се нахрани, той бързо се запъти към лагера. Сякаш не вървеше сам с помощта на краката си, сякаш вътре в него нещо невидимо го теглеше натам. Ето я хубавата гора с прохладните сенки. Ето го и басейна. Но за негово учудване лагерът беше съвсем празен, никакъв спортист не се мяркаше по алеите. И неговата стаичка бе заключена, на вратата бележка — „Търси ключа при домакина“. Къде бяха изчезнали така внезапно тия хора?

Домакинът, който дремеше в канцеларията, му обясни каква е работата.

— Щангистите и борците ги преместиха в „Славянска беседа“ — каза той. — Колкото да им замажат очите пред състезанията... А пък за боксьорите се получи нареждане да ги пуснат в почивка...

— Докога?

— До довечера — до девет сигурно...

Инспекторът излезе от канцеларията разочарован. Нямаше смисъл да чака тук Давидов. Той сигурно отдавна е разбрал какво е станало с щангистите. Най-добре е да отиде в хотела и да го почака там. Така или иначе трябваше да прегледа и багажа на Гончев, салдото трябваше да остане съвсем чисто. Той мина през лагера на борците и бавно навлезе в територията на стола. Масите бяха оставени непочистени, край кухнята бе стоварен строителен материал — там нещо доизграждаха. Някаква връзка летви препречваше пътеката, някакво чувалче с цимент се бе разкъсало и част от цимента се бе разпилял по земята. Тъкмо се приготви да прескочи всичко това, както навярно го бяха прескачали и другите, и изведнъж замръзна на мястото си от смайване.

В края на разпиления цимент личаха множество стъпки на хора, които по неволя бяха стъпвали тук. Между тях той веднага бе различил следата от грамадна мъжка обувка. Отпечатъкът беше съвсем ясен, изрязан като за отливка.

И нямаше никакво съмнение — това беше оная фатална следа с гумен грайфер, която бе намерил и в склада на „Металимпорт“.

Първата работа на Проданов бе да извика служебната кола и да се понесе с пълна скорост към хотел „Славянска беседа“. Домакинът му бе казал, че автобусът със спортистите заминал половин час преди неговото идване, така че беше напълно възможно все още да не са се настанили до стаята. Трябваше да пристигне навреме и на всяка цена да прегледа обувките им. Ако човекът, който бе оставил следата беше наистина от отборите по борба и по вдигане на тежести, най-последно загадката щеше да бъде разрешена. Леката кола просто хвърчеше по алеите със скорост, която друг път не би разрешил. Не се беше излъгал — това беше най-важното. Не беше изгубил тук времето си напразно. Но ликуването се смесваше с непонятно и тъмно чувство на тревога. Не, не бива да мисли сега за това!... Сигурно е, че ще намери човека с гумените обувки в хотела. Не можеше да бъде и друго, само натам водеше здравият разум. Каквото и да е, но виновникът тоя път нямаше да му се изплъзне.

Колата най-последно спря и той стремително влезе в хотела. В ранния следобеден час фойето бе съвсем празно, дежурната администраторка се прозяваше така широко, сякаш се стараеше да усили вентилацията.

— На кой етаж са спортистите? — попита бързо инспекторът.

— Кои спортисти?

— Щангистите и борците...

— Българските?

— По дяволите, българските, разбира се...

— Щото има и чужденци — каза обидено администраторката. — Българските още не са пристигнали...

Инспекторът седна обезпокоен в един от фотьойлите. Къде се бяха запилели тия хора? Ако не се беше прибрал у дома, ако беше отишъл направо в лагера, сега нямаше да седи тука с пламнала глава, отдавна всичко щеше да му бъде напълно ясно. Така е, когато смесва човек задълженията в службата със задълженията у дома си. Той

навярно би се разгневил още повече, ако в тоя момент не беше си припомнил загриженото лице на жена си — „Щото месцето е от балканско теле!“... Какво има толкова да се тюхка — час по-рано, час по-късно, но наистина ще блесне.

Едва след половин час пред хотела спря голям бежов автобус и инспекторът веднага зърна зад стъклата му няколко познати физиономии. Спортистите започнаха да слизат, като носеха на ръце багажа си — куфари, спортни сакове и мрежи. Ето го Алиев — слезе бавно и тежко се помъкна към входа. Още от мястото си инспекторът видя, че грамадният турчин носи своите черни, груби обувки. Ето го и Гончев... Обувките му бяха съвсем нови, навярно тия, за които му бе говорил Давидов. Цветът им беше тъмочервен, тънката светла ивица на подметките показваше, че е от каучук. А може би Давидов се е заблудил, може би тия обувки бяха отдавна готови. Инспекторът стана и се приближи до гишето на администраторката, където вече се тълпяха спортистите.

— Здравейте, другарю Проданов! — обади се някой зад гърба му.

Инспекторът се обърна бързо — беше Ненов, треньорът на борците. Изглеждаше при това в превъзходно настроение — от бръснатото му лице лъхаше на хубав одеколон.

— Здравей! — каза инспекторът. — Къде бяхте досега?

— Прие ни ръководството на съюза — отвърна усмихнат Ненов.
— Нали знаете, без навивки не може...

Инспекторът се приближи, колкото се може до ухото му.

— От лагера право в съюза ли отидохте? — запита той тихо.

Треньорът, изглежда, се подсети нещо.

— Да, и оттам право тука.

— А къде е Богданов?

— С нас е... Идва...

Богданов се измъкна последен от автобуса и закрачи към хотела със своята високомерна, малко отпусната походка. Беше облечен в анцуг, на краката си носеше кецовете, които инспекторът познаваше. Но дали не носеше в спортната си торба ония обувки, които бяха оставили следи по цимента? Богданов единствен между спортистите не остана да чака на крака, а се отпусна небрежно на един от фотьойлите. Личеше, че му е горещо, лицето му издаваше отегчение. Проданов дръпна настрана Ненов.

— Трябва да знам в кои стаи ще отседнат Богданов и Тончев.
— Бъдете спокоен!... — отвърна треньорът сдържано.
— И още нещо... Трябва да ги извадите за десетина минути от стаите... Само по спортни анцузи и по кецове...

Треньорът се замисли.

— С моите е лесно... Но как да направим с другите...

— Трябва! — тихичко, но твърдо каза инспекторът...

— Добре, ще я наредим.

Раздаването на стаите продължи десетина минути. Проданов видя как Ненов дръпна настрана треньора на щангистите и нещо му каза. Онзи само лекичко кимна.

— Внимание, момчета! — обади се високо Ненов. — Давам ви четвърт час да се настаните. След това всички ще се облечете в представителните анцузи и ще се съберете в хола на етажа... Да проверим и екипите, та после да сте свободни...

— Чудесно! — помисли инспекторът.

Но тревогите и лошите предчувствия растяха неудържимо в сърцето му. Спортистите започнаха да се изкачват на етажа един по един — кой с асансьор, кой пеша по стълбите. Мина и Богданов както винаги последен. За миг на Проданов му се стори, че нещо особено се мерна в погледа на младия гигант — нещо като лека насмешка ли, като ирония ли? Не беше точно същият поглед, с който го бе слисал вчера в автобуса, но все пак дали тоя дангалак не подозираше, че инспекторът кръжи около него, дали не му се присмиваше? Тая мисъл му се стори толкова глупава и невероятна, че той веднага я изпъди от ума си.

Когато инспекторът се изкачи на етажа, Ненов вече го чакаше в хола.

— Богданов е в триста и седма... Гончев в триста и петнайсета.
— А Алиев?

— И той ли? — погледнато учудено Ненов.

— За всеки случай...

— Той е заедно с Богданов...

— Добре! — кимна инспекторът. — Задръжете ги поне десетина минути... След туй ще ви чакам в малкия хол...

И инспекторът отиде в малкия хол. Когато се увери, че прегледът е почнал, той бързо влезе в стаята на Богданов. Само няколко минути му бяха достатъчни да разбере истината — вещите му бяха същите,

които бе видял и при първия обиск. Сега към тях бяха прибавени спортните кецове, с които го бе видял да влиза в хотела. Проданов обърна за всеки случай и техните подметки, но както очакваше, грайферът беше от съвсем друг тип.

С чувство на раздразнение той прегледа и вещите на Алиев. Грамадният турчин си остана и след прегледа така невинен в очите му, както и първия път.

Значи... — Гончев!... Той влезе в стаята и с един поглед обхвана багажа. Щом разгърна спортната торба, веднага видя новите обувки. Той ги обърна с трескава ръка и се отдръпва поразен назад. Обувките наистина бяха с гумени подметки, но грайферът им беше съвсем различен. Инспекторът провери внимателно цялата стая, надникна даже в тоалетната, но резултатът си остана същият.

Проданов, погледна часовника си и излезе в малкия хол, където трябваше да почака Ненов. Чувствуваше се така зле, както рядко пъти в живота си. Някакъв дявол ли му разиграваше под носа шеговити истории? Разбира се, по силата на здравата човешка логика трябваше да смята, че тайнствените обувки са на Кацарски!... Не можеше да бъде друго!... И все пак нещо в него с все сила се съпротивяваше... Нещо в него — неговата снизходителност може би... Или вътрешната признателност, която нямаше сили, да преодолее...

А да не би... Не, невъзможно... Ако престъпникът е заподозрял, че е на тясно, той би могъл да направи всичко с обувките... В последна сметка би могъл да ги изхвърли дори през прозореца. Но това предположение беше почти невероятно. Престъпникът навярно не се чувствуваше застрашен, щом така спокойно ги бе обул днес на обед и се бе разхождал с тях пред всички.

Или пък обувките са били на краката на някой друг — не между спортистите. Разбира се — как не му бе минала през ума тая мисъл. Може да е дошъл отвън, за да се срещне тук със своя помощник, и да си е отишъл... Това беше съвсем вероятно, може би това беше и самата истина.

След малко в холчето се появи Ненов, очевидно доволен, че така успешно се бе справил със задачата си. Като видя въпросително вдигнатите вежди на младежа, инспекторът неволно се намръщи.

— Пак нищо! — каза той. — Само дето ви губя времето.

Треньорът го погледна съжалително.

- Е, какво да се прави! — измърмори той.
— Бяхте ли днес с момчетата на обед? — запита той.
— Да, както винаги...
— Идвал ли е при тях в стола някакъв външен човек?
— Не, нямаше такова нещо...
— Сигурен ли сте?
— Съвсем сигурен... През цялото време бях там...

А може би срещата между престъпника и неговия съучастник е станала преди или след обедата помисли инспекторът. Но тая надежда беше вече съвсем малка. Треньорът го погледна някак съчувствено.

— Другарю Проданов, да не забравите?... Утре вечер е нашата среща с иранците... Уверявам ви, ще бъде много интересна...

— Ще дойда, разбира се... А кой от тежките ще участвува?

— Днес ръководството е решило Богданов.

— Вие доволен ли сте?

— Е, да... Това е по мое предложение...

— Страхувам се да не му натъркат вирнатия нос — каза Проданов с някаква скрита вътрешна неприязън...

— Не е изключено — усмихна се треньорът. — Даже е вероятно. Противникът му е много силен.

Мислите на инспектора отново се запиляха нанякъде.

— В четири часа иранците имат лека тренировка — обади се отново Ненов. — Ако си нямате работа — да ви заведе да погледате.

Проданов усети, че се залови като удавник за сламка за това предложение. Да върви къде да е, само да се поразсее, да не мисли.

Тренировката на борците трябваше да се проведе в една от малките спортни зали на стадиона. Двамата отидоха дотам пеша.

— Ще гледаме от балкона! — каза Ненов. — Иначе току-виж, че ни изпъдили.

Те се настаниха на един от по-задните редове. Скоро цялата група на иранските борци влезе в залата. Водеше ги нисък дебел мъж, облечен с пищна ориенталска елегантност. Половин дузина карфици и пръстени блестяха с истински и фалшив блясък по ръцете и връзката му. Той говореше високо, нервно жестикулираше, малко смешно пулеше кръглите си като на бухал очички. Зад него вървеше с тежко поклащане грамаден космат мъж, целият във вежди и със ситно къдрава коса, която бе оставила съвсем малко място за челото.

Приличаше на бивш борец — това личеше и по якия му врат, и по смазаните уши.

— Малкият е водачът им — каза тихо Ненов. — А този с веждите — държавният треньор. Изглежда тъп, но е хитър като лисица.

Борците свалиха анцузите си. Между тях веднага се откри борецът от тежка категория. На Проданов се стори, че не бе виждал през живота си такова великолепно, атлетическо тяло.

— Съвсем неизвестен борец — каза Ненов. — А преди три месеца е туширал олимпийския шампион.

— Богданов има да пати — с притаено злорадство измърмори инспекторът.

— Няма да му е лесно — съгласи се Ненов. — Ако извадехме Алиев срещу него, както не е в много добра спортна форма, и загуби — ето ти сензация. Нарочно оставихме Богданов да гълта тая гореща попара. Какъвто е вироглав и амбициозен, ще бъде интересно за гледане...

— Той знае ли с кого ще има работа?

— Казахме му, разбира се... Само се усмихна пренебрежително, разбра, че го жертвуваме. Но за плашене — у него няма такива работи...

Борците започнаха с лека гимнастика. Движенията на тежкия атлет бяха така плавни, хармонични и отмерени, сякаш беше някакъв юноша. Внезапно дебелият вдигна глава към балкона и ги забеляза. В следния миг очите му заблестяха, цял порой от гневни думи се изля от устата му. Инспекторът, който разбираше малко английски, погледна съседа си.

— Не е много любезен — усмихна се той. — Каза да вървим по дяволите и още от тоя род...

— Няма как!... Да вървим! — намръщи се Ненов.

Пред стадиона те се разделиха. Докато Проданов вървеше бавно край реката, решението изведнъж узря в главата му. Трябваше да види на всяка цена Кацарски. Трябваше да се увери с очите си в истината. И най-добре да бъде сам, да няма други свидетели. Тая мисъл го завладя така силно, че той взе първото такси, което му попадна пред очите.

Къщичката, в която живееше Кацарски, се оказа едноетажна, в дъното на зашумен от овощни дървета двор. Беше стара, паянтова

къщичка, но грижливо измазана, със сини перденца на тесните прозорчета. На почукването излезе висока, суха жена с хлътнали очи. Погледът ѝ бе спокоен, разучаващ и проникателен.

— Търся Венко Кацарски — каза инспекторът. Дали си е у дома?...

Жената не отговори веднага — все още го разглеждаше.

— Няма го! — отвърна тя най-сетне. — Той е в лагера на спортистите...

— Вие майка ли сте му?

— Да, майка...

— Е, нищо... Ще го потърся друг път...

Той беше обърнал гръб, когато майката внезапно попита:

— А какво да му кажа?... Кой го търси?...

— Аз съм от едно спортно дружество... Ще го потърся в лагера...

Нещо враждебно се появи на лицето на жената.

— И все там го търсете! — каза тя троснато. — По-добре не идвайте тук!...

— Та аз за негово добро! — смънка инспекторът.

— Знам го това добро.

Едва сега инспекторът видя ръцете ѝ. Бяха грамадни, тежки ръце — като на мъж, избелели и гъбясали от постоянното киснене в горещата вода.

— Като изгледате син, другарю, тогава ще разберете какво е да го бъхтят всеки ден по главата! — каза тя с по-мек глас, сякаш се извиняваше за припрените си думи. — И какво е да го няма с месеци.

— Не исках да ви огорча! — каза тихо Проданов и тръгна по малката пътечка, притисната от кръгли розови парички и бели вечерничета. При вратата, скована от боядисани летви, той отново видя майката — стоеше все тъй пред прага с големите си ръце и унилия си поглед, отправен някъде над главата му. Сега накъде?... Като че ли всички пътища бяха затворени... Все пак най-добре е да отиде на лагера, какво друго му оставаше да прави.

Към седем и половина пръв в лагера пристигна бай Пешо, зачервен от слънцето, със запотена на гърба риза. За да не носи само бремето на тежките мисли, Проданов му разказа за новите си

открития. Когато свърши, лицето на бай Пешо беше здравата смръщено.

— Има си хас! — каза той мрачно. — Да остана без тежък боксьор точно пред срещата с италианците...

Той помълча мрачно, после добави:

— Голям срам ще бъде за целия бокс!...

Инспекторът замълча. Малко по-късно той отново запитва:

— Не видя ли случайно с какви обувки излезе от лагера?

— Не обърнах внимание! — каза с досада бай Пешо. — Нали уж всичко проверихме... Откъде ще вземе други обувки, като изобщо не е излизал от лагера? Зер мислиш, че някой ще му ги донесе специално, за да стъпи с тях в цимента?

— Но фактът си е факт! — каза уморено инспекторът. — Някой е стъпвал!...

Към осем и половина почнаха да пристигат първите състезатели. Момчетата изглеждаха весели и ободрени от почивката, охотно се шегуваха помежду си, в спалнята закънтяха смеховете им. Смръщеното лице на треньора започна бавно да се отпуска.

— След всяко излизане в града стоя като на тръни — каза той. — По лицата ги познавам как е минало...

Кацарски се върна точно в девет часа. Инспекторът пръв видя едрата му фигура, която с непривична бързина се носеше към бараките. Когато приближи съвсем, инспекторът веднага зърна обувките му. Нямаше съмнение — това бяха старите, познати обувки на младежа.

— Добър вечер! — поздрави той приветливо.

Сега Проданов го гледаше право в очите. Беше готов да се закълне, че и боксьорът го гледа с открит и пряк, дружелюбен поглед.

— Къде походи днес? — запитва бай Пешо.

— На кино бях...

— Киното добре, но тия почивки знаеш ли за какво ви се дават?... Да се отбиете в къщи, да се видите с домашните си.

— Или по-право те да ни видят — усмихна се младежът.

— Това понякога идва ли ти на ум?

— Минах и край дома — каза младежът. — Затова щях да закъснея. Оттам дотук е цяло пътешествие... Аз си знам как съм тичал по спирките...

И като махна с ръка, влезе в спалното помещение. Проданов мълчаливо стана. Значи все пак отбил се е у дома си. А щом се е отбил, може да е оставил там сивите обувки — тия фатални обувки, които му бяха създали толкова неприятности.

— Мисля тая вечер да си спя у дома — каза той.

— Както знаеш — въздъхна бай Пешо и го погледна тревожно.

Навярно искаше да го запита още нещо, но погледна светлия прозорец на спалното помещение и замълча... И наистина това беше най-хубавото, което можеше да направи.

Малкият стадион бавно се изпълваше с хора. Пъстрият човешки поток, който течеше през вратите на стадиона, се разливаше по трибуните, като шумеше възбудено и заприщваше от време на време тесните пътеки. Скоро белият цвят като че ли погълна всичко — белите ризи и разгънатите вестници, — примесени тук-таме с цветните петна на роклите. Но жени имаше тук малко, повечето бяха мъже, които още отсега не откъсваха поглед от тепиха.

Проданов бе седнал на пейката на резервните състезатели и все още разсеяно наблюдаваше човешкото множество. Чувствуваше се удобно и приятно тук, на дъното на стадиончето, прихлупено под вечерното небе. Жегата отдавна бе минала, от едрата снага на Витоша слизаха хлад и вечерна свежест. Разноцветните копринени знаменца, които доскоро висяха умърлушено по белите пилони, започнаха лекичко да се опъват. Още половин час може би, докато дойде времето на владайския вятър, и те ще затрептят така бързо, сякаш стадиончето ще се е приготвило да отплува някъде по зелените крайречни булеварди.

И като че ли всичко предвещаваше за голямата битка. В усилвателите зашумя електрическият ток, чу се леко пърпорене, след това един далечен, дрезгав глас проговори — „проба“. Около тепиха засноваха някакви хора с ленти по ръката, започнаха да се мяркат все по-често белите екипи на съдиите. Някакъв объркан и зачервен младеж извади пред тепиха високата стойка на микрофона, след това я прибра, после пак я извади. По трибуните започнаха да избухват кратки бурички — някъде някой седнал на чуждо място, другаде сърдит и разпенен разпоредител мъкне за яката някой малчуган.

— Къде се загубихте? — обади се някакъв познат глас зад гърба му.

Инспекторът се обърна — беше Давидов, все тъй безукорно облечен, освен дето реверите на палтото му бяха заприличали малко нещо на пепелник.

— По-скоро вие изчезнахте — отвърна инспекторът, не съвсем убеден в думите си. — Предполагах, че ще ви намеря в хотела...

— Не, в лагера отидох, както бях обещал...

— Нямаше смисъл — каза инспекторът. — Пък и аз успях да попрегледам нещата му в хотела...

— И какво? — стрелна го любопитно с погледа си Давидов.

— Нищо.

— И при мен кажи-речи — нищо! — каза Давидов. — Разпитах подробно треньора и смятам, че може да му се вярва... В понеделник вечер момчетата са били в лагера... И Гончев също... Даже си спомня, че му приготвили паниран кашкавал, тъй като негово превъзходителство не обичал кокошка фрикасе...

— А след вечеря?

— Минал през спалното помещение към единайсет часа, тъй като някой тропал там с пуловете на табла. Оказало се, че играе Гончев и един от малките, Спиридон Тушев. Моят човек, разбира се, веднага им захлупил таблата. Казва, че Гончев можел да хвърля какъвто си иска зар, но с момчетата играел честно...

— Успяхте ли да поговорите с Гончев?

— Да, това е най-интересното!... Той наистина преди месец е бил във Варна. Питам го — защо!... Да настанел баща си в санаториума за костна туберкулоза. Оказа се, че Гончев се сближил с нашия старши лекар в института д-р Владимиров, а по-големият брат на Владимиров е управител на санаториума. Успели да я наредят някак си по вътрешна линия...

— И настанил ли го е?

— Да, разбира се... Гончев заминал за Варна да придума баща си. Той сам ми призна, че го изпратил там не толкова заради туберкулозата, колкото да го излекуват от неговия алкохолизъм... В тия санаториуми режимът е доста строг...

— Звучи правдоподобно! — измърмори инспекторът. — И изобщо навсякъде всичко звучи правдоподобно, а резултат никакъв...

— Ще има, не бой се — каза уверено Давидов, сякаш бе врял и кипял в тия работи. — Тука е пипал наш човек...

— Като сте разговаряли — да не би Гончев да е заподозрял нещо? — запита инспекторът загрижено.

— Лошо мнение имате за писателите! — засмя се Давидов. — Подхванах го доста изтънко... Най-напред го успокоих за призовката. Казах му, че го търсят във връзка с някаква нередовна адресна регистрация. Още повече — подхвърлих му аз, — че е бил скоро там и не е подал адресен билет...

— Да, умно! — съгласи се инспекторът.

— Тогава именно той ми разказа за какво е ходил.

— Да е споменал нещо за братчето си?

— Не, нищо...

— Има ли часовник?

— Да, има нов часовник... Не разбирам от часовници, но ми се видя доста хубав. Прилича на златен, но може и да не е... С голяма секундарна стрелка и датник...

Пейката до тях се изпълни с хора, така че трябваше да прекратят разговора. След малко зазвуча марш и двата отбора се строиха от двете страни на тепиха. Инспекторът веднага се зазяпа в иранците. Мургавият им водач изглеждаше особено тържествен, бижутерийната му витрина се беше обогатила с още няколко пръстена и карфици. Когато засвириха иранския химн, той се изпъна на яките си прасци, залепи ръцете си до панталоните и сякаш замря. Срещу тях българските борци му се сториха по-сухи, по-слаби, по-дребни на ръст, по-незначителни. Само треньорът им цъфтеше край тях с отличното здраве и с безукорния си външен вид. Най-после химните свършиха, множеството нетърпеливо зашумя. Инспекторът усети учуден как и по неговите жили мина лекия сърбеж на очакването. Някой от първите редици извика силно и дрезгаво:

— Хааайде, Мончо!...

Отвърна му дружен смях, след това слабо ръкопляскане, което постепенно се усили заедно с бученето на развълнуваните гласове. Инспекторът отново усети как няколко тръпки минаха по гърба му.

Сега на тепиха бяха останали само борците от най-леката категория. В сравнение с тях грамадният съдия, облечен целият в бяло, приличаше на слон, попаднал по някакво недоразумение зад решетката на сърните. Той се разклати тромаво и даде знак на борците да почнат. Двете дребни момчета с леки стъпки се приближиха до центъра на тепиха, без нито за миг да се изпускат из погледите си, макар да даваха вид, че никъде определено не гледат. Около една минута те като че ли

внимателно се проучваха, опитите им да се заловят един друг бяха толкова кратки, сякаш и двамата бяха нагорещени до парене. Пръв атакува българинът. Той се хвърли светкавично в краката на иранеца и го събори на тепиха. Но противникът му никак не беше склонен да се примири с тая загуба. Инспекторът видя как той енергично се опита да стане, българинът го хвана здраво за кръста и с рязко движение се опита да го прехвърли над себе си. Двете тела прелетяха във въздуха, но какво точно стана, инспекторът не разбра. Съдията на тепиха свирна, тримата странични съдии вдигнаха ръка. Борците станаха зачервени, след това грамадният съдия повдигна ръката на иранеца. Публиката мълчеше поразена — не издаваше нито звук.

— Какво стана? — запита инспекторът слисан.

— Стана, каквото стана! — отвърна огорчено Давидов. — Нашият се самотушира.

— Нищо не видях! — призна си чистосърдечно инспекторът.

По-нататък двубоят продължи с променлив успех. В следната категория след много тежка борба спечели българинът. В лека категория иранецът имаше явно физическо превъзходство, но въпреки всичките си усилия не успя да спечели точка. Едва в края на срещата в нашия борец като че ли бликнаха неочаквани сили, той свали противника си и под громкия грохот на публиката успя да го постави на мост. Но с това силите му напълно се изчерпаха и натискът беше съвсем недостатъчен да го тушира. Все пак победа по точки.

В полусредна категория се бори световният шампион Хануби. Но българският борец му даде отлична съпротива и поне в очите на инспектора изглеждаше, че има превъзходство през време на цялата среща. След реферската свирка решението на съдиите някак съмнително се забави — започна шетня около масата на главния съдия, чуха се възклицания, усилено ръкомахаше над главите на всички иранският треньор. Най-сетне говорителят извести:

— От тая среща победи по точки световният шампион Хануби.

Публиката отвърна с бурен рев на възмущение.

— Не е справедливо! — каза Давидов с въздишка. — Срещата беше най-малко равна... Но това е да си световен шампион...

Публиката продължаваше неистово да свири. Ако при друг случай Проданов попаднеше на стадиона, той просто би плюл от презрение. Нима хора, които уважават себе си, могат да издават такива

невероятни звуци?... Но сега някакво дяволче го чоплеше и него самия, тайно в душата му се искаше да надуе и той, макар и една съвсем мъничка свирчица. Най-сетне шумът поутихна, но Проданов още не беше смирил справедливия гняв в сърцето си.

— Не могат ли да се сменят съдиите? — попита той възмутен.

Давидов се засмя.

— Слава богу — не могат! — отвърна той. — Иначе никога никакво състезание нямаше да свърши...

— Но щом е несправедливо?

— Ех, ако беше само тая несправедливост на света! — въздъхна Давидов. — Лошото е, че спечелиха три срещи... Ако искаме да спечелим изобщо срещата — вече не трябва да губим...

Лесно е да се каже, но може ли да се направи? Инспекторът беше пълен с най-лоши съмнения. Но когато българският борец в средна категория победи с надмощие противника си, надеждата му почна да се възражда. Тя укрепна още повече, когато и българският борец от полутежка категория слезе от тепиха победител. Той потърка доволно ръце.

— Та Богданов ли ще загуби? — възкликна Проданов. — Той цял инспектор върти на шиш, та на един иранец ще прости!

Публиката посрещна с особен ентузиазъм тежките борци. Но ентузиазмът поугасна, като разгледаха по-добре великолепната фигура на иранеца. Реферът даде знак, борците се приближиха към центъра на тепиха. Богданов пръв започна пробите. Най-напред залови под мишницата си дясната му ръка, но иранецът с лекота я издърпа. Опита се да го дръпне към себе си за врата, но противникът му отново без усилие се освободи.

— Само за краката! — каза тихо Давидов. — Той е по-нисък и това ще му донесе предимство.

Богданов сякаш го чу — мълниеносно се хвърли в краката на противника си. Иранецът не трепна и веднага парира. С обратно хващане на ръцете в ключ той пренесе над себе си мощното тяло на Богданов и стръвно се нахвърли на пляката си. За щастие Богданов успя да се закрепил на мост, сега тялото му приличаше на дъга, опряна само на темето и петите. Върху тоя на пръв поглед толкова нестабилен мост се нахвърли цялата си тежест иранецът.

Публиката занемя. Проданов само чу как борците пред него тихо изпъшкаха.

Цели две минути иранецът задържа Богданов в това отчаяно положение. Имаше мигове, в които инспекторът бе убеден, че съпротивата му виси на косъм. Но имаше и мигове, в които дъгата изглеждаше така несъкрусима, че иранецът пъшкаше безпомощно в бурните си напъни. Той се покри с пот, дишането му стана така тежко, че инспекторът го чуваше от мястото си. А как ли се чувствуваше Богданов? Каква беше тая невероятна воля, която все още му даваше сили да устои?

Инспекторът не видя как най-сетне Богданов успя да стане. Това той по-скоро разбра от спонтанния вик на публиката — истинска, внезапна експлозия на надежда и радост. На Проданов се стори, че българинът е разярен до крайна степен — така диво блестяха очите му. Едва станал, и той веднага се хвърли във втора атака, така неочаквано, че иранецът се намери в партер.

— Страшен човек! — избърбори Давидов с възхищение. — Истински българин!

По-нататък борбата протече с променлив успех. Богданов втори път свали иранеца на тепиха, но всичките му опити да го пренесе се оказаха безрезултатни. При опит да го залови за крака иранецът ловко парира и след миг се оказа на горна позиция. Богданов яростно се опита да стане, но иранецът здраво го бе затиснал. В един миг той вплете десния си крак в десния крак на Богданов. Това беше хватката „сарма“ — много трудна за изпълнение, но много ефикасна. Положението на Богданов отново се влоши. Когато натискът на иранеца стана неудържим, Богданов, изглежда, разбра, че не бива повече да рискува, мина светкавично през мост и се изправи.

— Зле върви, ще загуби! — каза тихо Давидов.

Но очевидно Богданов не мислеше да губи. Той продължи да атакува яростно, но иранецът, застанал като дънер в центъра на ринга, отблъскваше всичките му атаки, ревниво пазеше аванса си. Най-сетне Богданов успя да свали за трети път противника си и без да губи нито секунда, с обратно обхващане на бедрото успя най-сетне да пренесе огромното тяло над себе си и със страшна сила да го хвърли на тепиха!... Сега или никога!... Иранецът падна на мост, но докато Богданов успее да го захлупи — той застана в първоначалното си

положение. Макар работата съвсем да не бе доведена докрай, но публиката ликуваше — авансът на иранеца бе значително намален.

— Три минути до края! — оповести спикерът.

Но последните усилия като че ли бяха изчерпали силите на българския борец, атаките му станаха по-слаби. Времето застрашително минаваше и иранецът се стабилизираше все повече и повече. Богданов най-сетне успя да маскира едно свое движение и рязко се хвърли в краката на противника си. Точно в тоя миг, за да се задържи, иранецът го прихвана с две ръце през кръста. Сега положението му беше много изгодно за контраатака — да го пренесе над себе си. Но той като че ли се уплаши от риска, пък и повече точки за победата и без туй не му бяха нужни. Именно това мигновено колебание използва Богданов и вместо да го свали в партер, залови с две ръце неговите две ръце под мишниците си. Над стадиончето проехтя такъв спонтанен вик, че инспекторът трепна. Какво се бе случило?... На вид нищо хубаво. Богданов бе все тъй на колене върху тепиха, обгърнат целият от огромната маса на иранеца. Тогава защо публиката ликуваше?

— Ръцете виж! — подвикна му Давидов, без да сваля поглед от тепиха.

Най-после Проданов разбра. Всъщност не иранецът държеше Богданов, а той го притискаше с все сила към гърба си. В същото време, опрян здраво на тепиха, той се мъчеше да извади главата си встрани и с натиск с гърба да постави иранеца под себе си и когато той загуби съвсем опората си, да го притисне със своя гръб до тепиха. Но това като че ли извеждаше невъзможно да се осъществи. Иранецът все още имаше здрава опора на краката си и напругаше цялата си исполинска сила, за да се издърпа назад. Кой от двамата щеше да надделее? Сега напрежението у двамата растеше непрекъснато, мускулите се опъваха до скъсване. Най-после инспекторът разбра — положението на Богданов бе по-стабилно и той бавно взимаше връх. Фигурата на иранеца се изкриви и започна бавно да се накланя назад.

— Още една минута! — извика някой силно от пейката.

Но гласът му потъна в невъобразимия шум, който идваше от трибуната. Публиката бе станала на крака и бурно окуражаваше българина. Иранецът се подгъна още малко, фигурата му се наклони съвсем.

— Свършено е с него! — избърбори със засъхнали устни Давидов. — Само време да има...

— Четиридесет секунди! — изкрещя резервният състезател.

Какво са четиридесет секунди! При това иранецът успя най-сетне да намери устойчива позиция и се задържа.

— Крака... крака! — реवेशе бясно публиката.

Богданов сам бе разбрал това, защото гледаше с възпалените си очи право в краката му. Но какво може да направи, като ръцете му са заети. С рязко движение той премести позицията си върху тепиха и още по-здраво притегли иранеца към себе си. Вече не се чуваха никакви крясъци, всичко бе потънало в един общ шум, който бушуваше като водопад и заливаше стадиончето.

— Двайсет секунди!...

Но Богданов надали можеше да го чуе. Треньорът скочи на крака и показа с ръце — петнадесет секунди.

— Свършвай го! — кресна той.

Едва сега Богданов го видя, лицето му някак особено се изопна — като на мъченик! — помисли инспекторът поразен. Много добре се видя как той събра в последно напрежение силите си, как се опънаха мускулите му. Иранецът омекваше все повече и повече, лицето му се изкриви болезнено. Най-сетне той загуби равновесието и тежко положи плещите си на тепиха. Туш!... Но Богданов продължаваше да го натиска яростно с гърба си, сякаш все още не беше сигурен, че работата е доведена докрай. В целия стадион може би само инспекторът не подскочи като топка във въздуха, само той не закрепця и не заблъска по рамената съседа си. Най-после Богданов се осъзна, скочи бързо на крака и усмихнато подаде ръка на иранеца. Но тоя жест тъй си и пропадна — иранецът махна сърдито ръка, стана сам и мрачно се отправи към треньора, който седеше на своето място с неподвижно лице. Бе загубил техният любимец, бе загубил и целият отбор. И не можеше нищо да се възрази — победата бе съвсем чиста.

Докато излизаха от стадиона, Давидов оживено обясни:

— Драгиевата хватка е наш, български специалитет... Рутинирани борци мъчно се ловят на нея, умеят да се пазят... Но който се хване — избавление няма...

— Защо „драгиевата“?

— Тъй е наречена — на името на един наш борец... Драгия Колев, чобанина, народен борец — всички го знаят...

— Изглежда, че не всички! — засмя се инспекторът.

Той зърна между публиката Ненов и сърдечно го поздрави. Сдържаният младеж изглеждаше сега детински щастлив, че беше удоволствие да го гледа човек.

— Ами елате да поздравите и момчетата, другарю Проданов! — каза треньорът, ухилен до уши.

Инспекторът сам не разбра кога се е озовал в гардероба. Вътре беше пълно с хора, които се здрависваха разгорещено, които се тупаха по рамената, които възбудено приказваха. Разбира се, най-голяма беше групата около Иван Богданов, там разговорите бяха най-оживени. Инспекторът спря нерешително. Кого всъщност да поздрави, кой има нужда от неговите поздравии... Не стига, че до вчера ги беше ругал, ами сега се пъхаше тук с ръката си. Тъкмо се готвеше да си тръгне и Богданов сам го забеляза. Той се усмихна някак особено и приветливо му кимна. Проданов приближи до него и му подаде ръка.

— Браво! — каза той искрено. — Струва ми се, че тая последна минута цял живот няма да я забравя...

— Благодаря ви, другарю инспектор! — отвърна зарадван младежът.

Инспектор ли? В първия миг Проданов просто не осъзна думата, после го погледна сепнато.

— А какво? Ние знаем ли се? — попита той смаяно.

Младежът се засмя.

— Тъй си и мислех — че не сте ме познали! — каза той. — И как ще ме познаете — има девет години оттогава...

Инспекторът го погледна втренчено. Беше отличен физиономист, но това лице нищо не му подсказваше.

— Признавам, че не мога да си спомня! — каза той откровено.

— Живеехме на един етаж. Лазар Богданов не помните ли?

— А, Ванчо! — възкликна инспекторът. — Зер си ти?

Младежът с удоволствие се смееше. Та как ще познае онова дванайсет-тринайсетгодишно момче, доста дребно, но яко и необикновено палаво, което с такъв респект и уважение го поздравяваше, когато се срещнеха по стълбите. Как може от такъв дребосък да израсне такъв гигант?

— Много се зарадвах, като ви видях в лагера — каза той и бегло се огледа. — Ако не е тайна, наистина ли като лектор, другарю Проданов, или по работа...

— Ти как мислиш? — попита леко забъркан инспекторът.

— Мисля, че като лектор...

— И двете — каза инспекторът.

— Аз за всеки случай си мълчах — каза младежът. — Никому нищо не съм казвал...

— За това наистина ти благодаря! — каза Проданов искрено.

— Еей, другарю Проданов, да знаете като момче как съм мечтал да работя при вас. Това ми е била най-голямата мечта в детството — да стана детектив — както ние момчетата казвахме...

— Още не е късно — усмихна се Проданов.

— А, не — късно е!... Какъв разузнавач ще бъда аз, като ме познава целия град... И като ще стърча една глава над всички...

В гардеробната влезе председателят на съюза и се упъти усмихнат към Богданов. Проданов скромно се оттегли настрана, но в последния момент председателят го забеляза и свойски му махна с ръка.

— Плодовете на просвещението, а? — усмихна се той. — Вървят напред като при атаката на Одрин. Отсега нататък за друг лектор няма и да помислиме...

— И аз тъй смятам, че всичко се дължи на мен! — отвърна инспекторът.

Проданов използва всеобщата залисия и неусетно се измъкна навън. За негова изненада Давидов все още го чакаше.

— Отписах и Богданов от тефтера! — каза той замислено.

— Как тъй?... По симпатия? — погледна го любопитно Давидов.

— Не — по факти...

Той въздъхна и добави:

— Каквото и да е — обявявам мораториум до вторник... Пък след туй ще видим...

— Нещо ви изчезна апетитът! — засмя се Давидов. — След мораториума да не последва амнистия?...

— Само това не може да стане! — отвърна Проданов сериозно.

— Да не забравите, че утре е нашата среща?...

— Ами! — едва не възкликна инспекторът. — Отсега нататък само по стадионите ще ме търсите...

— Вие се шегувате, но това наистина е един интересен живот — каза Давидов. — Тук човек може съвсем да се забрави.

— Наистина може! — съгласи се Проданов и посочи дискретно ревера на палтото му.

И наистина основният цвят на дрехата му твърде слабо личеше от цигарената пепел, с която писателят изобилно се бе наръсил.

Проданов не излъга — той беше един от първите, който зае своето място в стадиона, — както и през вчерашния ден на пейката на резервните състезатели. Но сега той бе самичък — Давидов бе зает с гостите си. Той дойде само за минутка, поздрави го сърдечно и се огледа — доста по-трескав и възбуден от вчерашния ден.

— Малко публика! — каза той тъжно. — Борците са къде-къде пред нас!...

— Може би противникът ви е слаб.

— Ха!... Противникът ни е отличен!

— И ще ни победят?

— Това е сигурно!...

— Тогава как искате да има хора? — каза учудено инспекторът. — Ако знаех, може би и аз нямаше да дойда. Състезание има само когато краят не е известен... Иначе какво състезание е това?

Давидов го погледна обидено.

— Да не мислите, че ще им поднесем победата на тепсия? — каза той. — И в края на краищата не само крайната победа е важна... Това не е футбол...

Но инспекторът беше точно на обратното мнение — крайната победа е важна. Все пак той жалеше новия си приятел и не посмя да каже гласно своето мнение.

— Ще бъде интересно, ще видите! — каза Давидов и изчезна към съдийската маса.

Но нищо в обстановката не обещаваеше такъв спектакъл. Цветният поток, който се разливаше по пътеките, не бе нито така шумен, нито така пълноводен. Хората седяха спокойно по местата си, без да издават признаци на нетърпение. Дори владайският вятър след днешния ден не бе така силен, както снощи, и флагчетата едва се появаха върху белите пилони. Заразен от всеобщото настроение, Проданов извади вестник, но скоро го скри. Все пак мъчно се чете

вестник, когато в кръвта, макар и лекичко, пъпли гъделът на очакването.

Когато състезанията почнаха, инспекторът се убеди, че Давидов е бил добросъвестен. В първите три категории победиха поляците. Инспекторът го виждаше от мястото си на съдийската маса — лицето му беше спокойно, не личеше да е разтревожен или потиснат.

Но ето, че в полусредна категория победи българин. На изтласкването, което реши неговата победа, публиката зашумя, одобрителни викове закънтяха над стадиончето. Българинът закрепи щангата на неподвижни ръце, публиката възторжено ахна. Около съдийската маса настана някаква лека суматоха, някакъв неразбран глас се издигна над другите, но Давидов, леко усмихнат и вежлив, успя да отблъсне атаката. Постижението беше признато.

След това дойде още една победа на българския отбор — тоя път в полутежка категория. Но крайният изход на срещата беше вече решен — поляците имаха необходимите четири победи. Сега Гончев и да спечели — мислеше инспекторът, — туй ще бъде повече въпрос на престиж. Той се обърна — край него седяха неколцина състезатели, които бяха приключили срещите си. Когато споменаха името на Гончев, тръпка на възбуждение мина през малката им групичка, те нещо оживено заприказваха.

— Как мислите за Гончев — добър ли е? — попита Проданов предпазливо.

— Страшен е! — с нескрито възхищение се обади един от младежите.

— А полякът?

— Какво — полякът?

— Полякът добър ли е?

— Ха! — възкликна щангистът, малко шокиран от невежеството на съседа си. — Втори в Европа!

Най-напред излезе полякът, посрещнат с ръкопляскания. Когато се показа българинът, ръкоплясканията бяха далеч по-бледи. И нямаше нищо чудно в това — за публиката той беше ново и съвсем неизвестно име. Инспекторът любопитно се взря изглеждаше някак безизразен, мълчалив, съсредоточен в себе си. Към никого не се обърна, никого не погледна, на никого не заговори. И ръкуването му с противника беше някак мрачно и неохотно. Полякът го погледна снизходително, но все

пак любезно му се усмихна. Гончев не отвърна нищо на неговата любезност, само се наметна с анцуга си и седна наблизо.

Пръв се изправи пред щангата полякът. Предстоеше да се извърши първото движение — повдигането. Технически то е най-просто от трите и служи главно за проба на естествената физическа сила на спортиста. Полякът започна със сто и четиридесет килограма, солидно начало, за да се получи добро постижение в трибоя. Той се наведе над щангата, прихвана я здраво и с плавно движение я вдигна до гърдите си. Сега оставаше най-трудното — да я повдигне на обтегнати ръце. Съдията даде знак, могъщите ръце се напрегнаха и огромната тежест плавно се понесе нагоре. Още един миг — ръцете се обтегнаха, движението замря.

— Пусни! — изкомандува съдията.

Полякът леко постави щангата на дъсчения подиум.

Инспекторът сам не разбра, че изръкопляска. Уж нищо особено не беше се случило, но движението беше така плавно, гладко и сигурно, от него лъхаше такава красота на спорта. И публиката оживено ръкопляскаше. Полякът се поклонил с вдигнати ръце и се оттегли назад.

— Първият си опит ще извърши Гончев — България! — обяви говорителят. — На щангата сто и петдесет килограма...

Публиката ахна. За пръв път българин започваше с по-голяма тежест от поляк. И при това десет килограма повече. Но ръкоплясканията бяха доста сдържани — очевидно зрителите все още не вярваха, че ще вдигне тежестта. Асистентите веднага прибавиха по пет килограма от двете страни на щангата и се оттеглиха настрана.

Гончев бавно приближи до щангата. Известно време той стоя над нея, като че ли дълбоко замислен над това, което му предстоеше да направи. След това клекна, хвана щангата и е чудна лекота я вдигна до гърдите си.

Взрив от овации прокънтя над изненаданата публика.

Две секунди и съдията плесна с ръце. Новата блестяща щанга се понесе към небето и замря. Още две секунди — нито мускул не помръдваше в могъщата фигура на атлета.

— Пусни!

Гончев внимателно остави щангата.

Публиката бурно откликна на успеха му, но той нито я погледна, нито се поклони, само мълчаливо се оттегли назад. Но инспекторът ясно забеляза — когато мина край поляка, онзи доста озадачено го погледна.

Сега предстоеше полякът да направи втория си опит. Какво ще прибави към първоначалната си тежест? Сигурно поне пет килограма, ако не иска сериозно да изостане.

— Щангата тежи сто и петдесет килограма! — обяви говорителят.

Полякът внимателно опипваше лоста на щангата, сякаш беше някакво живо същество. Още миг и започна повдигането. Той я изнесе сполучливо до гърдите си, но инспекторът смътно почувствува, че в движението му няма тая плавност и сигурност, които го поразиха първия път.

Съдията плесна с ръце. Във втория момент се чувствуваше нещо мъчително и затормозено, но все пак полякът вдигна огромната тежест на прави ръце.

Внезапно светнаха две червени лампички.

— Не се зачита! — съобщи говорителят, като едва скриваше, чувствата си на облекчение.

Той се обърна към главния съдия, запита нещо и добави:

— Състезателят отлепи петите си от подиума...

Но инспекторът нищо не бе забелязал. Той следеше с вълнение как съдиите прибавят нови тежести.

— Гончев България, ще направи втория си опит със сто и шейсет килограма...

Взрив от възхищение. Сто и шейсет килограма! — мислеше инспекторът. — Ако ги вдигне на прави ръце, та на гръб ли ще му бъде трудно!... Наистина точно толкова тежеше касата с резервни части. Гончев се изправи пред щангата, после клекна пред нея и залови лоста. Сега дори муха да беше бръмнала — би се чула.

Първата част на движението беше успешна — щангата опря в гърдите му. Но сега втората част беше много по-бавна, щангата сякаш потрепери за миг, после Гончев я закова на обтегнатите си ръце.

Нито звук!...

— Пусни!...

Едва сега като буря прогърмяха аплодисментите. Гончев отпусна тежко щангата, вдъхна няколко пъти въздух и се оттегли.

Полякът сякаш не бързаше с третия опит. Инспекторът забеляза как той оживено разговаря с треньора, после тръсна сърдито глава и почна да съблича анцуга си.

— Може да прибави още пет — обади се един от щангистите. — На световното миналата година вдигна сто петдесет и пет.

Ще рискува ли, за да намали разликата? Борбата още не беше свършила, той можеше да търси реванш в другите две движения на трибоя...

Говорителят побърза да разреши съмненията на зрителите.

— На щангата сто петдесет и пет килограма! — обяви той.

Полякът се изправи пред щангата. Лицето му сега беше много по-съсредоточено и напрегнато в сравнение с миналия път. Но опитът, макар и извършен с крайно напрежение, беше успешен.

Все пак българинът имаше вече аванс от пет килограма. Ще прибави ли през третия опит нещичко към своя актив?... Сигурно!... При втория опит все още се чувствуваше у него резерв от сили.

— Третият опит на Гончев — сто седемдесет и пет килограма! — обади се развълнувано говорителят.

Публиката замря. Това наистина беше нечувано. Инспекторът погледна към Давидов, който седеше от дясната страна на главния съдия. И по неговото лице личеше вълнение — да, точно вълнение, но не и тревога.

За трети път Гончев се изправи пред щангата. Сега вече цялото стадионче неудържимо ръкопляскаше. Но Гончев сякаш нищо не виждаше и нищо не чуваше, стоеше като истукан пред щангата.

— Моля, тишина! — каза нервно говорителят. — Не смущавайте състезателя!...

Публиката млъкна, сякаш някой ѝ бе запушил устата. Гончев взе щангата и я понесе към гърдите си. Бавно наистина, но безупречно, сякаш я теглеше някакъв мощен мотор. При втората част на движението лявата му ръка като че ли омекна, положението му за миг стана критично. После, като напъна всичките си сили, той обтегна ръце.

— Пусни!...

Двайсет килограма повече при първото движение на трибоя?...
Може ли някаква сила да стопи такъв съкрушителен аванс?

Но изхвърлянето излезе несполучливо за Гончев. И двамата щангисти започнаха първия си опит със сто тридесет и пет килограма. Полякът изхвърли щангата на прави ръце с разножка, след това с лекота се изправи. Личеше, че е далеч зад предела на своите възможности. При своя пръв опит Гончев направи фал — докосна с коляното подиума.

При втория си опит полякът изхвърли сто и четиридесет килограма. Сега Гончев, макар и трудничко, вдигна сто и тридесет и пет.

При третия опит полякът явно реши да атакува с все сила — прибави още десет килограма към тежестта. Като напрегна всичките си сили, той наистина успя да вдигне щангата — чисто, без грешка.

Сега авансът на Гончев се беше стопил до пет килограма. Ще се примири ли той с това?

— Трети опит на Гончев — сто и четиридесет килограма! — обяви говорителят.

Отново публиката избухна в окуражителни аплодисменти. Гончев успя да изхвърли тежестта, но опря коляното на подиума и опитът му не бе признат.

И тъй — само пет килограма аванс.

При изтласкването и двамата започнаха със сто осемдесет и пет килограма. И двамата ги вдигнаха.

„По дяволите! — мислеше инспекторът със сухо гърло. — Ще изляза от туй проклето място с разстроено сърце. А отде да знае, че в него се е крила такава страдна запалянковска натура?“

При втория опит полякът изтласка сто и деветдесет килограма. Ще може ли да направи това и българинът? Вече малцина вярваха в тая възможност. Но когато Гончев ги изтласка и замръзна като статуя на подиума — публиката сякаш полудя.

— Смут в лагера на противника! — извика някой с тържествуващ глас.

Инспекторът погледна — полякът крачеше нервно напред-назад, лицето му бе почервенияло от прилив на кръв. След това приближи треньорът му, двамата нещо оживено и възбудено заговориха. Необикновено оживление се чувствуваше дори на съдийската маса.

— Свършено е с поляка! — обади се отново съседът на инспектора. — Сега даже да вдигне сто деветдесет и пет — пак нашият ще бъде пръв.

— Как пръв? — не разбра инспекторът. — Тогава се изравняват!...

— Е, да, но Гончев е с десет килограма по-лек!... Победата ще присъдят на него!...

Полякът отиде до главната съдийска маса. Очите на Давидов някак особено блеснаха.

— На щангата двеста килограма! — обяви говорителят при всеобщо мълчание. — Пет килограма повече от неговия личен рекорд...

За последен път полякът застана пред щангата. Вдигането до гърди той извърши с мъчително усилие — сякаш могъщите мускули се късаха под гладката му кожа. На инспектора се струваше, че всеки миг ще рухне под огромната тежест. Но изтласкването той извърши така рязко и технично, че щангата сякаш хвъркна. Най-тежкото беше да я фиксира неподвижно. Имаше мигове, в които на всички се струваше, че ще падне зад гърба му или ще се изкриви на една страна, но най-сетне с върховно усилие успя да я задържи.

— Пусни!...

Полякът я пусна с неочаквана лекота.

Какво оставаше за Гончев, освен да прибави още пет килограма към своите сто и деветдесет. Ще успее ли?

Инспекторът едва не обърна гръб — така тежко му се струваше да понесе една несполука на българина... Или пък да вярва в силите му? Защо да не вярва?... Сега вече и публиката мълчеше с притаен дъх — толкова бе нараснало напрежението.

Първият такт Гончев като че ли извърши по-леко от поляка. Но изтласкването бе някак несръчно изпълнено и макар ръцете му да се изпънаха, той не можа да задържи щангата и тя с трясък се строполи на пода.

Свършено!...

— Видя ли какъв богатир? — каза Давидов, като напускаха стадиона. — А при това няма все още ни опит, ни техника. След една-две години името му ще гърми по цял свят.

Инспекторът нищо не отвърна, безкрайно огорчен от загубата. А къде ще бъде след една-две години?... Може би наистина по световните арени, а може би...

Точно в десет часа Траян влезе в кабинета на своя шеф. Намери го прав до прозореца и така дълбоко замислен, че дори не усети влизането му.

— Другарю Проданов, Гончев е тук! — каза вежливо Траян.

Инспекторът трепна и се обърна. Траян се изненада, като видя колко потъмняло и мрачно е лицето му.

— А, дойде ли? — попита той сякаш без никакъв интерес.

— Съвсем навреме, другарю Проданов!... Като истински немец.

— Как ти се видя?

Траян малко се поколеба. Психологическите анализи не влизаха в системата му, за него те винаги си оставаха несигурни величини.

— Доста умислен, другарю Проданов...

— Възможно е да му тежи загубата от вчера! — отвърна инспекторът с едва доловима хладина в тона си. — Добре, доведи го!...

Траян кимна и излезе. През течение на годините при инспектора бяха довеждани стотици и стотици хора — невинни и виновни, храбри и малодушни, откровени и потайни, хитри и невинни като деца, лъжци, лицемери, двуличници. Дългата практика бе го научила да разчита на първия поглед, на впечатлението от първото сблъскване. Сега той можеше да различи безпогрешно страха от тревогата, изненадата от учудването, смущението от чувството за вина, искрено възмущение от фалшивата преструвка и дори понякога най-трудното — истинското спокойствие от вътрешната сигурност, че престъплението е недоказуемо. Разбира се, много често се сблъскваше в непроницаема стена — това бяха силните и волеви натури или пък тия, които бяха приели риска за естествен, а наказанието за неизбежно зло, което винаги може по някакъв начин да се прескочи.

На вратата лекичко се почука, след това Гончев влезе в кабинета му. В първия миг той сякаш не го позна, след това в погледа му светна

учудване. Да, учудване — не страх! — забеляза отчетливо инспекторът.

— Вие ли сте? — попита Гончев, без да сваля от него учудения си поглед.

— Да — каза инспекторът. — Това странно ли ви се вижда?

— А, не — защо пък? — малко смутено отвърна щангистът.

— Седнете, Гончев любезно го покани инспекторът.

Гончев се отпусна на стола и той застрашително изскърца под него. Изглежда, че щангистът забеляза това, защото едва забележимо се усмихна — с чувство на малка вина, но и на известна гордост в същото време.

— Няма нищо чудно, разбира се! — каза инспекторът усмихнат. — Лектор не е професия!... Всички лектори се занимават и с нещо друго...

— Да, знам — измърмори доста неразбрано щангистът.

Траян, който бе седнал на свободното бюро, извади листове и кутийка с моливи.

— Снощи бях на срещата с поляците — каза инспекторът. — Макар да загубихте, направихте ми много силно впечатление.

Нещо като благодарност се мярна в погледа на щангиста.

— Още не ме бива — каза той неловко. — Но каквото можах — направих.

— И ще направите много повече... Кой може да се похвали, че е почнал като вас?

Настана кратко мълчание, през което Траян доста критично измери с поглед началника си. Това никак не му се стори подходящо начало за започване на разпит.

— А сега да ви кажем за какво сме ви извикали! — каза инспекторът с променен глас.

— Не е ли за адресния билет? — трепна неуловимо щангистът.

— За съжаление — не е... Но не ви казахме, не искахме да ви тревожим преди срещата. Касае се за вашето братче...

— За Минчо?

— Да, за Минчо... Като служител в хотела на „Балкантурист“ той е извършил няколко много сериозни кражби.

Гончев силно почервения, сянка от гняв мина през погледа му.

— И аз си помислих туй...

— Кога си помислихте? — запита бързо инспекторът.

— Като ми подари часовника... Ей този часовник! — показва той с малко нервен жест. — Аз му казах направо — „Слушай, да не си го откраднал?“ Тогава как не ми се кле момчето!...

Инспекторът го погледна внимателно. Стори му се някак неестествено Гончев така бързо и леко да издаде братчето си.

— Този часовник е наистина краден! — каза той. — При разпита Минчо е признал, че ви го е подарил!...

Траян отново се намръщи. „Не, това наистина не е никакъв разпит! — помисли той. — Трябваше направо да го обвини!“

— Аз не знаех — каза мрачно Гончев. — Каза ми, че го е купил от някакъв германец. Даже искаше да ме води при него...

— Това вие казвате!... А другарите там се съмняват — може да сте знаели, че е краден...

— Аз да съм знаел? — възкликна щангистът възмутено. — Та аз щях да му откъсна врата като на пиле...

— Това са думи, Гончев!... А как ще го докажете?

Щангистът погледна втренчено инспекторът. Нещо неизмеримо тежко и мрачно имаше в тоя поглед, нещо враждебно и глухо. Само един миг инспекторът се бе превърнал за него в ненавистен враг.

— Защо ще доказвам! — рече той. — Не искам нищо да доказвам!...

— Това няма да има добри последици за тебе!...

— Много важно! — изсумтя враждебно щангистът.

— Наистина е важно! За тебе са гарантирали хора!... И те са вярвали в теб!...

Щангистът трепна.

— Добре!... А те как ще докажат? — попита той бавно.

— По пътя на логиката! Как може едно момче с никаква заплата да подарява и скъп и хубав часовник?

— Часовникът не е нито хубав, нито скъп! — каза троснато щангистът. — Това е най-прост и евтин часовник...

— Дайте да го видя!...

Гончев така рязко го смъкна от ръката си, че едва не скъса каишката му. Само един поглед беше достатъчен на инспектора да разбере, че щангистът е казал истината. Макар да имаше хубава външност, часовникът беше най-обикновен, с цилиндров механизъм.

— Да, прав сте! — каза инспекторът.

— В чужбина те нищо не струват! — продължи развълнувано щангистът. — Пък някои чужденци, като видят зор, ги продават почти без пари...

Инспекторът прибра часовника.

— Както виждате, когато говорим разумно — по-лесно се разбираме! — каза той. — А ако бяхте погледнал по-разумно и на подаръка!... Още повече, че тая мисъл ви е минала през главата.

— Мина ми — отвърна Гончев мрачно. — Но не повярвах... Та ако бях повярвал — тъй ли щях да оставя работата?... Като че ли не знам аз какво е...

Гончев внезапно прекъсна думите си, намръщи се и млъкна. Но инспекторът много добре почувствува какво искаше да каже той. Наистина кой по-добре от него можеше да знае какви ще бъдат последиците?

— Както виждате, по начало ние погледнахме на тая история с доверие към вас — продължи инспекторът. — От Варна се получи нареждане да се явите там на разпит. Но ние издействувахме да ви разпитаме тук... За това трябва наистина да благодарите на вашия председател...

— Той знае ли? — трепна Гончев.

— Да, знае...

Щангистът така дълбоко се изчерви, че инспекторът се взря в него с изострено внимание.

— И повярва ли?

— Той ще повярва на това, което ние ще му кажем.

— Не, не съм виновен! — възкликна щангистът с някаква особена горещина.

— Добре, Гончев! — кимна инспекторът. — Нека да смятаме тая история за приключена. Ще съобщим във Варна, че вашите отговори са ни удовлетворили...

Щангистът отново наведе глава, помисли малко, после тихо каза:

— Благодаря ви за туй! Но то какво ли поправя?... Момчето ще си отиде за нищо. Мислех да го взема с мене, но не дойде... Свикнало е с морето...

Настана кратко мълчание.

— Имам още един въпрос към вас — каза най-сетне инспекторът.
— Спомняте ли си къде сте били в понеделник вечерта?...

Нищо не трепна по лицето на щангиста.

— В лагера бях — отвърна той веднага.

— И никак не сте излизали?

— Понеделник вечерта ли казахте? — погледна го щангистът. — Ами никъде не съм ходил, разбира се. Не съм мръдвал през цялата седмица...

— Гончев, аз ви дадох доказателства за добро отношение и доверие. Но трябва и вие да бъдете добросъвестен! Помислете си добре!... Може пък да сте забравили!...

Лицето на щангиста отново потъмня и се затвори в себе си.

— Никъде не съм излизал! — каза той. — Вечер ни е забранено...

— Знам, че е забранено, но някои все пак излизат... Я момичета, я някой приятел дойде на входа... Не е престъпление да го поизпрати човек. В края на краищата вие сте там доброволно и никой няма да ви попречи, ако поискате да си отидете... Моля ви — спомнете си добре!...

— Какво има да си припомням! — отвърна нетърпеливо спортистът. — Може ли да се забрави туй — че си избягал от лагера вечерта! Никога не съм бягал от лагера — ни денем, ни нощем!

В този момент на вратата се почука и в стаята влезе Якимов — разузнавачът с червената коса. Рано сутринта инспекторът бе го изпратил за важна проверка и сега в миг го обхвана с погледа си. Лицето на разузнавача изглеждаше някак особено възбудено.

— Другарю инспектор! — започна Якимов нерешително.

— Чакай вън! — прекъсна го началникът му.

Той прекоси стаята и излезе в коридора. Сега лицето на Якимов изглеждаше още по-възбудено.

— Другарю инспектор, намерих обувките! — каза той тихо.

— Къде са?

— В моята стая!...

— И ги намери у Кацарски? — запита инспекторът с изстинало сърце.

— У Кацарски, разбира се!... Неговата майка ми ги даде!

— Добре!... Донеси ги при мен, след като Гончев излезе...

Инспекторът се върна в кабинета си. Гончев седеше на стола си с наведена глава. Траян го погледна любопитно, но инспекторът замълча.

— Това ни е достатъчно, другарю Гончев! — каза инспекторът спокойно. — Можете да си вървите!...

Гончев стана от мястото си. Инспекторът му подаде ръка и добави все тъй спокойно и дружелюбно.

— И не се сърдете — ние изпълняваме дълга си!... Пък като се видим следния път — надявам се да ви поздравим като победител.

— Понякога на човек всичко му се отщява! — отвърна с въздишка Гончев.

Щом щангистът излезе от стаята, инспекторът бавно се обърна към своя помощник.

— Най-после тия проклети обувки се намериха! — каза той. — Ей сега Якимов ще ги донесе...

— Брей! — възкликна зарадван младежът. — Само дето си губехме времето с другите!... На ваше място, другарю Проданов, отдавна да бях го претарашувал!

Инспекторът нищо не отвърна, гледаше с неподвижно лице през прозореца. В тоя миг му се струваше, че по-неприятна изненада никога не е преживявал. Вратата отново се отвори, в стаята влезе Якимов с пакет в ръка. Той го остави на бюрото и разгъна хартията. Бяха точно такива обувки, каквито инспекторът очакваше да види — чуждестранни, светли на цвят, с гумени подметки. Когато ги обърна, той от първия поглед се увери, че грайферът е същият.

— Как ги взе? — попита инспекторът.

— По най-простия начин! — отвърна Якимов с усмивка. — Просто казах на майка му, че Венко ме праща за обувките. Щял уж някому да ги продаде, тъй като му били широки. Тя ме погледна сърдито, но нищо не каза. Помислих даже, че не ми е обърнала внимание, но след малко ми ги тресна пред краката и отново влезе вътре.

— Добре! — каза инспекторът. — А сега вземете служебната кола и доведете Кацарски!... Най-много след половин час да бъде тука!...

Много неща могат да минат през ума на един човек за половин час. Но тоя път инспекторът като че ли не искаше да мисли. Беше се

случило най-лошото и като че ли най-невероятното. И всичко беше така чуждо на ума му, на чувствата му и на неговата дълга практика, че той веднага реши — не бива да мисли повече! И нищо повече да не предполага! Ето сега Кацарски ще дойде и всичко ще се разреши.

Кацарски влезе в стаята му след четиридесет минути. Като видя инспектора зад служебното бюро, очите му се отвориха широко от смайване.

— Тук ли работите, другарю Проданов? — запита той с такъв тон, сякаш се беше случило някакво недоразумение.

— Да, тук! — каза Проданов хладно. — Седни!

Кацарски седна, без да сваля погледа си от инспектора.

— Нещо неприятно ли е станало? — запита той с лека тревога в гласа си.

— Сега ще разберем това!... Само те моля и предупреждавам да ми говориш истината. Каквото и да е — за тебе това с най-доброто.

Едва сега Кацарски учудено се огледа. Траян беше взел молива си и го гледаше с нетрепкащ поглед.

— Нищо не разбирам! — измърмори той.

— Сега ще разбереш!... Спомняш ли си, че миналия понеделник бяхте в отпуск из града?

— Да, спомням си! — каза младежът смутено.

— Добре, кажи ми сега къде си бил през цялото време?

— Ами... къде бях?... Най-напред се срещнах с моята приятелка. Отидох да я взема от тях... След туй... Да, след туй отидохме на кино.

— На кое кино?

— На „Благоев“... От шест до осем... След туй вечеряхме в „Тунела“...

Дотук Кацарски отговаряше бързо, уверено и спокойно. Лицето му бе станало сериозно и малко навъсено, той вече избягваше да срещне погледа на инспектора.

— А след това?

— След това нищо... Постояхме докъм десет часа, после аз я изпратих до дома... И си отидох в къщи.

— Тъй!... И никъде другаде не си ходил?

— Не, никъде! — отвърна твърдо младежът.

— Да!... А има един склад на „Металимпорт“ на улица Брезово... Там случайно да си се отбил за малко?

Младежът го последна учудено.

— Нито съм ходил, нито го знам къде е!...

Инспекторът отвори чекмеджето и извади обувките.

— Твои ли са тия обувки? — запита той спокойно.

— Да, мои!... — отвърна младежът, доста изненадан.

— Тъй!... И с тях ли излезе в понеделник?...

— С тях!...

— Сигурен ли си?... Спомни си добре!

— А, не — наистина! — трепна младежът. — Тия обувки ги бях дал в неделя на Гончев...

— На щангиста Гончев? — запита инспекторът, като едва успя да скрие своето смайване.

— Да, на него!... Аз имах два чифта обувки в лагера. Пък в неделя, гледам, Гончев тръгнал в отпуск с такива обувки, че просто ми дожаля. Бях обул тия, светлите, пък на него дадох, дето са на краката ми... Добре, но на него му бяха малко тесни... Тогава ги сменихме.

— И той излезе със светлите?

— Разбира се, за какво му ги дадох!...

Инспекторът едва сдържаше вълнението си.

— Той ли ти поиска обувките или ти сам му ги даде?

— Не, сам му ги дадох!... Докато му направят новите...

— А кога ти ги върна?

Кацарски се замисли.

— Не мога да си спомня точно. Но петък беше май... Каза ми, че току-що му дали новите...

— В събота ти с кои обувки излезе?

— С тия, светлите... Взех ги, за да ги оставя в къщи. Стана доста тесничко в шкафчето.

Проданов с облекчение отправи поглед към Траян.

— Намерете отново Гончев!... И колкото се може по-скоро!...

Траян кимна и мълчаливо излезе.

— Откъде купи тия обувки? — запита инспекторът.

— От Мюнхен — каза младежът.

— Един чифт?... Или два?

— Един, разбира се...

— Естествено! — съгласи се инспекторът. — Но работата е доста неприятна, Кацарски!... Касае се за кражба!... Отпечатъци от твоите

обувки са намерени в един склад и след това в двора му. А при това кражбата е извършена чрез взлом...

Кацарски го погледна с изумени очи.

— С моите обувки?... Значи Гончев?

— По всяка вероятност!... Освен ако е дал обувките на друг, което никак не ми се вярва...

— Просто не — невероятно! — каза младежът със заекване. — А да не би и някой друг да е внесъл от Мюнхен такива обувки?

— Това ще бъде просто идиотско съвпадение.

— Всичко става! — измърмори младежът.

— Да, наистина всичко!... А представи си, че той откаже да е получавал от тебе обувки.

— Как ще откаже! — възкликна възмутено младежът.

— Както се отказва! Имаш ли свидетели, когато му даде обувките?

Лицето на младежа просия.

— Ами, разбира се. Видяха ни най-малко двама-трима души...

— А когато ти ги върна?

— Пак имаше хора... Да, разбира се...

Младежът погледна изпитателно инспектора, изчерви се и запита:

— Ако нямах свидетели, зер вие, другарю Проданов, бихте повярвали, че съм извършил кражба?

Инспекторът се засмя.

— За мен това си остава факт, докато не докажа противното...

— Казвате го, но не го вярвате! — поклати глава младежът.

Гончев беше доведен в управлението едва след час. Когато двамата с Траян влязоха за втори път в кабинета на инспектора, те го намериха сам — стоеше пред прозореца и умислено гледаше навън. Проданов се обърна и обхвана с поглед грамадната, мрачна фигура на щангиста. Лицето му бе потъмняло съвсем и отново някаква глуха враждебност се четеше в очите му. Проданов се върна при бюрото си и веднага извади обувките.

— Гончев, познаваш ли тия обувки?

— Познавам ги! — каза мрачно щангистът.

— Носил си ги, нали?

— Даде ми ги Кацарски за няколко дни...

— И на никого не си ги давал, така ли?... Държал си ги в шкафчето си?

— На кого да ги дам?... Та те са чужди обувки! — каза щангистът неохотно.

Глуха ярост кипна в гърдите на инспектора.

— Слушай, Гончев, да не приказваме излишно! — каза той раздражено. — Ходил ли си в склада на „Металимпорт“ на улица Брезово?

— Да, бил съм! — отвърна сърдито Гончев. — Та какво от това?

Ако бяха ударили инспектора с дървен чук по главата, надали би се слисал повече.

— Тогава защо ми каза, че не си излизал никъде?

— Та нали питахте нощем да не съм излизал!... А то беше през деня към пет-шест часа...

— В кой ден?... В понеделник?

— Ами да, в понеделник!... Към четири дойде домакинът на съюза с малък камион — натовари ни и право там. Били ни пристигнали някакви нови щанги от Германия, та трябвало да ги вземем веднага...

— Колко души отидохте?

— Ами домакинът и още двама от нашите — Савов и Радката май...

— И заедно с камиона ли влязохте?

— Не, камионът остана на улицата... Магазинерът почна да ни прави въртели, късно било. Добре, ама нашият домакин не можеше току-тъй да го кандърдисаш... В края на краищата взехме щангите...

— Откъде ги изнесохте?

— Сандъците бяха два... Единият мина през малката врата, дето води за улицата... Но вторият се запъна... И тъй го въртяхме, и иначе — широк!...

— Къде бяха сложени двата сандъка?...

— Къде ли?... Ами до голямата врата, дето води към задния двор. Рекох тогава да изнеса сандъка през двора, но той каза, че нямал ключ за дворната врата...

— Кога каза?

— Ами тъкмо бях нарамил да го нося.

— Сам при това?

— Ами сам!... Не беше кой знае колко тежък... Магазinerът каза: Ако можете през оградата, ако не — елате утре. Нямахме как — отнесох сандъка до оградата, другите помогнаха да го опрем на зида. Там аз почаках, докато обиколиха с камиона на задната улица... И те поеха оттам сандъка...

— А ти се прекачи през стобора, така ли?

— Ами така!... Защо да заобикалям, като тъй беше по-лесно...

Инспекторът се облегна с въздишка на стола.

— Ех, Гончев, Гончев — да знаеш какви истории станаха! — каза той усмихнат.

— Какви истории?

— Друг път ще ти разправам!... Ще се съберем специална с вашия председател да се почерпим!...

Щом вратата се затвори зад гърба на щангиста, инспекторът рязко се обърна към Траян.

— Виждаш ли как се изложихме? — възкликна той гневно. — Никога няма да си простя тая глупост!...

Траян продължаваше да го гледа с недоумение.

— Ама, другарю Проданов, нали все пак някой е откраднал тая каса? — попита той.

— Никой никаква каса не е крал! — отвърна нервно инспекторът.

— Как?... Да не се е изпарила?

— Зер не разбираш?... Краденето по всяка вероятност е било изнесено на части. Тая мишка не може да повдигне един куфар, та камо ли цяла каса.

— Магазinerът? — възкликна Траян.

— Точно тъй! — каза сърдито инспекторът. — Първото нещо, което и на мен ми дойде на ума, беше, че това е работа на магазина... Но след това ме подлъга държането му, пък и това кошмарно съвпадение с големите стъпки.

— Все пак и това е хипотеза! — измърмори Траян.

— Не, сега вече не е хипотеза! — поклати енергично глава инспекторът. — Сега има сигурни доказателства...

Инспекторът помисли малко, после нетърпеливо започна:

— Както знаеш, касата е пристигнала без документ... Ще уточним след това подробностите, но се е случило нещо подобно. Магазinerът е помислил, че резервните части принадлежат на

продадените коли. И понеже документ за тях няма, а колите са били вече продадени и без резервните части — все едно, че тия части са останали без стопанин. Тогава той почнал да ги разпродава чрез свои хора. Тия, които намерихме у Марин, навярно са от крадените...

— Наистина? — възкликна Траян.

— Понеже смятахме, че кражбата е извършена преди седмица, а резервните части са продавани преди месец, не можахме да свържем двата факта и ги смятахме независими един от друг!... Излиза, че не било така!... И монтьорът от сервиза е знаел, че частите са крадени, иначе не би измислил тая история с швейцарския турист...

— Ще си плати за тая дяволия! — каза Траян мрачно.

— Не бързай, това за монтьора е все още предположение... Но какво става по-нататък? Внезапно магазинерът получава документите за продадените вече части и изпада в ужасна безизходица. Сега те вече му се водят на отчет и той трябва по някакъв начин да ги оправдае. А по какъв?... Може ли да ги върне обратно? Не може, разбира се, те са продадени... И тогава какво?... Каквото правят обикновено в такива случаи — откраднаха ги, загубиха се, изчезнаха. Представявам, си как се е въртял като мишка в капан!... И тука нашите момчета неволно са му дошли на помощ... Благодарение на тях той можа да ме въведе във фалшива следа...

— Не е фалшива, другарю Проданов, щом ни доведе до истината — обади се Траян. — Ако не бяхме тръгнали по нея, как щяхме да стигнем до магазинера?

Инспекторът тъжно въздъхна.

— И в това има истина! — каза той. — Но тъй или иначе полковникът здравата ще ни се смее...

— Не е страшно! — махна с ръка Траян. — Фактически той ще бъде доволен, че работата свърши именно тъй.

— Но както и да е — да се върнем при магазинера. Кои са главните доказателства против него? Преди всичко аз изрично го питах дали някакви хора са ходили из двора, не са ли пренасяли през него някакви тежести! Той категорично отказа. Възможно ли е да е забравил?... Според мен невъзможно. Той ме видя как шаря из двора, как правя снимки, как се бавя около оградата и изследвам мястото, на което Гончев е положил касата. Пред него се чудех как сам човек може

да вдигне такава тежест, с негова помощ импровизирах возенето с платформа — през цялото време той си мълчеше.

— Съвършено ясно, другарю Проданов! — каза Траян дълбоко убеден.

— И друго... Пред мен магазинерът каза, че е излязъл през дворната врата и навярно това е истината... Тогава защо пред щангистите е казал, че е забравил ключа? Ако наистина го е забравил, защо ме излъга?... Очевидно той съзнателно ме е насочвал към фалшивата следа, за да спаси себе си... Той е разчитал, че в нашите издирвания ние няма да стигнем до щангистите и по тоя начин няма да разберем истината...

— Не е лошо измислено! — измърмори Траян.

— Не е, щом можа толкова дълго време да ни води за носа — кимна инспекторът.

Траян лекичко се почеса.

— А представете си, другарю инспектор, че Гончев отново ни е излъгал... Защо не го задържахте, докато направим очна ставка с магазинера?... Или поне с Кацарски?...

Инспекторът го погледна с укор.

— Защото това са свестни момчета, другарю Кръстев! — каза той недоволен. — И не желая никого от тях повече с нищо да наскърбявам. Да загубиш малко повече време, дори малко да рискуваш — туй е простимо... Но да оскърбиш един невинен човек с несправедливи подозрения — това е направо грозно!

Траян виновно замълча.

— Задръжте веднага магазинера! — продължи инспекторът. — Аз ще поизпрата Кацарски и веднага ще се върна.

— А обувките?... Ще ги задържим ли като веществено доказателство?

Инспекторът ги взе под мишница.

— Не е необходимо! — отвърна той. — Все пак трябва да ги покажа на полковника — заедно с техния притежател! Тая горчива чаша няма да ме отmine!...

И като въздъхна, едва забележимо напусна стаята.

Както инспекторът очакваше, магазинерът не им оказва почти никакво съпротивление. Още при първия разпит, притиснат от фактите, той призна напълно вината си и се заля в сълзи и самообвинения.

В голямата си част фактите се прикриваха с това, което Проданов бе изградил в ума си. Имаше само едно отклонение — магазинерът наистина в тоя ден бил загубил ключа за дворната врата. Ключът бил голям и неудобен, той не го носел на общата верижка и по-късно се оказало, че го забравил у дома си. Като видял как Гончев мъкне тежката каса на гръб, внезапно му дошло на ум да прехвърли вината на мнимите крадци. За следите от обувките той нищо не подозирал, но смятал, че следите по оградата ще въведат в заблуждение милицията. Празната каса с резервните части той отдавна бил изнесъл от магазина, оставало му само да счупи ключалката на задната складова врата и на утрото да алармира своите началници за мнимата кражба. По-нататък той разказа за пътищата, по които е пласирал крадената стока. Монтърът в сервизната работилница наистина се оказа негов съзнателен агент. След задържането на монтъора с кръстосан разпит Проданов успя да установи, че кражбата не е била единствената. В течение на две години те извършили и няколко други подобни кражби и едва последния път непредвидените обстоятелства сложили край на делата им.

... От деня на развързката изминаха няколко дни, но Проданов нито за миг не забравяше, че в събота вечер трябва да отиде на боксовата среща и дори с нетърпение я чакаше. Но за беда един час преди срещата му се наложи да отиде на някакъв оглед. Разбира се, можеше да отиде и друг, но чувството за дисциплина надделя и той с въздишка се качи в служебната кола. Касаяше се за самоубийство при съмнителни обстоятелства. Докато вършеше огледа, инспекторът с досада констатира, че не можеше да се съсредоточи, както правеше обикновено. Мислите му от време на време се отплесваха, в ума му

почваха да се мяркат светкавични удари, гръмваше в ушите му спонтанният вик на публиката. За да се самонакаже, той загуби два пъти повече време и не напусна мястото на огледа, докато не се убеди, че бабичката наистина се е самоубила.

Най-после той излезе навън и погледна часовника си. Бяха изминали повече от два часа от началото на боксовата среща. Защо да не се опита да стигне? Кацарски и без това е последен! Той седна при шофьора на служебната кола и малко нетърпеливо каза:

— Карай в спортната зала!...

Шофьорът го погледна поучуден, но бързо подкара колата. Щом приближиха, инспекторът разбра по грамадните осветени стъкла, че срещата още не е свършила. Като приближи, взрив от викове едва не го накара да подскочи. Сърцето му леко ускори биенето, очите му заблестяха. По дяволите, дано зърне един рунд макар!...

Щом влезе в залата, инспекторът въздъхна с облекчение — този на ринга не беше Кацарски. Но докато намери ложата, двубоят свърши и на него му остана да чуе само оглушителното дюдюкане на публиката, явно недоволна от решението на съдиите. Някой му помахаша с ръка и той с удоволствие забеляза в една от ложите оживеното лице на Давидов.

Нямаше свободен стол до него, но както и да е — успяха да го наместят.

— Как върви? — запита нетърпеливо Проданов, като не изпускаше из очи осветеното каре на ринга.

Давидов го погледна усмихнат.

— Не върви добре — отвърна председателят на щангистите. — Досега италианците водят с пет към четири... Ако бие Кацарски — най-много ще се изравним.

— Ти съмняваш ли се? — каза инспекторът убедено. — Той е мой човек!...

След малко говорителят обяви имената на боксьорите от тежката категория. При името на Кацарски залата гръмна от аплодисменти. Когато грамадният младеж излезе от гардеробната и се запъти към ринга, към аплодисментите се присъедини и бурно тропане на крака.

— Тая публика си я бива! — измърмори инспекторът с лек укор, който не беше кой знае колко искрен.

— Най-темпераментната! — засмя се Давидов. — Ще има да гледаш!...

Но инспекторът не знаеше как ще гледа, като още отсега започна да засъхва гърлото му. Излезе и италианецът. Той мина по-близо до трибуната, така че Проданов успя добре да го разгледа. Беше едър мъж, да, точно мъж, а не момче, лицето му изглеждаше обработено от безбройните удари, носът му — леко сплескан. Ще може ли неопитният Кацарски да се справи с тоя опитен и мъжествен боксьор? Той усети как съмнението се промъкна в сърцето му, късият му нос лекичко се набръчка.

Но когато двамата приближиха до центъра на ринга, Проданов се поуспокои — Кацарски беше най-малко една глава по-висок, ръцете му бяха много по-дълги. И при това младежът изглеждаше напълно спокоен — това той разбра по усмивката му. Съдията на ринга им измърмори нещо на своя непонятен език, боксьорите се ръкуваха и оттеглиха към ъглите. Залата нетърпеливо зашумя.

Гонг!...

Двамата отново приближиха към центъра на ринга, но движението на италианеца беше много по-стремително. Не бяха минали и секунди и той пръв атакува. Проданов видя как направи рязък отклон вляво и два тежки удара просто избумтяха по корпуса на Кацарски.

— Бърз е! — измърмори Давидов загрижено.

Италианецът, продължаваше своето движение вдясно, очевидно се стремеше да бъде по-далеч от насочената като щик лява ръка на Кацарски. Миг след това той отново атакува, но го посрещна силен десет ъперкът. Леко зашеметен, италианецът отпусна гарда си и остана с открита глава, но Кацарски закъсня да се възползува от успеха си. Той се отдалечи към въжетата и когато българският боксьор тръгна към него, отново рязко атакува. Сега го посрещнаха два прави удара, но италианецът ги погълна храбро, наведе се и корпусът на Кацарски прокънтя от бързата му серия. Изненадан от внезапния обрат, Кацарски го залови с ръце.

— Брек! — изкомандува съдията.

Двамата, боксьори направиха крачка назад. И отново италианецът се опита да атакува — вляво, след това фронтално, но насрещните удари на Кацарски го отхвърлиха до въжетата.

На ринга настана кратко затишие. Изглежда, че италианецът бе решил да остави инициативата на Кацарски, а сам да контрира. Българинът почака известно време атаката му, после леко скъси дистанцията и два леви прави удара веднага намериха целта. Италианецът правеше отклони вляво и вдясно, навеждаше се, отдръпваше се назад, но левите удари идваха методично и точно като от навит часовников механизъм.

— Чудесно! — възкликна Давидов.

Напразно италианецът чакаше остра схватка, за да развие отблизо серия от удари. Без да се увлича, Кацарски го държеше на далечно разстояние и го бомбардираше оттам безнаказано, както един дреднаут би бомбардирал един лек кръстосвач. Някаква буря се развихри на състезателната пейка на италианците. Те започнаха да крещят, усилено махаха с юмруци. Не беше никак трудно да се изтълкува това, което те се мъчеха да внушат на своя боксьор. Атака и атака — иначе е загубен!

И наистина италианецът отново атакува. Той успя да отбие левия прав удар на Кацарски, наведе се много ниско и пусна серия в корпуса. Докато залата следеше острата схватка със затаен дъх, Кацарски успя да се придвижи крачка вдясно и левият му ъперкът сякаш повдигна италианеца във въздуха. Той залитна и в тоя миг го настигна силният десен удар на Кацарски. Италианецът падна като скосен на пода.

Публиката бурно откликна. Проданов не усети как е скочил на крака. Италианецът лежеше на пода и не помръдваше.

— Кротко, колега! — обади се спокойно Давидов — Ще изпаднеш от ложата!...

Но на Проданов не му беше сега до остроумни диалози, той следеше напрегнато ринга.

— Едно... две... три! — започна да брой съдията.

Внезапно италианецът се повдигна на колене.

— Четири... пет... шест...

Италианецът силно разтърси глава и пое дълбоко въздух. На осем той стана с вдигнат гард, но личеше, че още не се е съвзел. Най-доброто, което Кацарски можеше да предприеме, беше бърза унищожителна атака. Но всички забелязаха, че се приближи към противника си някак неуверено и като че ли за миг се поколеба. След това рязък удар в корпуса накара италианеца да дръпне ръцете си

надолу. Нов десен удар, но всички забелязаха, че не го нанесе със силата, на която беше способен. Италианецът падна на колене.

— Едно... две... три! — започна да брой безмилостно съдията.

Сега италианецът изглеждаше много по-бодър, отколкото при първия нокдаун. Той седя приклепнал на пода до „осем“ и отново стана. Опитът на Кацарски да го атакува увисна във въздуха. Италианецът се придвижваше бързо по ринга или пък успяваше да задържи противника си с ръце.

Гонг! Боксърите се прибраха в ъглите си. Бай Пешо се наведе над Кацарски и нещо сърдито му каза. Младежът виновно се усмихна.

— Твоят човек не лети на мърша! — обади се Давидов.

— И правилно! — каза Проданов сърдито. — Това е спорт!...

— Тъй е!... Но дано после да не съжалява! — измърмори Давидов.

Гонг!...

Началото на рунда беше неочаквано бурно. Веднага след гонга италианецът се хвърли в стихийна, яростна атака. Понеже и без това губеше, той явно беше решил да заложи всичко на карта. И изглежда, че бурната, неорганизирана атака посмути Кацарски. Той явно не можеше да намери дистанция за удар, а италианецът не го оставяше да се отскубне крачка назад. Очевидно този напор не можеше да продължи дълго — за Кацарски беше достатъчно само да го парира, без да рискува в неизгодната за него дистанция. Но изглежда, че честолюбието се оказа малко по-силно от гласа на разума. Внезапно той спря своето оттегляне и два тежки удара разтърсиха италианеца. Именно тогава Кацарски получи остро контриращо кроше в брадата. Колената му омекнаха, той падна на пода.

— Едно... две... три... — броеше съдията.

Като направи мъчително усилие, Кацарски се изправи на крака.

— Не бързай! — изкрещя дрезгаво някой от пейките. — Стой до осем!...

Кацарски остана прав, с отпуснат гард. Още пет секунди почивка му бяха достатъчни, за да се съвземе. Инспекторът неволно погледна към италианеца — приличаше на тигър, който е готов да скочи...

— Седем... осем! — отброй съдията.

Кацарски вдигна гарда си.

— Бокс! — изкомандува съдията.

Италианецът веднага се нахвърли, но силен насрещен ляв удар едва не го подкоси. Втора атака, но и тя бе посрещната с дублирани леви прави удари. Сега той смени тактиката, бързо се пренесе към лявата страна на българина и докато Кацарски се обърна натам, италианецът отново се вкопчи в близък бой. Тоя път българинът не посмя да рискува — само добре се прикри с гарда си. Няколко секунди, изпълнени с напрежение, и най-сетне успя да се откопчи.

Но преди италианецът да премине в нова атака, Кацарски рязко го атакува с прави удари. Италианецът се прикри и понаведе, но загуби голяма част от зрителното си поле. Кацарски мигновено мина вдясно, дясната му ръка профуча като снаряд. Ударът просто разкъса гарда на италианеца, той рухна на пода. За нещастие и Кацарски загуби равновесие, препъна се от противника си и падна. Докато стане и отиде до ъгъла — минаха ценни секунди.

Едва сега съдията започна да брой.

— Едно... две... три!...

Италианецът повдигна главата си.

— Четири... пет... шест...

Италианецът подстана на коляно. Погледът му бе помътен, долната устна увиснала.

— Седем... осем!...

На „девет“ италианецът все пак стана. Кацарски се впусна към него, но зашеметеният боксьор направи странична стъпка и българинът като локомотив се размина с него. Когато се обърна, италианецът беше чак в другия ъгъл. Нова атака, но италианецът успя и от нея да се отскубне. Но сега той беше в ъгъла, нямаше къде да отстъпва. Кацарски започна методично да кърти отбраната му с леви прави удари.

— Десен... десен...! — крещеше публиката.

Боксьорите от отбора скачаха като маймунки около ринга и чукаха с длани десните си ръце. Но Кацарски сякаш беше глух и сляп — продължаваше да работи само с лявата.

— Наистина защо не удари с дясната? — запита с недоумение инспекторът.

Като се плъзна с гръб по въжетата, италианецът успя да избяга от ъгъла. Кацарски се опита да му препречи пътя, но получи остър прав удар в сърцето. Тогава той отново се изтегли на дистанция и започна да

бомбардира оттам с лявата ръка. Италианецът се беше съвзел, но тоя път и той не смееше да рискува — с бързи движения се стараяше да се отскубне от фаталното за него разстояние.

— Десен... десен!... — беснееше публиката.

Предупреждение на италианеца за пасивно водене на боя. И малко след това — гонг!

Инспекторът наблюдаваше внимателно бай Пешо. Той очакваше, че треньорът ще се нахвърли върху своя питомец с укори и съвети, но нищо подобно не се случи. Бай Пешо му подаде глътка с вода, избърса го с мократа кърпа, след това разтегна колана на гащетата му. Едва сега той се надвеси над главата на младежа и започна тихичко да му приказва.

Гонг!...

Боксьорите приближиха центъра на ринга. Още първите десет секунди показала, че италианецът се е примирил с изхода на срещата — отбягваше да атакува направо. Кацарски отново започна с лявата ръка... чук-чук!

— Десен, бе дръвник! — изкрещя някой солово.

Чук... чук!...

Италианецът започна да се окуражава. Той мина към дясната страна на българина и направи предпазлива проба. Кацарски се опита да се изтегли, но го застигна силен десет удар.

— Какво става с това момче! — запита Давидов учудено.

Нова атака на италианеца и няколко насрещни леви прави на българина. През това време някой се приближи към официалната ложа и заговори нещо на председателя. Хората се поразмърдаха, Давидов даде ухо.

— Какво е станало? — запита инспекторът неспокойно.

— Лошо! — каза Давидов. — Фрактура на кост на дясната ръка!

Наистина лошо! Проданов веднага отправи тревожен поглед към ринга — дали ще издържи? И дали противникът му е разбрал какво се беше случило? Изглежда, че беше разбрал, защото непрекъснато се стремеше към дясната страна на своя противник и след всяка секунда атакуваше все по-стръвно и по-стръвно. Тоя път публиката мълчеше — навярно и тя бе научила лошата новина. Само някакъв изолиран глас се обади.

— Дясната... дясната!...

— Мълчи там! — срязаха го сърдито наоколо.

Най-сетне един остър удар на италианеца достигна до целта си, Кацарски падна на пода.

— Едно... две! — започна своята безпощадна сметка съдията.

Инспекторът усещаше, че ударът не е бил силен и Кацарски всеки миг може да стане. Но ще издържи ли следната атака?... И ще издържи ли до края на рунда?... Сега това му се виждаше съвсем невъзможно.

— Седем... осем! — броеше съдията.

Едва на „девет“ Кацарски вдигна гарда си. Италианецът мигновено връхлетя и в тоя миг българинът се отклони и замахна със силен ляв ъперкът. Ударът попадна точно под сърцето, италианецът замръзна на мястото си като парализиран. Като събра всичките си сили, Кацарски отчаяно удари с дясната ръка.

Инспекторът не погледна италианеца, той видя само изкривеното от болка лице на Кацарски. Когато отправи отново поглед към него, видя, че италианецът лежи по очи на пода. И обратно, публиката като че ли хвъркна във въздуха. Такъв мигновен, спонтанен вик инспекторът никога не бе чувал, нито пък съзнаваше, че е прибавил към всички други гласове и своя.

Но какво ставаше на ринга? Тоя път не можеше да се чуе какво брой съдията, гласът му бе изчезнал в ехтежа на залата. Италианецът все още лежеше по очи на пода, след това се обърна. Може би имаше все още сили да стане. Но нямаше никаква воля. И последните остатъци от волята бяха смазани от неочаквания удар.

Най-после съдията направи знак с ръце — край!... Кацарски бързо се притече и повдигна противника си. Италианецът стана тежко, след това внезапно се усмихна — мъчително макар и погали с тежката си ръкавица косата на своя противник. Публиката бурно изръкопляска. Трогнат като дете, Проданов стоеше край дървения парапет и с умиление ги гледаше. Ако можеше да се види как изглежда сега, той навярно здравата би се изкискал.

Малко по-късно, когато напускаше заедно с Давидов залата, председателят на съюза внезапно го зърна в тълпата и приближи към него.

— Здравейте, другарю инспектор! — обади се той шеговито. — Ще ви чакам през идната седмица.

— Защо? — запитва подозрително Проданов.

— Как защо? Ами трябва ни лектор за плувците...

— А, не, не! — възкликна уплашено Проданов. — Само не лектор.

— Е, не може друго! — усмихна се председателят. — Всички тъй почват...

— И вие също? — запитва Проданов, изпълнен със съмнение.

— Честна дума и аз!... Пък и Давидов!... Вярно ли е, Давидов?...

— Вярно е! — каза Давидов, макар да не беше вярно.

— Е, ако няма друг изход! — измърмори печално инспекторът.

— А сега да поздравим момчетата! — каза председателят. — В тая област съм голям специалист...

И като се придържаха леко, за да не се загубят в навалищата, тримата се запътиха към гардероба.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.